

വ്യാകരണപ്രവേശിക.

പി. കെ. നാരായണപിള്ള
ബി. എ., ബി. എൽ., എം. എൽ. ഐ.

പുസ്തകപ്രവേശിക.

. നാരായണപിള്ള ബി. എ; ബി. എൽ,

എം. എൽ. എ.,

റിട്ടയാർഡ് ഹൈക്കോർട്ട് ജഡ്ജ്,
മംബർ, സെനറ്റ്, മദ്രാസ് യൂണിവേഴ്സിറ്റി.

Publishers,
Sree Rama Vilas Press,
Quilon.

പുസ്തകപ്രവേശിക

പ്രസ്താവന .

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ മലയാളവ്യാകരണസംബന്ധമായ മുഖ്യ തത്വങ്ങളെ ക്രോഡീകരിച്ചു പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. ഉപരിപഠനത്തിനു മാത്രം ആവശ്യമുള്ള ഭാഗങ്ങളെ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം വിട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ, ഭാഷയുടെ കെട്ടുപാടുകളെ സാമാന്യമായി മനസ്സിലാക്കാൻ ആവശ്യമുള്ള സകല നിയമങ്ങളും കഴിവുള്ളതു വിസ്തരിച്ചു പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. വ്യാകരണശാസ്ത്രത്തിന്റെ മൂലതത്വങ്ങളെപ്പറ്റി ഏതാണ്ട് ഒരു അറവു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് പഠനത്തിന് ഉപകരിക്കണമെന്നുള്ള ദൃഷ്ടിയാണു് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രചനയിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

നാമം, സർവ്വനാമം, കൃതി, വിശേഷണം തുടങ്ങിയുള്ള ശബ്ദവിഭാഗങ്ങളെ പ്രത്യേകം എടുത്തു്, അവയെപ്പറ്റി സാമാന്യമായി അറിയേണ്ട തത്വങ്ങളെയും, അവയ്ക്കു രൂപഭേദങ്ങൾ വരുന്ന ഉപാധികളെയും, അവയുടെ പ്രയോഗത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട കാര്യങ്ങളെയും പറ്റി ദീർഘമായി ഉപന്യസിച്ചു ടുണ്ട്. വാക്യഭേദങ്ങൾ, വ്യാകരിപ്പു്, സന്ധി, സമാസം ഇവയെപ്പറ്റിയും വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ആവശ്യത്തെ പരസ്കരിച്ചു് സംക്ഷേപിച്ചു പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഇക്കാര്യത്തിൽ മലയാളികൾക്കു ഗുരുഭൂതനായ പ്രഫസർ തമ്പുരാന്റെ പലതിയെ ഇവിടെയും ശംശീകരിച്ചി

രിക്കുന്നു. പ്രതിപാദനസമ്പ്രദായത്തിലും മറ്റും കാലോചിതങ്ങളായ ഭേദഗതികൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും മുഖ്യാംശങ്ങളിലെല്ലാം അവിടന്നുതന്നെയാണു പ്രമാണം. അല്പം ചില ഭാഗങ്ങളിൽ അവിടത്തെ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ രൂപം മാറി ക്രമപ്പെടുത്തേണ്ടതായും, അപൂർവ്വം ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ അവിടത്തെ മതങ്ങളെ പരിഷ്കരിക്കേണ്ടതായും വന്നിട്ടുണ്ടു്. അവിടത്തെ കാലശേഷം ഭാഷയ്ക്കു വന്നിട്ടുള്ള വളർച്ചയും, ഭാഷാവിഷയകമായി നമുക്കു് ഇന്നു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള കൂടുതൽ പരിജ്ഞാനവുമാണു് ഇതിനു് ഫലമു. എന്നാൽ, മലയാളഭാഷയ്ക്കു് ഇന്നത്തെ നിലയ്ക്കു മുഖ്യ കാരണഭൂതൻ തമ്പുരാൻതന്നെയെന്നും ഇവിടെ കൃതജ്ഞതാപുസ്തകം രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു.

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു പണ്ഡിതന്മാരുടെ ഔദാര്യപൂർവ്വമായ സഹായംകണ്ടാകുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

എന്നു്,

ഗ്രന്ഥകർതാ.

അ വ ത റി ക

സാഹിത്യപഞ്ചാനനൻ രാജശ്രീ പി. കെ. നാരായണപിള്ള അവർകൾ നൂതനമായി നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള 'ലഘുവ്യാകരണം' വ്യാകരണപ്രവേശിക' എന്ന രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങളെയും വിദഗ്ദ്ധജനസമക്ഷം അവതരിപ്പിക്കാൻ എനിക്കു് അത്യധികമായ സന്തോഷമുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിനു ശരീരത്തിനുണ്ടായ അസുഖാന്വശമിതി അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുറ്റങ്ങളെ പരിശോധിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ തയ്യാറാക്കിക്കൊടുക്കേണ്ടിഭാരം എന്ന ഏല്പിച്ചുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു് അപരാകൃതപം വഹിക്കുവാൻ ഞാൻ മുതിർന്നതു്.

വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പഠനസൗകര്യത്തെ പുറസ്തരിച്ചു രചിച്ചിട്ടുള്ള ഈ പുസ്തകങ്ങൾരണ്ടും പണ്ഡിതനായ കർതാവിന്റെ ഉദ്ദേശത്തിനു പൂർണ്ണമായും പര്യാപ്തങ്ങളാണു്. പ്രഫസർ രമ്പുരാന്റെ കാലത്തിനുശേഷം വ്യാകരണാഭിശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ഇത്ര നിഷ്ണാതനായ ഒരാൾ നമ്മുടെ ഇടയിൽ വേറെ ഇല്ലെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നും ഭാഷയ്ക്കു സിദ്ധിക്കുന്ന അനുഗ്രഹങ്ങൾക്കു വേണ്ടി നമുക്കു് അങ്ങോട്ടുള്ള കടപ്പാടു് അദ്ദേഹത്തെ നിവേദിപ്പിക്കുകയേ ഇവിടെ എനിക്കു ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടുള്ളു. കർക്കശവും ദുർഗ്രഹവുമായ വ്യാകരണവിഷയ

ത്തിൽ പ്രവേശിക്കുവാൻ ബാലന്ത്യയങ്ങൾക്കു ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രരോചകങ്ങളായി തീരുമെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ശാസ്ത്രവിഷയകമായും സാഹിത്യവിഷയകമായും പല അമൂല്യരത്നങ്ങൾ ഇനിമേലും ഭാഷയ്ക്കു സമ്പാദിച്ചുകൊടുക്കുമാറു് അഭ്യർത്ഥിതം ആയുരാരോഗ്യസൗഖ്യങ്ങൾ പ്രദാനംചെയ്തു് ഈശ്വരൻ കൈരളിയെ കടാക്ഷിക്കുമാറാകട്ടെ.

ബി.ജി. ബംഗ്ലോ തിരുവനന്തപുരം } എൻ,
 22—അഗസ്റ്റ്-1936. } വി. കൃഷ്ണൻ തമ്പി ബി. എ.

വ്യാകരണപ്രവേശിക.

അദ്ധ്യായം ൧.

ഉപോഠ്ഘാതം.

കൃത്രിമമായ ചില ശബ്ദങ്ങളെ പുറപ്പെടുവിച്ച് ഉള്ളിലുള്ള വിചാരങ്ങൾ മറുജീവനെ ധരിപ്പിക്കാൻ മനുഷ്യൻ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഏല്പാടാണു ഭാഷ എന്നു പറയാം. അതിദിവ്യമായ ഈ പൊതുമുതൽ മനുഷ്യൻ ഈശ്വരൻ ഗ്രഹംകൊണ്ടു സിദ്ധിച്ചതുതന്നെ ആയിരിക്കണം. മറുജീവികൾക്കു നന്നിന്നു വശമില്ലാത്ത ഈ ദിവ്യസിദ്ധിക്കൊണ്ടാണു ഇന്നു മനുഷ്യൻ പ്രപഞ്ചത്തെ കീഴടക്കി ഭരിക്കുന്നതു്. തനിക്കു അറിവുള്ള സംഗതികളും, ആശ്രമമുള്ള കാര്യങ്ങളും ഇന്നവയാണെന്നു അന്യരെ ധരിപ്പിക്കാൻ സൗകര്യമുണ്ടായതു ചില്ലറക്കായ്മല്ല. ഈ മഹത്തായ അനുഗ്രഹത്തിന്റെ ഗുണങ്ങളെ അനുഭവിക്കുന്ന നാം ഭാഗ്യവാന്മാർ തന്നെ.

ഭാഷ ആദികാലങ്ങളിൽ നാം ഇന്നു കാണുന്ന പ്രകാരത്തിൽ വിപുലമായിരുന്നില്ല. നിത്യപരിചയത്തിലുൾപ്പെടുന്ന കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി അന്യോന്യം ധരിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടിവരുന്ന പദങ്ങൾ മാത്രമേ ആരംഭകാലത്തു് ഓരോ

ഭാഷയിലും ഉണ്ടായിരിക്കൂ. * നിത്യപരിചയത്തിലുൾപ്പെടുന്ന കാര്യങ്ങളും അക്കാലങ്ങളിൽ വളരെ ചുരുങ്ങിയിരിക്കും. നായാട്ട്, വീട്ടുകാര്യം, ചില്ലറ മത്സരങ്ങളും വഴക്കുകളും ഇതൊക്കെ മാത്രമേ വ്യവഹാരവിഷയമായി കണ്ടിരിക്കൂ. എന്നാൽ, ക്രമേണ മനുഷ്യന്റെ ലോകപരിചയം വളർച്ച. അവന്റെ ജ്ഞാനം ഗണ്യമായി വികസിച്ചു. പല തിനെപ്പറ്റിയും ആലോചിക്കാൻ തുടങ്ങി. പലതും പുത്തനായി കണ്ടുപിടിച്ചു. അപ്പോൾ ഭാഷയും വളർന്നു. കാട്ടിൽ കണ്ട വൃക്ഷങ്ങൾക്കും ചെടികൾക്കും മൃഗങ്ങൾക്കും പക്ഷികൾക്കും എല്ലാം പേരു കൊടുത്തു. അനേകം തലമുറക്കാലത്തെ വളർച്ചകൊണ്ടായിരിക്കണം ഭാഷയ്ക്ക് ഈ മട്ടു വികാസം സിദ്ധിച്ചതെന്നു നിശ്ചയവുമാണ്.

വെറും സംഭാഷണത്തിൽ മാത്രം ഉപയോഗിക്കുന്ന ഭാഷ എത്ര വളർന്നാലും അതിന്റെ വളർച്ചയ്ക്ക് ഒരു അതിരൂണ്ട്. സംഭാഷണം അടുത്തുള്ള ആളിനോടു മാത്രമേ സാധിക്കൂ. ഓരോരുത്തർക്കും അറിവുള്ള കാര്യങ്ങൾ അയാളുടെ കാലത്തിനു ശേഷം ലോകത്തിനു നഷ്ടപ്പെടുപോകയും ചെയ്യും. ജീവിതകാലത്തുതന്നെ മറ്റു വല്ലവരെയും പഠിപ്പിക്കാമെന്നുള്ള കാര്യം വാസ്തവം തന്നെ. പക്ഷെ, അങ്ങനെ പഠിപ്പിക്കുന്നതായാലും ജ്ഞാനപ്രചരണം വളരെ മന്ദമായും, ചുരുങ്ങിയ സ്ഥലത്തിനുള്ളിലും മാത്രമേ നടക്കൂ. ഈ പ്രയാസങ്ങളെ തരണംചെയ്യാൻ തക്ക ഒരു സമ്പ്രദായം മനുഷ്യൻ വേഗത്തിൽ കണ്ടുപിടിച്ചു. ചില വരകൾ കൈണ്ടു ശബ്ദങ്ങളെ അടയാളപ്പെടുത്താമെന്നു മനുഷ്യൻ മനസ്സിലാക്കി. അങ്ങനെ ഭാഷയെ രേഖപ്പെടുത്താൻ വശ

---

* ആരംഭകാലം എന്നാൽ ആർക്കും ഒരു നിശ്ചയവുമില്ല.

മായി. അനേകായിരം വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ഓരോരുത്തർ കല്ലിലും മറ്റും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള കർമ്മങ്ങൾ നമുക്കിന്നു കിട്ടുന്നു. ഭാഷയെ അടയാളപ്പെടുത്താൻ പരിശീലിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഇങ്ങനെ ഓളിന്റെ വിചാരങ്ങളെ വളരെക്കാലം നിലനിർത്താൻ സാധിക്കുന്നതല്ലല്ലോ. ഇന്ന് അനവധി പുസ്തകങ്ങളുമായ പരിചയപ്പെടുന്ന നമുക്കു രേഖപ്പെടുത്തിയ ഭാഷയുടെ പ്രയോജനമെന്തെന്നു വേഗത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്.

ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ, സംഭാഷണത്തിലുള്ള ഭാഷയെന്നും, പുസ്തകങ്ങളിലും മറ്റും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഭാഷയെന്നും, രണ്ടുവിധം ഭാഷയുണ്ട്. സഭാഭാഷണഭാഷയ്ക്കു വാചമൊഴി എന്നും, എഴുതിക്കാണിടുന്ന ഭാഷയ്ക്കു വരമൊഴി എന്നുമാണ് ചെയയാകരണന്മാർ നാമകരണം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ശബ്ദത്തെ എഴുതിക്കാണിക്കുന്ന വരകൾക്കു ലിപികൾ എന്നാണു പേർ.

വാചമൊഴിയെന്നും വരമൊഴിയെന്നുമുള്ള വ്യത്യാസം ഭാഷ ശബ്ദരൂപത്തിൽ നില്ക്കുന്നോ, എഴുത്തിന്റെ രൂപത്തിൽ നില്ക്കുന്നോ എന്ന വ്യവസ്ഥ അനുസരിച്ചുള്ളതാണ്. എന്നാൽ ശബ്ദരൂപത്തിലാകാലം എഴുതിയ രൂപത്തിലായാലും ഭാഷ ഒന്നുതന്നെ. ഭാഷയ്ക്കു ഭേദം വരുമ്പോൾ ശബ്ദഭേദംകൊണ്ടാണ്. അതായത് ഒരേ സംധാനത്തെ കുറിക്കാൻ നാം ഒരു ശബ്ദവും. മേറൊരു നാട്ടുകാർ ഈ ശബ്ദത്തോടു തീരെ ബന്ധമില്ലാത്ത വേറൊരു ശബ്ദവും ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നു. ഇങ്ങനെ പരസ്പരം സ്വാമ്യമില്ലാത്ത ശബ്ദങ്ങൾകൊണ്ടു വ്യവഹരിക്കുന്ന ഭാഷകളാണ് ഭിന്നഭാഷകൾ. മരം, എന്നു പറഞ്ഞാലും, അക്ഷരംകൊണ്ടു എഴുതിക്കാണിച്ചാലും ഭാഷ ഒന്നുതന്നെ. പക്ഷെ, മരം എന്നു പറയുമ്പോൾ നാം ഏതുവസ്തുവിനെ കുറിക്കുന്നുവോ, ആ വസ്തുവിനെ കുറിക്കാൻ ഇംഗ്ലീഷുകാർ ഉച്ചരിക്കുന്ന

ശബ്ദം റവീ എന്നാണ്. അതുകൊണ്ട്, നമ്മുടെ ഭാഷയം ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ ഭാഷയും ഭിന്നങ്ങളാണെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. ഈ വിധത്തിൽ, പരസ്പരം ഭിന്നങ്ങളായ അനവധി ഭാഷകൾ ലോകത്തിൽ പ്രചരിക്കുന്നുണ്ട്. നമ്മുടെ ഭാഷയായ മലയാളം കൂടാതെ, ഹിന്ദി, ബംഗാളി, മറാട്ടി, തമിഴ്, തമിഴ്, കണ്ണടകം, തുളു തൊട്ട് അനവധി ഭാഷകൾ ഇൻഡ്യയിൽ തന്നെ ഉണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷ്, ജർമ്മൻ, ഫ്രഞ്ച്, ഇറ്റാലിയൻ, സ്പാനിഷ്, ചൈനീസ് തൊട്ട് അനവധി ഭാഷകൾ ഇൻഡ്യയ്ക്കു വെളിക്കും ഉണ്ട്.

ഭിന്നശബ്ദങ്ങളെക്കൊണ്ടു വ്യവഹരിക്കുന്ന ഭാഷകളെ ഭിന്നഭാഷകളായി നാം പരിഗണിച്ചല്ലോ. എന്നാൽ, ഇങ്ങനെ ഭിന്നങ്ങളായ ഭാഷകളിൽ ചിലതിനു തമ്മിൽ ആന്തരമായി പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ചില സാമ്യമുണ്ടെന്നു കാണാം. ഇങ്ങനെ, ആന്തരമായ സാമ്യമുള്ള ഭാഷകളെല്ലാം ഒരേ വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട ഭാഷകളാണെന്നാണ് ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പറയുന്നതു്. ഈ സിദ്ധാന്തമനുസരിച്ച് ഇൻഡ്യയുടെ പുരാതനസ്വത്തായ സംസ്കൃതവും, ഇന്ന് ഇൻഡ്യ ഭിക്കുന്ന ഇംഗ്ലീഷ്കാരുടെ ഭാഷയും ഒരേ കുടുംബത്തിൽപ്പെട്ട ഭാഷകളാണ്. നമ്മുടെ ഭാഷയായ മലയാളത്തിനും, തമിഴ്, കണ്ണടകം, തെലുങ്ക് തുടങ്ങിയുള്ള നമ്മുടെ അയൽനാട്ടുകാരുടെ ഭാഷകൾക്കും തമ്മിൽ പല സാമ്യങ്ങളും ഉണ്ട്. ഈ ഭാഷകളെല്ലാം ദ്രാവിഡഭാഷാകുടുംബത്തിൽപ്പെട്ട ഭാഷകളാണെന്നു പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. മലയാളഭാഷ തമിഴിന്റെ ഇളയ സഹോദരിയാണെന്നു സിദ്ധാന്തിക്കും.

എതു ഭാഷയും ആദികാലത്തു് വളരെ പരിമിതമായ പദസമ്പത്തോടുകൂടിയതായേ ഇരിക്കുകയുള്ളെന്നു മുൻപു പറഞ്ഞല്ലോ. ക്രമേണ ഭാഷ വളർന്നുവരും. അപ്പോൾ പല പുതിയ നിയമനങ്ങളും ഭാഷയുടെ ഉപയോഗക്രമത്തിൽ വന്നു

ചേരും. വരമൊഴിയുടെ ഉത്ഭവത്തോടുകൂടി നിയമങ്ങൾ വളരെ കൂടുതലായും ചെയ്യും. സംഭാഷണത്തിൽ അന്യരെ കാര്യം ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നതിനു പല ഉപാധങ്ങളും ഉണ്ടു്. സാധാരണന്മാരുടെ സംഭാഷണംതന്നെ, വെറും സാമാന്യ കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി ആയിരിക്കും. വലിയവ്യവസ്ഥ ഒന്നോകൂടാതെ പദങ്ങളെ അടുക്കിച്ചേർത്ത ചെറിയ വാക്യങ്ങൾകൊണ്ടു കാര്യം പറയും. ശ്രോതാവിനു മനസ്സിലാക്കാത്തഭാഗം പല പ്രകാരത്തിൽ ആവർത്തിച്ചു പറയും. എന്നാൽ, വരമൊഴിയിലും വലിയ പ്രസംഗങ്ങളിലും ഈ സൗകര്യം ഒന്നില്ല. വിഷയത്തിന്റെ ഗൗരവമനുസരിച്ചു വിചാരത്തിനു വളച്ചു കെട്ടുകൾ ഉണ്ടാകും. വിചാരത്തിനു വരുന്ന വക്രത ഭാഷയിലും വ്യാപിക്കും അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ, പ്രത്യേകമായ പല നിയമങ്ങളും അനുസരിക്കേണ്ടി വരും. ആ നിയമങ്ങളെ അനുസരിച്ചില്ലെങ്കിൽ സ്വച്ഛമതമായ അർത്ഥം ഭാഷയിൽ നിന്നും ധരിക്കാൻ വിഷമമാകും. അതുകൊണ്ടു് നിയമങ്ങൾ ആവശ്യമെന്നുതന്നെ വരുന്നു. ഒരൊരു ഒരുവിധത്തിലും, മറ്റൊരൊരു വേറൊരുപ്രകാരത്തിലും, ഇനിയൊരൊരു മൂന്നാമതൊരുതരത്തിലും എഴുതിയാൽ എഴുതുന്നവരുടെ ആശയം വായിക്കുന്നവർക്കു ഗ്രഹിക്കാൻ എളുപ്പമല്ല. ചൊതുവേ എഴുപ്പിട്ടുള്ള ചില നിയമങ്ങൾ അനുസരിച്ചു് എഴുതുകയോ, സംസാരിക്കുകയോ ചെയ്താൽ ആ നിയമങ്ങൾ അറിയായവുന്നവർക്കു് അർത്ഥബോധത്തിനു വിഷമമുണ്ടാകയില്ല. ഭാഷയെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന ഈ നിയമങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ശാസ്ത്രമാണു വ്യാകരണം. വ്യാകരണം എത്രമാത്രാ ശ്രദ്ധയോടുകൂടി പഠിക്കേണ്ടതാണെന്നു് ഇത്രയും കൊണ്ടുതന്നെ വ്യക്തമായിരിക്കുമല്ലോ.

ഇവിടെ ഒരു ചോദ്യം ഉണ്ടാകാം. നാം വേറൊരുതരങ്ങളുടെ ഭാഷ പഠിക്കുമ്പോൾ വ്യാകരണം പഠിക്കേണ്ടതു് ആവശ്യമാണു്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അതിന്റെ നിയമങ്ങൾ

മങ്ങല നമുക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടാ. എന്നാൽ, നമ്മുടെ ഭാഷയെപ്പറ്റി എന്തു പുത്തൻ നിയമമാണ് നമുക്കു പഠിക്കാനുള്ളത്. ബാല്യത്തിലേതെന്ന വീട്ടിലുള്ളവരുടെയും മറ്റും സംസാരത്തിൽനിന്നു നമ്മുടെ ഭാഷ നമുക്കു വശമാകുമല്ലോ. ആ ഭാഷ ഉപയോഗിക്കേണ്ട രീതിയും പ്രയത്നിക്കാതെ തന്നെ നമുക്കു വശമാകുന്നു. ഇങ്ങനെയിരിക്കട്ടെ. ഒരോ നാട്ടുകാരും അവരുടെ സ്വന്തം ഭാഷയുടെ വ്യാകരണം പഠിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. നാം നമ്മുടെ ഭാഷയായ മലയാളത്തിന്റെ വ്യാകരണം വിശേഷിച്ചു പഠിക്കേണ്ടതില്ല. ഇതിനെന്താണു സമാധാനം?

ശരിതന്നെ. ഇതിനു ഉത്തരം മുമ്പുതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണ്. നാം ബാല്യത്തിൽ ഗ്രഹിക്കുന്നത് അത്യാവശ്യമുള്ള ചില സംഗതികളെപ്പറ്റി ചുരുക്കത്തിൽ മറ്റുള്ളവരെ ധരിപ്പിക്കാൻമാത്രം പര്യാപ്തമായ ഭാഷയാണ്. അതിനു വേണ്ടിടത്തോളമുള്ള വ്യവസ്ഥകൾ പ്രത്യേകം ശ്രമംകൂടാതെ മറ്റുള്ളവരുടെ സംഭാഷണത്തിൽനിന്നു നാം ധരിക്കുന്നുമുണ്ട്. അത്രയും സംസാരിക്കുന്നതിനതന്നെയും പല നിയമങ്ങളും ബാല്യത്തിൽ നാം പഠിക്കുന്നുണ്ടെന്നും, അന്യർ നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെന്നും സൂക്ഷിച്ചാൽ വെളിവാകും. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണിക്കാം. കൊച്ചുകുട്ടികൾക്കു 'ഞങ്ങളും', 'നമ്മളും' തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു കുറച്ചു പ്രയാസമുണ്ട്. 'ഞങ്ങളേക്കൂടെ കൊണ്ടുപോകണം' എന്നു പറയേണ്ടതിനു പകരം 'നമ്മളേക്കൂടെകൊണ്ടുപോകണം' എന്നു കഞ്ഞുരുൾ സാധാരണ പറയാം. ഇതു കേട്ടാൽ അച്ഛനും അമ്മയും തിരുത്തലില്ലാതെത്തന്നെത്തന്നെ. ഇതുപോലെ മറ്റും ഉദാഹരണങ്ങളും കണ്ടുകാണാം. ഇങ്ങനെ അറിയുന്ന നിയമങ്ങൾ ചുരുക്കമായിരിക്കും. അതുതന്നെയും അത്യാവശ്യമായ സംഭാഷണത്തിനുള്ള ഭാഷയെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന വിധമേ ആയിരിക്കുതാനും. നാം വളരുന്നതോടുകൂടി നമ്മുടെ ഭാഷയും വളരും.

അങ്ങനെ വളരുന്ന ഭാഷ നമ്മുടെ നിത്യസംഭാഷണത്തിലു
ള്ളതായിരിക്കുകയല്ല. ആ ഭാഷയെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന നിയമ
ങ്ങൾ, അതുകൊണ്ടു ; പ്രത്യേകം അഭ്യസിക്കേണ്ടതായ്കു
ന്നെ ഇരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ സ്വന്തം ഭാഷയാണെന്നുള്ളതു
കൊണ്ടു വിശേഷിച്ചു ലഭ്യമാനം ഉണ്ടാകുന്നില്ല. ഏതു
ഭാഷയും തെറ്റുകൂടാതെ ഭംഗിയായി ഉപയോഗിക്കണമെ
ങ്കിൽ ആ ഭാഷയുടെ വ്യാകരണം അഭ്യസിക്കണമെന്നു
നിശ്ചയമാണു്. സ്വഭാഷയെന്നോ, പരഭാഷയെന്നോ
ഉള്ള വ്യത്യാസം ഈ അംശത്തിൽ വളരെ ഗണ്യമായ
കണലു.

അദ്ധ്യായം ൨

ഇപ്പോൾ സംസാരിച്ചുപോരുന്നതും, അല്ലാത്തതും എന്നു
രണ്ടായി ഭാഷകളെ തരംതിരിക്കാം. ഇംഗ്ലീഷ്, ഹ്രെഞ്ച്,
തമിഴ്, മലയാളം തുടങ്ങിയുള്ള ഭാഷകളെല്ലാം ഇന്നു് ഓരോ
ദേശങ്ങളിൽ സംസാരിച്ചുപോരുന്നവയാണു്. എന്നാൽ,
സംസ്കൃതം, ഗ്രീക്കുതൊട്ടുള്ള പുരാതനഭാഷകളാണെന്നു
സംസാരിച്ചുപോരുന്നില്ല. ആ ഭാഷകൾ വിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ
മാത്രം ഭാഷയായി ഇന്നു നിലനല്കുന്നതേ ഉള്ളു. ഇന്നു
സംസാരിച്ചുപോരുന്ന ഭാഷകളെ ജീവിതഭാഷയെന്നും അ
ല്ലാത്തവയെ മൃതഭാഷയെന്നും പറയാതുപോരുന്നു. ജീവിത
ഭാഷ അനേകവക്ഷം ആളുകളുടെ വ്യവഹാരരൂപത്തിൽ
സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. അനേകം തലമുറയായി സമ്പാദിച്ചു
സഭരിച്ചിട്ടുള്ള പ്രാചീനസംസ്കാരം ഗ്രഹിക്കുന്നതിനായി
കൂടാണു് മൃതഭാഷകളെ നാം അഭ്യസിച്ചുപോരുന്നതു്.

അനുഭവനം അനേകലക്ഷം ആളുകൾ വ്യവഹാരത്തിന് ഉപയോഗിക്കുന്ന ഒരു ഭാഷയ്ക്കു നാനാരുപമായ വ്യത്യാസങ്ങളും വളർച്ചയും വരും. ആദ്യം ഏതാനും വ്യക്തികളുടെ സംഭാഷണത്തിൽ മാത്രം വരുന്ന ഒരു മാറ്റം ക്രമേണ വളർന്നുപടന്നു ഭാഷയെ മുഴുക്കെ ബാധിക്കും. നിമിഷത്തോറും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ മാതൃരി മാറ്റങ്ങളെപ്പറ്റി വ്യാകരണത്തിൽ വലിയ നോട്ടമില്ല. ഇന്നത്തെ ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത്, വ്യവഹാരരൂപത്തിലുള്ള ഭാഷയുടെ ഗതിയും, സംഭാഷണശൈലിയും, ദേശ്യപ്രയോഗങ്ങളും എല്ലാംകൂടെ വ്യാകരണപരിധിയിൽ ചേർക്കണമെന്നാണ്. സജീവമായ ഭാഷ ഗ്രന്ഥത്തിലുള്ളതല്ല; ആളുകൾ സംസാരിക്കുന്ന രൂപത്തിലുള്ളതാണ്, എന്നാണ് അവരുടെ സിദ്ധാന്തം. വെറും ഗ്രന്ഥഭാഷ ഏതാണ്ടു മുതലാക്കിയുള്ള തുല്യമാണെന്നു പറയാം. പരക്കെ സമ്മതി സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള പദങ്ങളും, ശൈലികളും, പ്രയോഗങ്ങളും, വാചകരീതികളും മാത്രമെ പ്രൗഢന്മാർ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അധികവും ഉപയോഗിക്കുന്നുള്ളൂ. ചിലർ ദേശ്യപ്രയോഗത്തിൽ താല്പ്യം കാണിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും, അങ്ങനെയുള്ളവരുടെ സംഖ്യ തുലോം ചുരുക്കമാണ്. പുത്തൻപുത്തനായി ഭാഷയിൽ വന്നുചേരുന്ന പദങ്ങളുംശൈലിക്രമങ്ങളും കേന്ദ്രനാളന്തേക്കു ഗ്രന്ഥഭാഷയ്ക്കു ചെളിക്കുനിന്നെന്നുവരാം; വിദഗ്ദ്ധന്മാർ ആദരിച്ചില്ലെന്നുവരാം. എന്നാൽ, കേന്ദ്രക്കഴിയുമ്പോൾ, അവയും ഗ്രന്ഥഭാഷാപദത്തിലേക്കു ഉയരും. ഇതുഭാഷാലൈതന്നെയാണു ചില ദേശ്യപ്രയോഗങ്ങളുടെ കഥയും. ഇതുകൊണ്ടെല്ലാം സിദ്ധിക്കുന്നത് വ്യാകരണനിയമങ്ങൾ എല്ലാം ഒരുപോലെ സർവ്വകാലസാധുതപം ഉള്ളതല്ല എന്നാണല്ലോ. വൈയാകരണൻ ഓരോ കാലത്തും സാധുവെന്നു കല്പിക്കാവുന്ന പ്രയോഗങ്ങളെപ്പറ്റി വിധി ഉണ്ടാക്കുകയും, മറ്റു പ്രയോഗങ്ങളെ അനുക്രമപരമായി

യല്ലെങ്കിലും ഉദാസീനമായിട്ടു വീക്ഷിക്കാൻ ശീലിക്കയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്.

മലയാളം ഒരു ജീവതഭാഷയായതുകൊണ്ടു മേൽപ്പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളെല്ലാം ഇവിടെ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. മറെറല്ലാ ജീവതഭാഷകളേപ്പോലെതന്നെ ഗ്രാമ്പികവും വ്യാവഹാരികവും എന്ന ഭേദം നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കും ഉണ്ടു്. ഗ്രാമ്പഭാഷ കേരളത്തിൽ ഏതാണ്ടു് ഏകരൂപമാണെന്നു പറയാം. വടക്കുരുടെയും തെക്കുരുടെയും ഗ്രാമ്പഭാഷയിൽ കാണുന്ന അല്പവ്യത്യാസം ഗണ്യനീയമായ ഒന്നല്ല. എന്നാൽ വ്യാവഹാരഭാഷയിൽ വടക്കുക്കും തെക്കുക്കും പ്രകടമായ വ്യത്യാസമുണ്ടു്. ഈ വ്യാവഹാരഭാഷയെപ്പറ്റിയും നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതു് ആശാസ്യമായിരിക്കും. പക്ഷെ, ഇന്നത്തെ നിലയ്ക്കു് അതു് അത്ര ഏല്പിച്ചില്ല. ഈ ഗ്രാമ്പത്തിൽ അങ്ങനെ ഒരു ചർച്ചയ്ക്കു് അവകാശവും ഇല്ല. ഗ്രാമ്പഭാഷയെ മുഖ്യമായി ഗണിച്ചുകൊണ്ടു് ആ ഭാഷയെ ശരിയായി ഉപയോഗിക്കാൻ വേണ്ട നിയമങ്ങളെന്തല്ലാമാണെന്നു ചുരുക്കത്തിൽ നിർദ്ദേശിക്കുമാത്രമേ ഇവിടെ ഉദ്ദേശമുള്ളൂ. ഗ്രാമ്പഭാഷയ്ക്കു വ്യാവഹാരഭാഷകളുള്ളിടത്തോളം ദേശഭേദമനുസരിച്ചുള്ള വ്യത്യാസമില്ല; ശതവർഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ചില മാറ്റങ്ങൾ ശൈലിയിലും മറ്റും വരുന്നില്ലാതെ; കാലപ്പഴക്കത്തിൽവരുന്ന മാറ്റവും ഗ്രാമ്പഭാഷയ്ക്കു വ്യാവഹാരഭാഷയെ അപേക്ഷിച്ചു ചുരുക്കമാണു്. അതുകൊണ്ടു് ഗ്രാമ്പഭാഷയെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ള വ്യാകരണമാണു് ഏല്പിച്ചായിട്ടുള്ളതു്. വ്യാകരണപഠനംകൊണ്ടു് നാം ആദ്യമായി ഉദ്ദേശിക്കുന്ന പ്രയോജനം ഭാഷ ശരിയായി ഏഴുതാൻ പരിശീലിക്കണമെന്നുള്ള തയതുതുകൊണ്ടു് ഗ്രാമ്പഭാഷയുടെ നിയമങ്ങൾ തന്നെയാണു് മുഖ്യമായി പഠിക്കേണ്ടതെന്നും സിദ്ധിക്കുന്നു.

ഇനിയും ഈ ഗ്രാമ്പത്തിന്റെ രചനാശീതിയെപ്പറ്റി ചുരുക്കമായ് നിർദ്ദേശിക്കാം. ലഘുവ്യാകരണത്തിൽനിന്നും

വ്യാകരണശാസ്ത്രത്തിന്റെ മൂലതത്വങ്ങൾ നിങ്ങൾ സ്ഥൂ
 ലമായി ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ, ഇനി, വണ്ണം, അക്ഷരം, അവ
 യുടെ സ്ഥാനാഭിവിദ്യാസമന്വൃത്തികളെപ്പറ്റിയുള്ള കാര്യങ്ങൾ, ഇവ
 യെപ്പറ്റി ആദ്യമായി ഗണിക്കേണ്ടിയിരിക്കും. ഭാഷയെ
 അപഗ്രഥിച്ച അവസാനം വരമ്പോൾ വണ്ണത്തിൽ വന്നു
 നില്ക്കുമെന്നു ലഘുവ്യാകരണത്തിൽ നിന്നു തന്നെ നിങ്ങൾ
 പഠിച്ചുകഴിഞ്ഞല്ലോ. അതുകൊണ്ടാണ് വണ്ണങ്ങളെപ്പറ്റി
 തന്നെ ആദ്യം പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. വണ്ണങ്ങൾ തന്നിയേ
 നിന്നോ, ചേർന്നു നിന്നോ അക്ഷരങ്ങളാകുമെന്നും, അക്ഷര
 ങ്ങൾ ചേർന്നു പദങ്ങളാകുമെന്നും നാം പഠിച്ചു. പദങ്ങളെ,
 നാമം, സർവ്വനാമം, ക്രിയ, വിശേഷണം, ഗതി, ഘടകം,
 വ്യാക്ഷേപകം, കോലം എന്ന പ്രകാരത്തിൽ വിഭജിക്കാ
 മെന്നും നാം പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ ഓരോ വിഭാഗങ്ങളെപ്പു
 റിയും സ്ഥൂലമായി ചിലതെല്ലാംമാത്രമേ ലഘുവ്യാകരണ
 ത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളൂ. നാമം, ക്രിയ എന്ന ഓരോ
 വിഭാഗത്തെയും പ്രത്യേകിച്ചെടുത്തു കുറേക്കൂടി വിസ്തരിച്ചു
 പഠിക്കേണ്ടതാണ് ഇനി ആവശ്യം. പിന്നീട്, വാക്യങ്ങളെപ്പു
 റിയായാണ് കൂടുതൽ പഠിക്കാനുള്ളത്. ചെറിയ വാക്യങ്ങ
 ളുണ്ടാക്കുന്നപ്രകാരം മാത്രമേ ലഘുവ്യാകരണത്തിൽ പ്രതി
 പാദിച്ചിട്ടുള്ളൂ. എന്നാൽ, നിങ്ങളുടെ പരിചയംകൊണ്ടു
 തന്നെ വാക്യങ്ങൾ വളരെ നീളാറുണ്ടെന്നു നിങ്ങൾക്കു മന
 സ്സിലായിരിക്കും. വാക്യങ്ങൾ നീളുന്ന രീതി എങ്ങനെയാ
 ണെന്നും പഠിക്കണം. വാക്യങ്ങൾ തമ്മിൽ ചേർന്നു നില്ക്കുന്ന
 പ്രകാരം തെറ്റായോ അപസാന്നമായി പ്രതിപാദിക്കേണ്ടി
 യിരിക്കും. ഇത്രയുമാണ് ഈ പുസ്തകത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന
 വിഷയങ്ങൾ. ഇതിൽ ആദ്യം പഠിക്കേണ്ടതു്, അക്ഷരം
 ഇവകൊണ്ടുതന്നെ പ്രകൃതികളാ.

അദ്ധ്യായം ൩

അക്ഷരപ്രകരണം.

ശബ്ദരൂപത്തിലുള്ള അടയാളങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചു് അന്യോന്യം ആശയങ്ങളെ ഗ്രഹിപ്പിക്കാനുള്ള സമ്പ്രദായമാണു് ഭാഷ എന്നു മുമ്പുതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ശബ്ദാത്മകമായ ഭാഷയെ പിരിച്ചു പരിശോധിച്ചാൽ ശബ്ദം വർണ്ണനിർമ്മിതമാണെന്നു കാണാം. വർണ്ണം എന്നുപറയുന്നതു പിരികാൻ പാടില്ലാത്ത ശബ്ദത്തെയാണു്. വർണ്ണങ്ങൾ തനിയെ ഉച്ചരിക്കാവുന്നവയും തനിയെ ഉച്ചരിക്കാൻ പാടില്ലാത്തവയും എന്നു രണ്ടു തരത്തിൽ ഉണ്ടു്. തനിയെ ഉച്ചാരണമുള്ള വർണ്ണങ്ങളെ സ്വരം എന്നും; തനിയെ ഉച്ചാരണമില്ലാത്ത വർണ്ണത്തെ വ്യഞ്ജനം എന്നും വ്യാകരണത്തിൽ പേരിട്ടിരിക്കുന്നു. സ്വരം തനിയെ നിന്നാലും സ്വരം വ്യഞ്ജനത്തോടു ചേർന്നിന്നാലും അക്ഷരമാകും. നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ അക്ഷരങ്ങൾ ചേർത്തു പദങ്ങളെയും പദങ്ങളെക്കൊണ്ടു് വാക്യങ്ങളെയും സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ഇംഗ്ലീഷു തുടങ്ങിയുള്ള ചില ഭാഷകളിൽ വർണ്ണങ്ങൾ ചേർത്തു നിർമ്മിക്കുന്ന പദങ്ങൾ കൊണ്ടു വാക്യം ഉണ്ടാകുന്നു.

ഇനിയും മലയാളത്തിൽ എത്ര അക്ഷരങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു നോക്കാം.

സ്വരാക്ഷരങ്ങൾ
 ൧൬

{ അ ഇ ഉ ള്ള റ എ ഒ
 { ആ ഈ ഉഴ്ള റ, ഏ ഓ ഐ ഒഴ
 [അം, ള്] }

---

f ഈ ശബ്ദങ്ങൾമാറു് അക്ഷരങ്ങളോടു ചേർന്നു നിൽക്കും.

വ്യഞ്ജനാക്ഷരങ്ങൾ ൩൭	}	ക	ഖ	ഗ	ഘ	ങ
		ച	ഛ	ജ	ഝ	ഞ
		ട	ഠ	ഡ	ഢ	ണ
		ത	ഥ	ദ	ധ	ന
		പ	ഫ	ബ	ഭ	മ
		യ	ര	ല	വ	
		ശ	ഷ	സ	ഹ	
		ള	ഴ	റ	ഌ	

ഇങ്ങനെ സ്വരവും വ്യഞ്ജനവും ചേർത്തു മലയാളത്തിൽ അൻപത്തിമൂന്നു അക്ഷരങ്ങളുണ്ട്. ഇതിൽ ഋ, ഈ എന്ന രണ്ടു് അക്ഷരങ്ങളുടെ ഹ്രസ്വസ്വരങ്ങൾ വളരെ ചുരുക്കം പദങ്ങളിലെ വരാറുള്ളു. 'കു' 'ഊ' എന്ന ഒരു പദത്തിൽമാത്രമേ 'ഊ' മലയാളത്തിൽ ഉള്ള അതും 'ക്രിപ്തം' എന്നും ചിലർ എഴുതിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ഏ, അക്ഷരമാലയിൽനിന്നു പോകേണ്ട കാലമായെന്നു നിർണ്ണയിക്കാം. ഋ, ഈ എന്ന അക്ഷരങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചുള്ള പദങ്ങൾ നമുക്കില്ലതന്നെ. ഇങ്ങനെ അക്ഷരങ്ങളുടെ ആകെതുക കുറച്ചു കുറഞ്ഞെന്നു ധർമ്മശാസ്ത്രം പക്ഷേ, കൂട്ടക്ഷരങ്ങൾക്കുണ്ടു അക്ഷരമാലയിൽ കൂട്ടനാമനുവന്നാൽ, നമ്മുടെ അക്ഷരങ്ങളുടെ സംഖ്യ വളരെ വർദ്ധിക്കും.

സ്വരങ്ങളെപ്പറ്റി ചില വിവരങ്ങൾ.

മുൻകാണിച്ചിട്ടുള്ള അക്ഷരമാലയെപ്പറ്റി ചിലതെല്ലാം പറയേണ്ടതുണ്ട്. അവയെല്ലാം ഉയിർപ്പി വന്ന അക്ഷരങ്ങളാണല്ലോ ഉള്ളതു. അവയെല്ലാം ഹ്രസ്വസ്വരങ്ങളായിരിക്കണം രണ്ടായി വന്നിട്ടിരിക്കാൻ ഹ്രസ്വസ്വരങ്ങൾ മുതലായി വന്നു. മറ്റു സ്വരങ്ങൾ വന്നു വന്നു

അർത്ഥം. ഗ്രന്ഥസ്വരം കുറുക്കി ഉച്ചരിക്കണം; ദീർഘസ്വരത്തെ നീട്ടി ഉച്ചരിക്കണം.

ഉപകാരത്തെപ്പറ്റി മാത്രം ഒരു വിശേഷകാര്യം ശ്രദ്ധിക്കാനുണ്ട്. (കാരം' എന്നു എന്തെങ്കിലും ഒരു അക്ഷരത്തോടു ചേർന്നാൽ അത് ആ അക്ഷരത്തിന്റെ പേരുകൊണ്ട്. (കകാരം, മകാരം എന്നൊക്കെ ഇതിന്മേൽ നിങ്ങൾക്കു പരിചയപ്പെട്ടു) ഉപകാരത്തിനു രണ്ടു ഉച്ചാരണമുണ്ട്. ഉപകാരത്തിന്റെ തെളിഞ്ഞ ഉച്ചാരണവും, മറഞ്ഞ ഉച്ചാരണവുമായി അവയെ ഗണിക്കണമെന്നാണ് വൈയാകരണന്മാർ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നത്. കണ്ടു, കേട്ടു, എന്നതെല്ലാം തെളിച്ചു ഉച്ചരിക്കേണ്ടതിനു ഉദാഹരണങ്ങളാണു്. ആണു്, പെണ്ണു്, കാടു്, വീടു് എന്നതെല്ലാം മറഞ്ഞ ഉച്ചാരണത്തിനു് ഉദാഹരണങ്ങളാണു്. മറഞ്ഞ ഉച്ചാരണം കാണിക്കാൻ മുകളിൽ ചന്ദ്രക്കല ഇടുകയാണു് സാധാരണ പതിവു്. തെളിഞ്ഞ ഉപകാരത്തിനു് വിവൃതോകാരം എന്നും, മറഞ്ഞ ഉപകാരത്തിനു് സംവൃതോകാരമെന്നും വ്യാകരണത്തിൽ പേരിട്ടിരിക്കുന്നു.

സംവൃതത്തിനു ചിലർ അകാരവും, ചിലർ ഉപകാരവും, മറ്റു ചിലർ മുകളിൽ ചന്ദ്രക്കലയോടുകൂടിയ ഉപകാരവും എഴുതിപ്പോരുന്നു. ചന്ദ്രക്കലയിടുന്ന എപ്പോഴാണു് ഇന്നു് അധികംപേരും ആദരിച്ചുപോരുന്നതു്. എങ്കിലും, ഈ സംവൃതസ്വരത്തിനു് പ്രത്യേകം ഒരു ലിപി ഉണ്ടായിരുന്നാൽ കൊള്ളാം. പരമാർത്ഥത്തിൽ സംവൃതോകാരമെന്നു നാം വ്യാഹരിക്കുന്ന ഈ സ്വരം അ, ഇ, ഉ. എന്ന സ്വരങ്ങളെപ്പോലെ ഒരു സ്വരത്തു സ്വരമാണെന്നു കല്പിക്കാവുന്നതാണു്. അതിനു് ഉപകാരത്തിനോടു് സംവൃതമുള്ളതുപോലെ മറ്റു സ്വരങ്ങളോടും സംവൃതമുണ്ടു്. അതിന്നുസരിച്ചു് അടുത്തു് വരുന്ന പദത്തിൽ അതു ലക്ഷ്യം ചെയ്യുന്നു. എങ്കിലും, ഇന്നത്തെ നിലയ്ക്കു നമുക്കു് ഈ സ്വരത്തെ

സംവൃതോകാരമായി ഗണിച്ചു* ചന്ദ്രക്കല മുകളിൽ കൊടുത്തു* അടയാളപ്പെടുത്തുന്ന ഏപ്പാടുതന്നെ പുലർന്നതാണു സൗകര്യം.

വൃജനങ്ങളെപ്പറ്റി ചില വിവരങ്ങൾ.

വൃജനാക്ഷരങ്ങൾ മൂപ്പത്തേഴാണല്ലോ. *അവയിൽ ആദ്യത്തെ ഇരുപത്തഞ്ചക്ഷരങ്ങളെ വഗ്ഗാക്ഷരങ്ങൾ എന്നു വാളിക്കുന്നു. അതിനു കാരണം ആ അക്ഷരങ്ങൾ ക, ച, ട, ത, പ എന്ന അഞ്ചു വർഗ്ഗങ്ങളിലായി ഉൾപ്പെടുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. ക' തൊട്ടു ഓ' വരെയുള്ള അക്ഷരങ്ങൾതന്നെ പരിശോധിച്ചു നോക്കുക. ഖ, ഗ, ഘ, ങ, എന്ന നാലക്ഷരങ്ങളും ക'കാരത്തോടു വളരെ സാമ്യമുള്ള അക്ഷരങ്ങളാണ്. ച, ട, തുടങ്ങിയ വർഗ്ഗങ്ങളിലും ഇപ്രകാരം തന്നെ കണ്ടുകൊൾക. ഇതുകൊണ്ടാണ് കകാരത്തോടു മകാരംവരെയുള്ള ഇരുപത്തയ്യൂൺ* ജനങ്ങളെ കവർഗ്ഗം, ചവർഗ്ഗം, ടവർഗ്ഗം, തവർഗ്ഗം, പവർഗ്ഗം, എന്നു തിരിച്ചു* എഴുതി കാണിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

ഓരോ വർഗ്ഗത്തിലുള്ള ആദ്യത്തെ അക്ഷരങ്ങൾക്കു് ഖരം* എന്നാണു പേർ പറയുന്നതു്. അതായതു് ക, ച, ട, ത, പ എന്ന ഇത്രയുംഅക്ഷരങ്ങൾ ഖരാക്ഷരങ്ങളാണ്. വർഗ്ഗദിനീയാക്ഷരങ്ങളായ ഖ, ഘ, ഞ, ഡ, ണ, എന്നിത്രയും അതിഖരങ്ങൾ. വർഗ്ഗതൃതീയങ്ങളായ ഗ, ജ, ഡ, ട, ബ എന്നിത്രയും മൂലക്ഷരം. വർഗ്ഗത്തിലെ നാലാമത്തെ അക്ഷരങ്ങളായ ഘ, ഡ, ണ, ഡ, ഭ ഇവ ഘോഷാക്ഷരങ്ങൾ. വർഗ്ഗപഞ്ചമങ്ങളായ ങ്, ഞ, ണ, ന, മ-കൾ അനുനാസികങ്ങൾ മൂക്കിന്റെ സഹായംകൂടാതെ ഉച്ചരി

* വൃജനാക്ഷരങ്ങളെല്ലാം സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി അകാരംവേർതിതാണ് എഴുതിയിട്ടുള്ളതു്. ഒരുവൃൺജനം സപരംകൂടാതെ നിൽക്കുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നതു് ആ വൃൺജനത്തെ രേഖപ്പെടുത്തുന്ന ലിപിയുടെമുകളിൽ ചന്ദ്രക്കല ഇട്ടാണ്. ഉ. - ക്; ഖ്, ഗ്;

ക്കാൻ സാധിക്കാത്തതുകൊണ്ടാണ് അന്തരസാഹിത്യങ്ങളെന്ന പേര് ഈ അക്ഷരങ്ങൾക്കുണ്ടായത്.

മദ്ധ്യമങ്ങൾ എന്ന പേരിൽ താഴെ കൊടുക്കുന്ന പട്ടികയിൽ കാണിച്ചിട്ടുള്ള അക്ഷരങ്ങൾക്ക് ഒരു പ്രത്യേകതയുണ്ട്. അവയിൽ സ്വരത്തിന്റെയും വ്യഞ്ജനത്തിന്റെയും സ്വഭാവം ചേർന്നിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ് അവയ്ക്ക് മദ്ധ്യമങ്ങൾ എന്നു നാമകരണം ചെയ്തത്.

ശ, ഷ, സ, ഘ എന്ന അക്ഷരങ്ങൾക്ക് 'ഉഷ്ണാവ്യം' എന്നു പേർ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ഇനിയും ശേഷിക്കുന്നത് ഉ, ഴ, റ, ണ എന്ന നാല് അക്ഷരങ്ങളാണ്. ഈ അക്ഷരങ്ങൾ മുൻപറഞ്ഞ വർഗ്ഗാക്ഷരങ്ങളിൽനിന്നും, മദ്ധ്യമങ്ങൾ, ഉഷ്ണാക്കൾ ഇവയിൽനിന്നും ഭിന്നമായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ മുൻപറഞ്ഞ ചില അക്ഷരങ്ങളോടു് ഇവയ്ക്കു ചിട്ടമായ സാമ്യമുണ്ടെന്നു പറയാം. 'ൺ' എന്ന അക്ഷരം 'ന'കാരത്തോടു് വളരെ അടുത്തതെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. ഉച്ചാരണത്തിലുള്ള അല്പമായ വ്യത്യാസം മാത്രം ഒഴിച്ചാൽ, മറ്റുകാര്യങ്ങളിലെല്ലാം 'ന'കാരവും 'ൺ'കാരവും തുല്യമാണ്. ഉ, ഴ, റ എന്ന മൂന്നക്ഷരങ്ങളും ശേഷിക്കുന്നു. ഇതു മൂന്നും അസ്വരസ്ഥിതമായി മാറിയാറി രേ വാക്കിൽ ഹിനജാതിക്കാരുടെ സംഭാഷണത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമാകും. 'റ'കാരത്തിനു 'ര'കാരത്തോടുള്ള ബന്ധം പ്രത്യക്ഷമാണ്. 'ഉ'കാരത്തിനു 'ല'കാരവുമായി ചേർച്ചയുണ്ട്. 'ഴ'കാരവും 'ള'കാരവും കൂട്ടിക്കഴയുന്ന ഏപ്പാടു് ഹിനജാതിക്കാർക്കു സാധാരണവുമാണ്. പഴം, പളം, വാഴ, വാള എന്ന വ്യത്യസ്തരൂപങ്ങൾ അവരുടെ സംഭാഷണത്തിൽ ധാരാളം കാണാറുണ്ട്. ഴകാരം ഷകാരത്തിനു പകരനിൽക്കും: ഭോഷൻ, പോഴൻ, ഇരഷൽ, ഇഴഴൽ എന്ന വ്യത്യസ്തരൂപങ്ങളിൽനിന്നു് ഈ തരം വെളിപ്പെടും.

വ്യഞ്ജനങ്ങളെല്ലാതരംതിരിച്ചു ഒരു പട്ടികയായി താഴെ കാണിക്കുന്നു.

വ്യഞ്ജനങ്ങൾ.

വർഗ്ഗങ്ങൾ		മധ്യമങ്ങൾ	ഉച്ചാരണങ്ങൾ	രേഖാ
	ഈ	ഈ	ഈ	
ചരങ്ങൾ	ഈ	ഈ	ഈ	ഈ
അന്യങ്ങൾ	ഈ	ഈ	ഈ	ഈ
ഉച്ചാരണങ്ങൾ	ഈ	ഈ	ഈ	ഈ
ഉച്ചാരണങ്ങൾ	ഈ	ഈ	ഈ	ഈ
അന്യങ്ങൾ	ഈ	ഈ	ഈ	ഈ

വ്യഞ്ജനങ്ങളെ ഉച്ചരിക്കുന്നതിലുള്ള രിതിയനുസരിച്ചു പൊതുവേ രണ്ടായി തിരിക്കാം. അനൗനാസികങ്ങൾ ഒഴിച്ചുള്ള എല്ലാ വർഗ്ഗാക്ഷരങ്ങളും ഉഷ്ണാവുകൾ ഉൾപ്പെടെ പൂർണ്ണമുള്ളവയാണ്. അതുകൊണ്ട് അത്രയും അക്ഷരങ്ങൾക്ക് ദ്രവങ്ങൾ എന്നു പേരിട്ടിരിക്കുന്നു. വർഗ്ഗാക്ഷരങ്ങളിൽ പഞ്ചമങ്ങളായ അനൗനാസികങ്ങളും, മദ്ധ്യമാക്ഷരങ്ങളും ശിഥിലാപൂർണ്ണമുള്ളവയാണ്. ശിഥിലം എന്നാൽ അയഞ്ഞത് എന്നാണ് അർത്ഥം. അതുകൊണ്ട് ആ അക്ഷരങ്ങളെ ശിഥിലങ്ങൾ എന്നു വിളിക്കുന്നു. ദ്രവങ്ങളെന്നും, ശിഥിലങ്ങളെന്നും ഉള്ള വിഭാഗം സംസ്കൃതത്തിലുള്ള വ്യഞ്ജനവിഭാഗത്തെയും കൂടി പരാമർശിക്കുന്നതാണ്.

‘ഛ’കാരത്തെ ദ്രവ്യാക്ഷരങ്ങളുടെ കൂടെയും ശിഥിലാക്ഷരങ്ങളുടെകൂടെയും സൗകര്യംപോലെ ചേർത്തു വെയ്ക്കുന്നു. അതുപോലെതന്നെ, ഛകാരത്തെ ഉഷ്ണാവുകളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയും ഉൾപ്പെടുത്താതെയും കണക്കാക്കാറുണ്ട്. ഛകാരം ഛകാരത്തിന്റെ ഒരു ഭേദമാണെന്നു സൂക്ഷ്മപരിശോധനയിൽ വ്യക്തമാകും. എങ്ങനെയെന്നു അവയുക്തമില്ലാത്ത ഖണ്ഡം എന്നു കാണിക്കുക ഈ ചുരുക്കണത്തിന്റെ പരിധിയിൽ ഉൾപ്പെട്ടു

ടുന്നതല്ല. * ഛകാരത്തെ ഉഷ്യാവുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചേർക്കു
 ത്തതിനു വിരോധമില്ല. ഉഷ്യാവുകളും വർഗ്ഗാക്ഷരത്തിൽ
 ചേരുന്നതാണെന്നു വ്യഞ്ജനങ്ങളുടെ സ്ഥാനഭേദത്തെപ്പറ്റി
 മേൽ പറയുമ്പോൾ വ്യക്തമാകുന്നതാണ്. ക, ഖ, ഗ,
 ഘ, ങ്ങ, ഛ, എന്നു കവർഗ്ഗം; ച, ഛ, ജ, ഝ, ഞ, ശ
 ഞ, എന്നു ചവർഗ്ഗം; പ, ഫ, ബ, ഭ, മ - എന്നു പവർഗ്ഗം;
 പവർഗ്ഗത്തിൽ ഉഷ്യാവിന്റെ സ്ഥാനത്തു നമുക്ക് അക്ഷ
 രമില്ല; ട, ഠ, ഡ, ണ, ണ, ണ എന്നു ടവർഗ്ഗം; ത, ഡ,
 ങ, ഡ, ന, സ എന്നു തവർഗ്ഗം. ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ,
 ഓരോ വർഗ്ഗത്തിനും ഖരം, അതിഖരം, മൃദ, ഘോഷം,
 അനുനാസികം, ഉഷ്യാവു് എന്നു് ആറുഭേദങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു
 കാണാം. പവർഗ്ഗത്തിനുമത്രം ഉഷ്യാവില്ലെന്നു നമ്മു
 ടെ ഭാഷയ്ക്കു ഒരു കുറവുണ്ടു്. സ്ഥാനസാമാന്യംകൊണ്ടു്
 ഉഷ്യാവുകളെ വർഗ്ഗാക്ഷരങ്ങളോടു ചേർത്തു പഴയ വൈയാ
 കരണമാർ വ്യവഹരിക്കാറുണ്ടു് പക്ഷേ ഉഷ്യാക്കളെ വർ
 ഗ്ഗാക്ഷരങ്ങളിൽ അവർ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നില്ല. നമ്മുടെ
 പുതിയ സംഭാഷണമനുസരിച്ചുള്ള വ്യഞ്ജനവാദാഗ്രഹിത
 താഴെ കാണിക്കാം.

---

* മറ്റു ഉഷ്യാവുകളായ ശ ണ്ങ സ എന്ന അക്ഷരങ്ങളും ഇതു
 പോലെവെറുതു വർഗ്ഗാക്ഷരങ്ങളോടു ബന്ധമുള്ളവയാണെന്നു് സ്ഥി
 പിക്കാവുന്നതാണ്. 'ശ' ചകാരത്തോടും, 'ഷ' ടകാരത്തോടും,
 'സ' തകാരത്തോടും വർഗ്ഗസാമ്യമുള്ള അക്ഷരങ്ങളാണ്. ഇതുപോ
 ലെ പവർഗ്ഗത്തിനു് ഒരു ഉഷ്യാവു് ഉണ്ടായിരിക്കാവുന്നതാണ്.
 ഇംഗ്ലീഷിൽ 'ഫോൺ' എന്ന പദത്തിലെ ആദ്യക്ഷരം പവർഗ്ഗാഷ്
 മഃവയെ ഗണിക്കുന്നതാണ്. ഈ അക്ഷരം നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ
 ഇല്ല.

പദ്യം സംക്ഷേപം

പദ്യം	പ	ഫ	ബ	ഭ	മ	(പദ്യം)	വ
പദ്യം	പ	ഫ	ബ	ഭ	മ	പദ്യം	വ
പദ്യം	ത	ഥ	ദ	ധ	ന	പദ്യം	വ
പദ്യം	ട	ഠ	ഡ	ഢ	ന	പദ്യം	വ
പദ്യം	മ	ഠ	ജ	ഢ	ത	പദ്യം	വ
പദ്യം	ക	ഖ	ഗ	ഘ	ങ	പദ്യം	വ
പദ്യം	ച	ഛ	ജ	ഝ	ഞ	പദ്യം	വ
പദ്യം	പ	ഫ	ബ	ഭ	മ	പദ്യം	വ

പദ്യം സംക്ഷേപം

ഈ പട്ടികയനുസരിച്ചു പവറ്റ്ത്തിനമാത്രം ഉഴപ്പാ വില്ലെന്നു വ്യക്തമാകുന്നു. ഇനിയും ദ്രവങ്ങളെയും ശിമി ലങ്ങളെയും വേർതിരിച്ചു കാണിക്കുന്ന ഒരു പട്ടിക താഴെ കൊടുക്കാം:—

വ്യഞ്ജനങ്ങൾ.

ദ്രവം					ശിമിലം	മറുജീവ	
ക	ഖ	ഗ	ഘ	ഘ	ങ		
ച	ഛ	ജ	ഝ	ശ	ഞ	യ	
ട	ഠ	ഡ	ഢ	ഷ	ണ	ര	റ ഴ
ത	ഥ	ദ	ധ	സ	ന	ല	ള ള
പ	ഫ	ബ	ഭ	—	മ	വ	

ii. സ്വയം ഉച്ചാരണമുള്ള ചില വ്യഞ്ജനങ്ങൾ.

വ്യഞ്ജനങ്ങൾ സ്വരസഹായത്തോടുകൂടിയാണല്ലോ സാധാരണ നില്ക്കാറുള്ളതു്. ചില വ്യഞ്ജനാക്ഷരങ്ങൾ തനിച്ചും നില്ക്കാറുണ്ട്. അവയ്ക്കു ചില്ലികൾ എന്നാണു വ്യാകരണത്തിൽ പേർ പറയുന്നതു്. ണ്, ന്, റ്, ല്, ള്, ഴ്, എന്നു വ്യഞ്ജനങ്ങൾ ചില്ലികളായി നില്ക്കും. ണ, ന, റ, ല, ള, ഴ എന്നാണു് അവയ്ക്കുള്ള ലിപികൾ. 'ഉ'കാഞ്ഞിനും, 'ഴ'കാരത്തിനും 'റ' എന്നു ഒരു ചില്ലിയാണെന്നു ഉപയോഗിക്കുന്നു. ഈ അക്ഷരങ്ങളൊഴിച്ചുള്ള വ്യഞ്ജനങ്ങൾ

സ്വരസഹായം കൂടാതെ ഒരു പദത്തിൽ നിന്നാൽ അതിൻറെകൂടെ സംവൃതമാകാരം ചേർത്തു ചരക പതിവാണം. ചിലുകളോടു സംവൃതം ചേർത്തും ചേർക്കാതെയും ഉപയോഗിക്കാം.

പെൺ	പെണ്ണു്.
പൊൻ	പൊന്നു്.
നീർ	നീടു്.
കൽ	കല്ലു്.
എറ	എള്ളു്.

ഇവിടെ ഒരു കാര്യം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. സംവൃതം ചേർത്ത പ്രപഞ്ചത്തിൽ ചിലുകൾ ഇരട്ടിക്കുന്നു- എന്നാൽ സംവൃതം ചേർത്താലും ചിലുകൾ ഇരട്ടിക്കാതെ നില്ക്കും.

തുൺ	തുണു്.
ആൺ	ആണു്.
പേൺ	പേണു്.
കാൽ	കാലു്.
തേൾ	തേളു്.

ഇതിൽനിന്നു തെളിയുന്നതു മുമ്പിൽ നില്ക്കുന്ന സ്വരം ഹ്രസ്വമാണെങ്കിലേ പുറകിലെ ചില്ലു് ഇരട്ടിക്കൂ എന്നാണു്. മുമ്പിൽ ദീർഘസ്വരം വന്നാൽ ചില്ലു് ഇരട്ടിക്കയില്ല. മുമ്പിൽ നെറിലധികം അക്ഷരങ്ങളുണ്ടായാലും ചില്ലു് ഇരട്ടിക്കയില്ല.

ഉ:— കരൾ	കരളു്.
അവൻ	അവനു്.
അവൾ	അവലു്.
തകിൽ	തകിലു്.

iii സ്ഥാനഭേദം.

സപരങ്ങളെയും വാത് ജനങ്ങളെയും വേർതിരിച്ചു നാം പഠിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഇനിയും, ഓരോ അക്ഷരവും ഉച്ചരിക്കുമ്പോൾ മുഖത്തുള്ള ഏതേതു അവയവങ്ങളാണു പ്രവർത്തിക്കുന്നുവെന്നു പരിഗണിക്കാം. നാം ഉച്ചരിക്കുന്ന ഓരോ പദവും മുഖത്തുനിന്നു പുറപ്പെടുന്നുവെന്നു സാമാന്യമായി നമുക്കറിയാം. നാക്കിനെ പലപ്രകാരത്തിൽ വളയ്ക്കുകയും തിരിക്കുകയും ചെയ്യാറുണ്ടെന്നും മനസ്സിലായിരിക്കാം. ഇതിൽ കൂടുതലൊന്നും ശബ്ദജനനത്തിനു് ആധാരമായ അംഗങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തിയെപ്പറ്റി സാധാരണ ആലോചിക്കാറില്ല. എന്നാൽ വ്യാകരണത്തിൽ ഈ വിഷയം പ്രധാനമായതാണ്. അതുകൊണ്ടു അതിനെപ്പറ്റി ചിലതു പ്രസ്താവിക്കാം.

അടിവയറിൽനിന്നു് ഉയർന്നുവരുന്ന ശ്വാസം കണ്ണത്തിൽ കൂടെ പുറപ്പെട്ടു നാക്കിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിനനുസരിച്ചു വായ്ക്കളിൽ പല ഭാഗങ്ങളിലും ചുണ്ടു്, മൂക്കു്, പല്ലു് ഈ ബാഹ്യാവയവങ്ങളിലും തട്ടി വെളിക്കു വരുന്നു. ൧. ഉള്ളിൽനിന്നു പൊങ്ങിവരുന്ന ശബ്ദം കണ്ണത്തെ പ്രധാനകേന്ദ്രമാക്കിക്കൊണ്ടു വെളിക്കു വരാം. ൨. അല്ലെങ്കിൽ നാക്കിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി താലുവിൽ (മേലണ്ണാക്കിൽ) തട്ടി പുറപ്പെടാം. ൩. അഥവാ കരേക്കൂടെ ഉയർന്നു നാക്കു നട്ടും നിറുത്തി അതിന്റെ അറ്റം അണ്ണാക്കിൽ തൊടുവിച്ചുകൊണ്ടു ശബ്ദം വെളിക്കുവരികാം. ൪. നാവിന്റെ അഗ്രം പല്ലുകളിൽ തൊടത്തക്കവണ്ണം അക്കിക്കൊണ്ടു

ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിക്കാം. ൫. അവസാനമായി ചുണ്ടുകൾ രണ്ടും ചേർത്തുവെച്ചുകൊണ്ടു പിന്നീടു വിഭത്തി ശബ്ദത്തെ വെളിക്കു വിടാം. ഇങ്ങനെ ശബ്ദങ്ങളെ പുറപ്പെടുവിക്കുമ്പോൾ പ്രധാനമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന അവയവങ്ങളെ അനുസരിച്ച് അവയെ വൈയാകരണന്മാർ അഞ്ചുപ്രകാരത്തിൽ വിഭജിക്കുന്നു. മൂക്കിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി ഉച്ചരിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങൾക്ക് ഈ അഞ്ചുവർഗ്ഗങ്ങളിലും ഉള്ളതുകൊണ്ടു അവയെ അതതു വർഗ്ഗങ്ങളോടു ചേർത്തു വ്യവഹരിക്കുന്നു. സ്വരങ്ങളേയും വ്യഞ്ജനങ്ങളേയും ജനനസ്ഥാനമനുസരിച്ചു വിഭജിക്കാവുന്നതാണ്. 'അ', 'ആ' ഈ രണ്ടു സ്വരങ്ങളും കണ്ഠത്തിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുന്നു. 'ഇ', 'ഈ', എന്നീ രണ്ടു സ്വരങ്ങളും താലുവിൽ തട്ടിപ്പുറപ്പെടുന്നു. [അടിക്കുകൊണ്ടു കൈകൾ തട്ടിയതിൽനിന്നു മറ്റു സ്വരങ്ങളുടേയും സ്ഥാനം കണ്ടുകൊൾക.] ഇതുപോലെ വ്യഞ്ജനങ്ങളിൽ ക വർഗ്ഗം കണ്ഠത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്നു. ചവറ്റും താലുവിൽനിന്നും; വെറ്റും മൂലാവിൽനിന്നും; തവറ്റും ദാതത്തിൽ തട്ടി; പവറ്റും ചുണ്ടുകളെ ആശ്രയിച്ചും.

1. കണ്ഠത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ശബ്ദങ്ങൾ കണ്ഠ്യങ്ങൾ അ ആ കവറ്റും ഫ.
2. താലുവിൽനിന്നും പുറപ്പെടുന്നവ താലവ്യങ്ങൾ. ഇ ഈ ചവറ്റും യ ശ.
3. മൂലാവിൽ തട്ടി പുറപ്പെടുന്നവ മൂലന്യങ്ങൾ. ള ഴ വെറ്റും ര റ ഷ [ള,ഴ].

4. ഭരണത്തിൽ നാവുതട്ടി പുറപ്പെടുന്നവ ഭരണങ്ങൾ.
അയ്യ തവർഗ്ഗം ല സ [൭] *

5. ചുണ്ടുകൾ [ഭ്രഷ്ടങ്ങൾ] ചേർത്തു ചിന്നിട്ടു വിടർത്തി
ഉച്ചരിക്കുന്നവ ഭ്രഷ്ടങ്ങൾ.

ഉ ഉൗ പവർഗ്ഗം വ.

ഈ പട്ടികയിൽ ചേരാത്തതായി എ, ഏ, ഐ, ഒ, ഓ, ഔ എന്നു ആറു അക്ഷരങ്ങളുണ്ട്. ഇതിൽ ആദ്യത്തെ മൂന്നു അക്ഷരങ്ങൾക്കു കണ്യങ്ങളുടെയും താലവ്യങ്ങളുടെയും സ്വഭാവമുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് അവയെ കണ്യതാലവ്യങ്ങൾ എന്നു വിളിക്കുന്നു. ഒ, ഓ, ഔ എന്നു അക്ഷരങ്ങൾക്കു കണ്യത്തിന്റെയും ഓഷ്യത്തിന്റെയും സ്വഭാവമുള്ളതു കൊണ്ട് കണ്യോഷ്യങ്ങൾ എന്നു പേർ പറയുന്നു.

ഈ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളെല്ലാം ഒരു പട്ടികയായി താഴെ കൊടുക്കുന്നു.

---

* 'നു' ഉള്ളതിൽ അക്ഷരങ്ങളുണ്ടാകുന്ന ഒരു പുതിയ ഇനത്തിൽ ചേർത്താണു പരമാർത്ഥത്തിൽ വ്യവഹരിക്കേണ്ടതു്.

൨൬

ഇതിൽ അകാരത്തെപ്പറ്റി മാത്രം അല്പം പറയാനുണ്ടു്. പട്ടികയിൽ അകാരത്തെ കണ്യസപരമായ്കേ കാണിച്ചിട്ടുള്ളു. എങ്കിലും, മലയാളത്തിലെ രീതി അനുസരിച്ചു് അകാരത്തെ താലവ്യമായും, ഓഷ്ഠ്യമായും കൂടെ കരുതേണ്ടതാണു്.

പറ+ഉന്നു=പറയുന്നു.

തട+ഉന്നു=തടവുന്നു.

ഇതിൽ ആദ്യത്തെ ഉദാഹരണത്തിലെ അകാരം താലവ്യവും, രണ്ടാമത്തേതിലെ 'അ, ഓഷ്ഠ്യവുമാണു് എന്നു് 'യ'എന്നും 'വ' എന്നും ഉള്ള ഇടനിലകളെക്കൊണ്ടു് ഉറപ്പിക്കാം.

ഈ പട്ടികയിൽ ചേരാത്ത രണ്ടു ശബ്ദങ്ങളെകൂടെ ഭാഷയിലുണ്ടു്. 'അം, അഃ' എന്നുപോലെ ഉള്ള ചയാണു്. 'അം, അഃ' എന്നവയിലെ 'അ' കഴിച്ചുള്ള അംശത്തെ മാത്രമേ ഇവിടെ പരാമർശിക്കുന്നുള്ളു. ഇവയിൽ 'അം' എന്നതിന്നു് അനുസപാരം എന്നും, 'അഃ' എന്നതിന്നു വിസർഗ്ഗം എന്നും പേരുകൾ. ഒരു അക്ഷരത്തിന്നു പിറകിൽ 'ഃ' എന്നിട്ടാൽ അനുസപാരം; 'ഃ' എന്നിട്ടാൽ വിസർഗ്ഗം. 'ഭൂഃഖം' എന്നതിൽ 'ഭൂ' കഴിഞ്ഞിട്ടു വിസർഗ്ഗം. 'ഖ' കഴിഞ്ഞിട്ടു അനുസപാരം.

ശബ്ദവിഭജനം.

ഇനിയും നമുക്കു് അക്ഷരാങ്ങൾ ചേർന്നു് ഉണ്ടാകുന്ന ശബ്ദങ്ങളെപ്പറ്റിയാണു വിസ്തരിച്ചുപഠിക്കേണ്ടതു്. ശബ്ദ

മെന്നാൽ പ്രത്യേകമായ അർത്ഥമുള്ള അക്ഷരമെന്നോ അക്ഷരസമൂഹമെന്നോ ആണ് ഇവിടെ വിവക്ഷിക്കുന്നത്. ഇപ്രകാരമുള്ള ശബ്ദങ്ങൾ ചേർന്നാണ് വാക്യങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നത്. നമ്മുടെ ഭാഷയിലെ വാക്യങ്ങൾ പരിശോധിച്ചു നോക്കിയാൽ അവയിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ള ശബ്ദങ്ങളെല്ലാം ചില വലിയ വിഭാഗങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതായി കാണാം. ആ വിഭാഗങ്ങളെപ്പറ്റി ലഘുവ്യാകരണത്തിൽ നിന്നു നിങ്ങൾ പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. സൗകര്യത്തിനായി അവയെ ഇവിടെ കാണിക്കാം.

1. നാമം.
2. സർവ്വനാമം.
3. കൃതി.
4. വിശേഷണം.
5. ഗതി.
6. ഘടകം.
7. വ്യാക്ഷേപകം.
8. കേവലം.

ഇതു ഓരോ വിഭാഗത്തെപ്പറ്റിയും ചുരുക്കമായി ചിലതു പറയാനുണ്ട്. ഒരു വാക്യം പൂർണ്ണമായ ഒരു ആശയത്തെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ശബ്ദസമൂഹമാണ്. അതായത് ഒരു വാക്യത്തിൽ എന്തെങ്കിലും ഒന്നിനെപ്പറ്റി ഒരു കാര്യം പറഞ്ഞിരിക്കണം. അപ്പോൾ എന്തെങ്കിലും ഒന്നിനെക്കുറിക്കാൻ ഒരു ശബ്ദവും അതിനെപ്പറ്റി എന്തു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്ന വേറൊരു ശബ്ദവും അവശ്യം വേണമെന്നു വരുന്നു. ഇതിൽ ഒന്നിനെപ്പറ്റി സൂചിപ്പി

൨൮

കുറന്ന ശബ്ദം അതിന്റെ ചേരായിരിക്കും. ഇങ്ങനെ നന്നിന്റെ ചേരായി നില്ക്കുന്ന ശബ്ദത്തിനാണ് നാമം. എന്നു പേർ കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു്. ലോകത്തിൽ ജീവനുള്ളതും ഇല്ലാത്തതും ആയ സകലതിനും പേർ ഉണ്ടു്. ഈ ശബ്ദങ്ങളെല്ലാം നാമങ്ങളാണു്. നാമശബ്ദങ്ങളുടെ അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളെപ്പറ്റി മേൽ പ്രത്യേകം പ്രസ്താവിക്കുന്നതാണു്.

നന്നിന്റെ വ്യാപാരത്തെപ്പറ്റി സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ശബ്ദവും വാക്യത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞല്ലോ. വ്യാപാരത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ശബ്ദത്തെ കൃതി എന്നു വിളിക്കുന്നു. സകല ചരാചരങ്ങൾക്കും ഓരോ വ്യാപാരത്തെയും സ്ഥിതിയേയും കുറിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങളെല്ലാം കൃതി ശബ്ദങ്ങളാണു്.

‘കൃതി’ ശബ്ദത്തെക്കാളും മുമ്പിൽ പട്ടികയിൽ കാണിച്ചിട്ടുള്ള സർവ്വനാമശബ്ദങ്ങൾ ‘നാമ’ങ്ങൾക്കു പകരം നില്ക്കുന്നവയാണു്. ഏതു് നാമത്തിനും പകരവും നില്ക്കുമെന്നുള്ളതുകൊണ്ടു് ആ ശബ്ദങ്ങളെ സർവ്വനാമങ്ങൾ എന്നു വിളിക്കുന്നു.

ഇനിയും ഒരു ജാതി ശബ്ദങ്ങൾ നാമത്തോടും കൃതിയോടും ചേർന്നാണു് അവയുടെ അർത്ഥത്തെ ചരിഷ്കരിക്കുകയും ഭേദപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. ‘നല്ല കൂട്ടി വേഗം പഠിക്കുന്നു’ എന്ന വാക്യത്തിൽ ‘നല്ല’ എന്ന ശബ്ദം ‘കൂട്ടിയെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. ‘വേഗം’ എന്ന ശബ്ദം ‘പഠിക്കുന്നു’ എന്നതിനേയും വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ

വേറൊരു ശബ്ദത്തോടു ചേർന്നു നിന്നു് അർത്ഥത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങളെ വിശേഷണങ്ങൾ എന്നു വിളിക്കുന്നു.

നാമം, സർവ്വനാമം, കൃതി, വിശേഷണം എന്നു നാലിനും ശബ്ദങ്ങൾ മാത്രമേ അർത്ഥമുള്ളവയായി ഭാഷയിലുള്ളൂ. ഈ ശബ്ദങ്ങളെ വാചകശബ്ദങ്ങൾ എന്നു വിളിക്കുന്നു. 'വാചകം' എന്നാൽ വചിക്കുന്നതു്, അർത്ഥമുള്ളതു് എന്നാണു വിവക്ഷ. ഗതി, ഘടകം, വ്യാക്ഷേപകം, കേവലം എന്ന ശേഷം നാലിനും ശബ്ദങ്ങളും മുൻപറഞ്ഞ ശബ്ദങ്ങളിൽ ചിലതിനോടു ചേർന്നു നിന്നുകൊണ്ടോ, സ്വതന്ത്രമായി നിന്നുകൊണ്ടോ ശബ്ദങ്ങൾക്കും വാക്യഭാഗങ്ങൾക്കും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ കുറിക്കുകയും, ചില അർത്ഥവിശേഷങ്ങളെ സൂചിപ്പിക്കുകയും മാത്രമാണു ചെയ്യുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് ഈ ശബ്ദങ്ങളെ എല്ലാംകൂടെ ചേർന്നു ദ്വയാർത്ഥകങ്ങൾ എന്നു വിളിക്കുന്നു. ദ്വയാർത്ഥകശബ്ദത്തിനു ദ്വയാർത്ഥകങ്ങളോടു്—സംബന്ധത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്—എന്നു് അർത്ഥം.

ഗതി മുഖ്യമായി ഒരു നാമത്തോടു ചേർന്നു നിന്നുകൊണ്ടു് ചില പ്രത്യേകബന്ധങ്ങളെ കുറിക്കുന്നു. നാമത്തോടു നേരിട്ടല്ല, നാമത്തോടു ചേർന്നില്ലെന്ന വിഭക്തിപ്രത്യയങ്ങളോടാണു ഗതി ചേരുന്നതു്. വിഭക്തിപ്രത്യയം എന്നാണെന്നു നാമത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഉപരിവിചാരണയിൽ വ്യക്തമാകും. ഗതി രണ്ടു ശബ്ദങ്ങളെ ചേർക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. ഒന്നുകൂടെ നിഷ്പ്രസൂമായി പറയുകയാണെന്നിൽ ഒരു നാമത്തെ മറ്റൊരു ശബ്ദത്തോടു ചേർക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്.

ന്നത്. മറുശബ്ദങ്ങളെ തമ്മിൽ ചേർന്ന ഗതികൾ വളരെ ചുരുക്കമാണ്.

ഘടകം രണ്ടു വാക്യങ്ങളെ തമ്മിൽ ചേർന്നു.

രാമൻ വന്നു. കൃഷ്ണൻ വന്നു=രാമനും കൃഷ്ണനും വന്നു
രാമൻ വന്നു. കൃഷ്ണൻപോയില്ല=രാമൻ വന്നെങ്കിലും
കൃഷ്ണൻ പോയില്ല.

‘കഞ്ഞു വീണു’. ഗോവിന്ദൻ പറഞ്ഞു=കഞ്ഞുവീ
ണെന്നു ഗോവിന്ദൻപറഞ്ഞു.

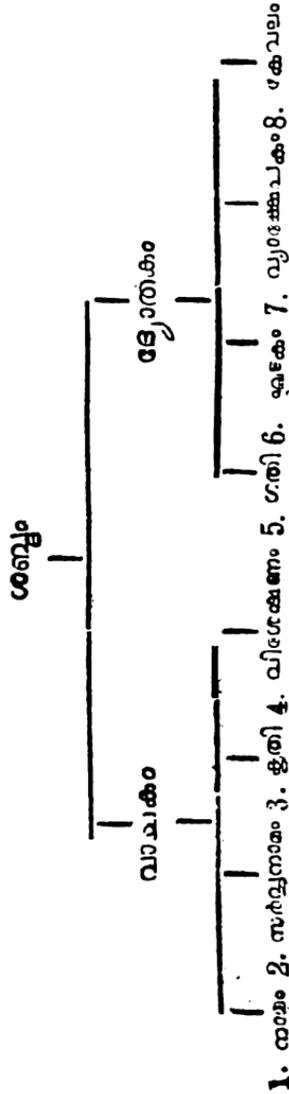
ഈ വാക്യങ്ങളിൽ ‘ഉം’, ‘എങ്കിലും’, ‘എന്നും’, എന്നു
ള്ള ശബ്ദങ്ങൾ വാക്യങ്ങളെ ഘടിപ്പിക്കുന്നതു കാണുക.

ദ്വൈതകശബ്ദങ്ങളിൽ മൂന്നാമത്തേതു വ്യാക്ഷേപക
മാണ്. വ്യാക്ഷേപകം സ്വതന്ത്രമായി നില്ക്കുന്നു. അർത്ഥ
മുള്ള ശബ്ദങ്ങളെക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞറിയിക്കാൻ നിവൃത്തി
യില്ലാത്ത മനോവികാരങ്ങളുള്ള ചെട്ടപ്പെടുത്തുകയാണ്
ഈ ശബ്ദം ചെയ്യുന്നത്. ‘അയ്യോ! കഷ്ടം!’ തുടങ്ങിയുള്ള
ശബ്ദങ്ങൾ നിത്യസംഭാഷണത്തിൽ പലതവണയും നി
ങ്ങൾ കേട്ടിരിക്കുമല്ലോ. ഇവയാണു വ്യാക്ഷേപകങ്ങൾ.

ഇനി ശേഷിക്കുന്നതു ‘കേവലം’ എന്ന ഒരു ജാതി
മാത്രമാണ്. ‘ഏ’, ‘ഓ’ എന്നു രണ്ടു ശബ്ദങ്ങളാണു്
ഈ ഇനത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നത്.

- ഉ:— പോയേ തിരൂ.
- അവനെ കണ്ടോ?
- രാമനേ വരാവൂ.
- അവനോ ഇവനോ?

ഇങ്ങനെ ശബ്ദവിഭാഗങ്ങളെ ചുരുക്കത്തിൽ വിവരിച്ചു കഴിഞ്ഞു. വാചകദ്വാരകഭേദങ്ങളെ ഒരു പട്ടികയായി താഴെ കാണിക്കാം:—

ഇനിയും വാചകശബ്ദങ്ങളെപ്പറ്റി അല്പം പറയാനുണ്ട്. വിശേഷിച്ചും നാമം, സർവ്വനാമം, കൃതി ഇവയെപ്പറ്റി. നിങ്ങൾ ഒരു നാമശബ്ദമോ ക്രിയാശബ്ദമോ തന്നെ പല രൂപത്തിലും കണ്ടിരിക്കും. രാമൻ, രാമന്റെ രാമനോട് എന്നും, പോകും, പോയി, പോകാൻ എന്നും ഉള്ള നാമക്രിയാപദങ്ങളുടെ രൂപഭേദം കാണുക. സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിയാൽ രൂപഭേദം ശബ്ദത്തിന്റെ അന്ത്യഭാഗത്തിൽ മാത്രമാണ് ഉണ്ടാകുന്നതെന്നു കാണാം.

രാമൻ		പോകും
<u>രാമന്റെ</u>		<u>പോയി</u>
<u>രാമനോട്</u>		<u>പോകാൻ</u>

ഇതിൽ 'രാമ' എന്നും 'പോ' എന്നും മാറ്റാതെ നില്ക്കുന്നു. മാറ്റം കൂടാതെ നിൽക്കുന്ന ഭാഗത്തിനു 'പ്രകൃതി' എന്നും, മാറ്റുന്ന ഭാഗത്തിനു 'പ്രത്യയം' എന്നും പേർ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. പ്രകൃതിയും പ്രത്യയവും ചേർന്നു നില്ക്കുന്ന ശബ്ദത്തിനു 'പദം' എന്നു പറയുന്നു. നാമങ്ങളോടും ക്രിയകളോടും പല പ്രത്യയങ്ങളും ചേരും. ചില അർത്ഥഭേദങ്ങളെ കാണിക്കുന്നതായിട്ടാണ് പ്രകൃതിയിൽ പ്രത്യയങ്ങളെ ചേർന്നതും - കുറിക്കുന്നതു ആണോ, പെണ്ണോ, നച്ഛംസകമോ എന്നു കാണിക്കുന്നതിനു നാമത്തോട് ഒരുതരം പ്രത്യയം ചേർക്കാറുണ്ട്. അവയെ 'ലിംഗപ്രത്യയം' എന്നു വിളിക്കുന്നു. നാമം കുറിക്കുന്ന വസ്തു ഒന്നോ പലതോ എന്നു കാണിക്കുന്നതിനു വേറൊരുതരം പ്രത്യയങ്ങളുണ്ട്. 'വചനപ്രത്യയങ്ങൾ' എന്നാണ് അവയുടെ പേർ. നാമത്തിനു വേറൊരു നാമത്തോടോ, ക്രിയയോടോ ഉള്ള ബന്ധം കുറിക്കുന്നതിനു ഒരുതരം പ്രത്യയങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്. അവയുടെ പേർ 'വിഭക്തിപ്രത്യയങ്ങൾ' എന്നാണ്. നാമത്തെ സംബന്ധിച്ചു ഈ മൂന്നുതരം പ്രത്യയങ്ങളെ ഉള്ളൂ.

നാമങ്ങളോടു ചേരുന്ന പ്രത്യയങ്ങളെല്ലാം സർവ്വനാമങ്ങളോടും ചേരും. ക്രിയകളോടും ഇതുപോലെ പല പ്രത്യയങ്ങളും ചേരുന്നുണ്ട്. ക്രിയയെപ്പറ്റി വിസ്തരിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ അവയെക്കുറിച്ചു പറയുന്നതാണ്. കാലം, പ്രകാരം, പ്രയോഗം, പ്രാധാന്യം എന്നെല്ലാം സൂചിപ്പിക്കുന്നതിനാണ് ക്രിയാശബ്ദങ്ങളിൽ പ്രത്യയങ്ങൾ ചേരുന്നത്. വിശേഷണശബ്ദങ്ങളോടു അധികം പ്രത്യയങ്ങൾ ചേരേണ്ടതില്ല. 'മറയ്നായ രാമൻ' മിടുക്കിപ്പെണ്ണു്, എന്നും മറ്റുമുള്ളപോലെ ലിംഗാഭിപ്രത്യയങ്ങൾ വിശേഷ്യങ്ങളെ അൻ സരിച്ചു വരും. അതെല്ലാം വിശേഷങ്ങളെപ്പറ്റി, ഉപരിചിന്ത ചെയ്യുന്നിടത്തു പ്രതിപാദിക്കുന്നതാണ്.

ഇനിയും, ശബ്ദവിഭാഗത്തിൽ ആദ്യമുള്ള നാമത്തെപ്പറ്റി ഉപരിചിന്തയെ തുടങ്ങാം.

നാമപ്രകരണം.

നാമവിഭാഗം.

ഒന്നിന്റെ പേരായ ശബ്ദമാണു് 'നാമം' എന്നു പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. ഇനിയും ഒന്നിന്റെ ഭൂതത്തിൽ എന്തെല്ലാം ഉൾപ്പെടുമെന്നാണു് നോക്കേണ്ടതു്. പ്രപഞ്ചത്തിൽ ഉള്ളതിനെല്ലാം ചേരുന്നു് പ്രപഞ്ചത്തെ മൂലങ്ങളായും അചരങ്ങളായും അനവധി ദ്രവ്യങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ദ്രവ്യങ്ങളിൽ മനുഷ്യൻ, വൃക്ഷം, കല്ലു്, മണ്ണു്, സൂര്യൻ, ചന്ദ്രൻ, ഇരുട്ടു്, വെളിച്ചം എന്നുള്ള സകലതു് ഉൾപ്പെടുത്തിയാണു് ഇവിടെ വ്യവഹരിക്കുന്നതു്. ഇങ്ങനെയുള്ള ദ്രവ്യങ്ങളെ ആശ്ര

യിച്ചു രണ്ടു സംഗതികൾ നില്ക്കുന്നുണ്ട്. അവ രണ്ടും ദ്രവ്യത്തെ ഒരിക്കലും പിരിഞ്ഞു നില്ക്കുകയും ഇല്ല. ക്രിയ, ഗുണം ഇവയാണ് ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ക്രിയയെ കുറിക്കാൻ കൃതിശബ്ദങ്ങളും, ഗുണങ്ങളെ കുറിക്കാൻ വിശേഷണശബ്ദങ്ങളും ഉണ്ടെന്നു മുമ്പു കാണിച്ചു. ഇവിടെ പറയാനുള്ളതു ക്രിയയ്ക്കും ഗുണത്തിനും പേരുകൾ ഉണ്ടെന്നാണ് അപ്പോൾ പ്രപഞ്ചത്തിൽ പേരുള്ളതായി ദ്രവ്യം, ക്രിയ, ഗുണം എന്നു മൂന്നു കാര്യങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. സർവ്വനാമം ഇതിൽ ഏതിനും പകരം നില്ക്കുന്നതായതുകൊണ്ട് അതിനെപ്പറ്റി ഇവിടെ പറയുന്നില്ല.

നാമം

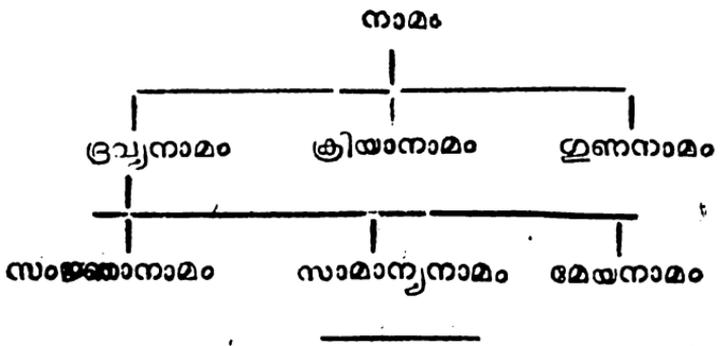
ദ്രവ്യനാമം—ഉ:-രാമൻ, പശു,സിംഹം,പൊന്ന്, വെള്ളി,കറുപ്പ്,തീയ്സൂര്യൻ,ചന്ദ്രൻ, വെളിച്ചം, നിലാവ്.

ക്രിയാനാമം—ഉ:-ഇരിപ്പ്, നില്പ്, കിടപ്പ്, പിരി, കരച്ചിൽ, ഓട്ടം, ചാട്ടം.

ഗുണനാമം. —ചുവപ്പ്, കറുപ്പ്, മിടുക്ക്.

ഗുണക്രിയകൾക്ക് അധികം അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളില്ല. ദ്രവ്യങ്ങൾക്ക് പല വിഭാഗങ്ങളുമുള്ളതുപോലെ ദ്രവ്യനാമങ്ങൾക്കും പല വിഭാഗങ്ങളുണ്ട്. ദ്രവ്യത്തെ വലിയ രണ്ടു വിഭാഗങ്ങളായി തിരിക്കാം. വ്യക്തകളായി പിരിക്കാൻ വയ്യാതെ റെപേൻ നിൽക്കുന്നത് ഒരു ഇനം; ഇല്ലാത്തതുള്ള പല വ്യക്തികൾ ചേർന്നു നിൽക്കുന്നതു വേറൊരിനം. മഴ, മഞ്ഞു, ഇരുട്ട്, വെളിച്ചം, പൊന്ന് വെള്ളി ഇതെല്ലാം എല്ലാത്ത ഇനത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന നാ

മങ്ങളാണ്. ഈ ഇനത്തിൽ ചേരുന്ന നാമങ്ങളെ മേയ നാമങ്ങൾ എന്നു വിളിക്കുന്നു. രണ്ടാമത്തെ ഇനത്തിൽ അനേകം വ്യക്തികളെ ഒരുമിച്ചു കുറിക്കുന്ന നാമങ്ങളാണ് ഉള്ളത്. മനുഷ്യൻ, മൃഗം, പക്ഷി, പുസ്തകം തുടങ്ങിയുള്ള നാമങ്ങളെല്ലാം ഇതിനു ഉദാഹരണങ്ങളാണ്. മനുഷ്യനെ നു കേൾക്കുമ്പോൾ ഒരു പ്രത്യേക മനുഷ്യനെപ്പറ്റി ഓർമ്മിക്കുന്നില്ല. എല്ലാ മനുഷ്യരിലും തുല്യമായി കാണുന്ന ഗുണങ്ങളെപ്പറ്റി ചൊതുവെയുള്ള ഒരു രൂപമേ മനസ്സിൽ അങ്കുരിക്കുന്നുള്ളൂ. ഇങ്ങനെ ഗുണസാമാന്യത്തെപ്പറ്റിമാത്രം നിർദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ട് തുല്യധർമ്മമുള്ള അനവധി വ്യക്തികളെ ഒരുമിച്ചു പരാമർശിക്കുന്ന പദങ്ങളെ സാമാന്യനാമങ്ങളെന്നു വിളിക്കുന്നു. സാമാന്യനാമങ്ങൾ ജാതിയെ കുറിക്കുന്നു. മനുഷ്യൻ, പശു, എന്നുള്ളതെല്ലാം ജാതി. അതിൽ രാമൻ, കൃഷ്ണൻ, പൂവാലി, വളകൊമ്പി, പള്ളിപ്പശു എന്നുള്ളതെല്ലാം വ്യക്തികൾ. ഇങ്ങനെ വ്യക്തികളുടെ പേരായി വരുന്ന നാമങ്ങളെ സംജ്ഞാനാമങ്ങൾ എന്നു വിളിക്കുന്നു. അപ്പോൾ ദ്രവ്യനാമത്തിനു മൂന്നു ഉപവിധികളാകാമെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു; സാമാന്യനാമവും മേയനാമവും, സാമാന്യനാമവിഭാഗത്തിലുൾപ്പെടുന്ന സംജ്ഞാനാമവും.

ലിംഗവ്യവസ്ഥ.

ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ നാമത്തിന്റെ ലിംഗവ്യവസ്ഥയെപ്പറ്റി വിവരിക്കാം.

പ്രപഞ്ചത്തിലുള്ള സകലവസ്തുക്കളെയും ജീവനുള്ളതെന്നും, ജീവനില്ലാത്തതെന്നും രണ്ടായിതരം തിരിക്കാം. ജീവനുള്ള സകലതും ആൺ, പെൺ എന്നു രണ്ടു വലിയ വിഭാഗങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. ജീവനില്ലാത്ത വസ്തുക്കളിൽ ഈ ഭേദം ഇല്ല. ജീവികളിൽതന്നെയും അണുജീവികളുടെ. സ്രീപുരുഷഭേദം അറിയാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഇങ്ങനെ സകലതും, ആൺ, പെണ്ണു, അണുണുണുപെണ്ണുണുണു തിരിച്ചു വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്താത്തതു് എന്നു മൂന്നു ജാതികളായി പിരിയുന്നു. ഈ ജാതിഭേദത്തെ നാമപദങ്ങളിൽ കരിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തെയാണു് ലിംഗവ്യവസ്ഥ എന്നു പുകഴേണത്തിൽ പറയുന്നതു്. ആൺജാതിയെ കരിക്കുന്ന നാമം പുല്ലിംഗം; പെൺ ജാതിയെ പരാമർശിക്കുന്ന സ്ത്രീലിംഗം; ആണും പെണ്ണും അല്ലാത്തതു നപുംസകലിംഗം.

പുല്ലിംഗം—ചേട്ടൻ കൊല്ലൻ പോത്തൻ കണിയാൻ. സ്ത്രീലിംഗം—ചേട്ടത്തി കൊല്ലത്തി എരുമ കണിയാട്ടി. നപുംസകം—ചുസ്സുകു ചൊന്നു് കുളം എരുമ്പു് പൂച്ച.

ഈ ഉദാഹരണങ്ങളിൽനിന്നു് ഉയർന്നതരം മൂലങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ സ്രീപുരുഷവ്യത്യാസം കുറിക്കാറുണ്ടെന്നും ക്ഷുദ്രജന്തുക്കളുടെ കാര്യത്തിൽ ആ വ്യത്യാസം കുറിക്കാതെ അവയെ നപുംസകങ്ങളായി തള്ളുകയാണു ചെയ്യുന്നതെന്നും ഞെളിയും. എരുമ, പേരൂതു് എന്നു സ്രീപുരുഷവ്യത്യാസം കുറിക്കുന്നു. എരുമ്പു്, പൂച്ച എന്നതുരണ്ടും നപുംസകങ്ങളാണല്ലോ. ഇതുപോലെതന്നെ, മനുഷ്യശിശുക്കളെയും നപുംസകലിംഗമാക്കിയാണു് വ്യവഹരിക്കുന്നതു്.

ഇനിയും, ലിംഗവിവക്ഷകൂടാതെ സ്ത്രീകളെയും പുരുഷന്മാരെയും ഉൾപ്പെടുത്തി പറയുന്ന ഒരുതരം നാമപദങ്ങളുണ്ട്. അവയെ അലിംഗം എന്ന ഒരു ജാതിയായി തിരിച്ചിരിക്കുന്നു. ആരും 'കുട്ടി' വേലക്കാർ എന്ന പദങ്ങൾ പരിശോധിച്ചുകൊള്ളുക. 'ആരും' പൊണ്ണോ ആണോ ആകാം; 'കുട്ടി'യുടെ കാര്യവും അതുപോലെ തന്നെ. വേലക്കാർ രൻമാർ എന്നു പറഞ്ഞാൽ പുല്ലിംഗബഹുവചനമായി; വേലക്കാരിമാർ എന്നായാൽ സ്ത്രീബഹുവചനമായി; 'വേലക്കാർ' എന്നു മാത്രം പറയുമ്പോൾ ആണും പെണ്ണും ഉൾപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങനെ 'അർ' എന്ന പ്രത്യയംചേർത്തു് അലിംഗബഹുവചനം ഉണ്ടാകാം.

ഉ:— മനുഷ്യർ, നാട്ടുകാർ, വീട്ടുകാർ, കൂട്ടർ, ജനങ്ങൾ.

നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ലിംഗവ്യവസ്ഥ കഴിയുന്നതും പ്രകൃതിയെ അനുസരിച്ചുതന്നെയാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. സ്ത്രീപുരുഷവ്യത്യാസമുള്ളതിനെ ആ വിധത്തിൽ ചേർന്നിരിക്കുന്നതു് സ്ത്രീപുരുഷവ്യത്യാസം ഇല്ലാത്തതും ഉണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെയും നാം ശ്രദ്ധിക്കാത്തതും ആയ സകലതിനെയും നപുംസകങ്ങളായി ഗണിച്ചും ആണു് നാമപദങ്ങളിൽ ലിംഗസൂചന ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. എന്നാൽ സംസ്കൃതത്തിലെ സമ്പ്രദായം ഇതല്ല. അവിടെ ലിംഗവ്യവസ്ഥ വ്യാകരണകാര്യം മാത്രമാണു്. പ്രകൃതിയിലെ ലിംഗവ്യവസ്ഥ ചില അവസരങ്ങളിൽ ഭാഷ അനുസരിക്കുന്നുണ്ടു്; എങ്കിലും അധികം ഭാഗത്തും ഭാഷ സ്വതന്ത്രമായി ലിംഗങ്ങൾ കല്പിക്കുന്നതു കാണാം. ഒരു അർത്ഥത്തെ കുറിക്കുന്ന പദ്യായപദങ്ങളിൽ ചിലതു പുലിംഗത്തിലും, മറ്റു ചിലതു സ്ത്രീലിംഗത്തിലും, മറ്റു ചിലതു നപുംസകത്തിലും വരാം. നപുംസകമായി നാം വ്യവഹരിക്കുന്ന പല പദങ്ങളും സംസ്കൃതത്തിൽ പുല്ലിംഗമായോ സ്ത്രീലിംഗമായോ നിൽക്കുന്നതും കാണാം. ലിംഗം വ്യാകരണകാര്യമായതുകൊണ്ടു്

സംസ്കൃതം അഭ്യസിക്കുന്നവർ ഓരോ നാമപദത്തിന്റെയും ലിംഗം പ്രത്യേകം മനസ്സിലാക്കുകതന്നെ വേണം. ഇതു് ആലോചിക്കുമ്പോൾ മലയാളത്തിലെ വ്യവസ്ഥ വളരെ സുഗമമായിരിക്കുന്നു എന്നു സമ്മതിക്കണം.

ലിംഗപ്രത്യയങ്ങൾ.

പുല്ലിംഗവും സ്ത്രീലിംഗവും കുറിക്കാനാണു് അധികം പ്രത്യയങ്ങളുടെ ആവശ്യമുള്ളതു്. നപുംസകലിംഗങ്ങളെ കുറിക്കാൻ പ്രത്യേകം പ്രത്യായങ്ങളില്ല.* എങ്കിലും, 'അം' എന്ന അക്ഷരം നപുംസകപ്രത്യയമായി കരുതാവുന്നതാണു്. ഇതു് അകാരാന്തമായ പദങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു ശരിയായിരിക്കും. മരം, മാനം, മുററം, പുറം, പടം, പഴം വെള്ളം, മണം, നാററം, തുടങ്ങിയുള്ള പദങ്ങൾ നോക്കുക. അനവധി നപുംസകപദങ്ങൾ അകാരം, ഇകാരം, ഉകാരം [സംവൃതവും വിവൃതവും] എന്ന അക്ഷരത്തിൽ അവസാനിക്കുന്നുണ്ടു്.

അ—തറ, പറ, മറ, പാറ, പന, പുക, പാല, പാവ, പാന, ആല, കീര, പച്ച, മഞ്ഞ, മഴ, മൂല, വാഴ.

ആ—കാ [കായു്], വാ [വായു്], പാ [പായു്]

ഇ—തടി, കടി, മുടി, പടി, പണ്, തുണി, തരി.

ഉ—[സംവൃതം]—കാടു്, വീടു്, മൃടു്, കാറു്, തോടു്, തോലു്, മണ്ണു്.

ഉ—[വിവൃതം]—പരു, പശു, പഴു. [വിവൃതാകരത്തിൽ അവസാനിക്കുന്ന പദങ്ങളോടു് 'വു' എന്നുകൂടെ അ

---

* സർവ്വനാമങ്ങളുടെകാലും, പ്രത്യേകം പറയുന്നു.

രൂപം

ന്യൂനതയിൽ ചേർക്കാറുണ്ട്. ഉ:—പരവ്, പശുവ്, പഴവ്.

ഉ—പു. [പുവ്].

ചില്ലുകളിൽ അവസാനിക്കുന്ന നപുംസകശബ്ദങ്ങളും വളരെയുണ്ട്. ചില്ലുകൾ സംവൃതസ്വരമായതോടു കൂടിയും നിൽക്കും.

‘ൽ’- അവൽ [അവല്] പാവൽ [പാവല്]

‘ൻ’- മീൻ [മീന്] മാൻ [മാന്] തേൻ [തേന്].

‘ൺ’- കൺ [കണ്] മൺ [മണ്] വിൺ [വിണ്]

‘ൾ’- കവിൾ [കവില്] മഞ്ഞൾ [മഞ്ഞല്]

‘ർ’ ചവർ [ചവര്] പയർ [പയര്] വയർ [വയര്]

‘ർ’- മലർ [മലര്] ചുവർ [ചുവര്] തേർ [തേര്]

പുല്ലിംഗപ്രത്യയം പ്രധാനമായി ‘അൻ’ എന്നാണ് മടിയൻ, രാമൻ, കേമൻ, മകൻ, കള്ളൻ, നണയൻ, കൊല്ലൻ എന്ന പദങ്ങൾ നോക്കുക:

ചില പുല്ലിംഗശബ്ദങ്ങളിൽ ‘അൻ’പ്രത്യയം കണ്ടുകയില്ല. അത്തരം ശബ്ദങ്ങളെ അർത്ഥമനുസരിച്ചു പുല്ലിംഗങ്ങളായി ഗണിക്കണം. ഉ.—തന്യ, കാള, പോത്തു, ആണു, രാജാവ്, ഗുരുവ്, പിള്ള, കുറുപ്പ്, കയ്മൾ, തുടങ്ങിയുള്ള വാക്കുകൾ നോക്കുക. രൂപംകൊണ്ട് ഈ പദങ്ങൾ പുല്ലിംഗശബ്ദങ്ങളാണെന്നു തീർച്ചയാക്കാൻ സാധ്യമല്ലല്ലോ.

അലിംഗപദങ്ങളെയും, ഹീനജന്തുക്കളെ കുറിക്കുന്ന നപുംസകശബ്ദങ്ങളെയും, ‘ആൺ’ ശബ്ദമോ ആണെന്ന് അർത്ഥംവരുന്ന മറ്റു ശബ്ദങ്ങളോ ചേർത്തു പുല്ലിംഗമാക്കിത്തീർക്കാം.

നപുംസകം   പുല്ലിംഗം

പൂച്ച	ആൺപൂച്ച.
കിളി	ആൺകിളി.
ആന	കൊമ്പനാന.
പാമ്പ്	ആൺപാമ്പ്.
കോഴി	പുവൻകോഴി.

[ഇമ്മാതിരിതന്നെ അലിംഗനപുംസകശബ്ദങ്ങളോടു ചെണ്ണുന്നോ, ചെണ്ണുന്നതും വരുന്ന മറ്റു ശബ്ദങ്ങളോ ചേർത്തു സ്രീലിംഗരൂപം കിട്ടും.]

‘കാരൻ, എന്നു ചേർത്തു പല പുല്ലിംഗപദങ്ങളും ഉണ്ടാക്കും ഇവിടെയും ‘അൻ’ പ്രത്യയത്തെന്നു പ്രധാനം. ഉ.—വേലക്കാരൻ, പൂക്കാരൻ, ചന്ത്രക്കാരൻ, പട്ടക്കാരൻ, കടക്കാരൻ, മീൻകാരൻ.

സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു എടുക്കുന്ന അകാരാന്തങ്ങളായ പുല്ലിംഗശബ്ദങ്ങളെ അർത്ഥം അനുസരിച്ചു നപുംസകമായും പുല്ലിംഗമായും മലയാളത്തിൽ വേർതിരിക്കുന്നു. നപുംസകമാണെങ്കിൽ ‘അം’ എന്നും, പുല്ലിംഗമാണെങ്കിൽ ‘അൻ’ എന്നും അത്തരം വാക്യങ്ങളോടുചേർക്കുന്നു. നോക്കുക,

സം. പു.	മ. ന. ലി.	മ. പു. ലി.
വൃക്ഷഃ	വൃക്ഷം	“ ...
രാമഃ	...	രാമൻ
ഹരഃ	...	ഹരൻ
ന്യായഃ	ന്യായം	...
കോപഃ	കോപം	...
മാനഃ	മാനം	...

ഭർത്താ, കർത്താ എന്ന രീതിയിൽ സംസ്കൃതത്തിൽ ‘ആ’ എന്നു നില്ക്കുന്ന പദങ്ങൾ ഭർത്താവു, കർത്താവു, ആത്മാവു

എന്നപോലെ പുല്ലിംഗരൂപം കൈക്കൊള്ളും. മറ്റു അക്ഷരത്തിൽ അവസാനിക്കുന്ന പദങ്ങളെപ്പറ്റി വാശേഷിച്ചു പറയത്തക്കതായി ഒന്നുമില്ല.

ആൺചെൺ വ്യത്യാസം കുറിക്കാൻ പ്രത്യേകം പദങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന ചില 'ജോടികൾ' ഉണ്ട്. അവ ഒടുവിൽ കാണിക്കാം.

'ഇ' 'ത്തി', 'ച്ചി' ഇതു മൂന്നുമാണം പ്രധാനപ്പെട്ട സ്ത്രീലിംഗപ്രത്യയങ്ങൾ.

സ്രി.

പം.

ഇ— കള്ളി—മിടുക്കി
ത്തി— ഒരുത്തി—കുറത്തി
ച്ചി—തടിച്ചി—നണച്ചി

[കള്ളൻ—മിടുക്കൻ
[ഒരുത്തൻ—കുറവൻ]
[തടിയൻ—നണയൻ]

ഇതുപോലെ വേറെയും ഉദാഹരണങ്ങൾ കണ്ടുകൊൾക. ചില പദങ്ങൾ അർത്ഥംകൊണ്ടുമാത്രം സ്ത്രീലിംഗമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടവിധത്തിൽ ഉണ്ട്. തള്ള, നാത്തുൻ, പെങ്ങൾ, അമ്മ, അമ്മമ്മ, എരുമ, പശുവു എന്നു പദങ്ങളെല്ലാം അതിനു ഉദാഹരണങ്ങളാണ്.

പുല്ലിംഗത്തിൽ 'കാരൻ' എന്നു നില്ക്കുന്ന പദങ്ങൾ. സ്ത്രീയിൽ 'കാരി', 'കാരത്തി' എന്ന വിധത്തിൽമാറും.

വേലക്കാരി, വേലക്കാരത്തി.

പൂക്കാരി, പൂക്കാരത്തി.

മീൻകാരി, മീൻകാരത്തി.

'ആട്ടി' എന്നുചേർത്തും ചില ശബ്ദങ്ങൾ സ്ത്രീലിംഗമായിത്തീരും.

ഉ:—തമ്പുരാട്ടി, കന്നിയാട്ടി.

അലിംഗശബ്ദങ്ങളോടും ഹീനജന്തുക്കളെക്കുറിക്കുന്ന നപുംസകശബ്ദങ്ങളോടും ചെൺശബ്ദമാ, ചെണ്ണ

സ്ത്രീലിംഗം ഉണ്ടാക്കാം.

അലിംഗം.	നപുംസകം.	സ്ത്രീലിംഗം.
കുട്ടി	...	പെൺകുട്ടി.
ആൾ	...	പെണ്ണാൾ.
	ആന	പിടിയാന.
	കീരി	പെൺകീരി.
	കോഴി	പിടക്കോഴി.
	പുലി	പെൺപുലി.

പുല്ലിംഗത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ പറഞ്ഞതുപോലെ സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നും കടംവാങ്ങുന്ന സ്ത്രീലിംഗശബ്ദങ്ങളെയും അർത്ഥം അനുസരിച്ചു മലയാളത്തിൽ സ്ത്രീലിംഗമായോ നപുംസകലിംഗമായോ പരിഗണിക്കുന്നു.

സംസ്കൃതം	മലയാളം	
സ്ത്രീ.	സ്ത്രീലിംഗം	നപുംസകലിംഗം
ലതാ	”	ലത
തടിനീ	”	തടിനി
നദീ	”	നദി
സീതാ	സീത	”

ആ, ഈ, ഉൗ എന്നു ദീർഘസ്വരാന്തമായ സംസ്കൃത സ്ത്രീലിംഗപദങ്ങളെ ഹ്രസ്വസ്വരാന്തമാക്കിയാണു മലയാളത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നതു.*

* ഏകാക്ഷരാനന്തങ്ങളായ സ്ത്രീലിംഗശബ്ദങ്ങൾ ഹ്രസ്വാന്തങ്ങളാകയില്ല.

സം.	മല:
സ്ത്രീ	സ്ത്രീ
ശ്രീ	ശ്രീ
മം	മം

സംസ്കൃതം	മലയാളം
ഭാഷ്യം	ഭാഷ്യ
ഗൗരീ	ഗൗരി
വധു	വധു
ജായം	ജായ
ഭവാനീ	ഭവാനി

രൂപത്തിൽ പുല്ലിംഗം എന്നു തോന്നിക്കുന്ന ചില സ്ത്രീ ലിംഗശബ്ദങ്ങളും നപുംസകശബ്ദങ്ങളും ഉണ്ടു്. അക്കൻ * (സ്ത്രീ); തുവരൻ (നപും); കിണ്ണൻ (നപും); കൂട്ടാൻ (നപും); കാളൻ (നപും); ഓലൻ (നപും).

അണ്ണാൻ, അണ്ണി, അണിപ്പിച്ചു, കിണ്ണൻ, കിണ്ണി, കിണ്ണം എന്നു് അപൂർവ്വം ചില പദങ്ങൾ ഭേദഭേദമനുസരിച്ചു മൂന്നു ലിംഗങ്ങളിലും ചേരുന്നമട്ടിൽ രൂപം കൈക്കൊള്ളാറുണ്ടു്. അതർത്ഥംകൊണ്ടു് അവയേയും നപുംസകമായിട്ടുതന്നെ കരുതണം.

സ്ത്രീപുരുഷവ്യത്യാസം കാണിക്കാൻ ചിലപ്പോൾ നിശ്ചിതപദങ്ങൾ ഏറ്റെടുപ്പിട്ടു കാണാം. അവയിൽ ചിലതു മുന്തിൽ മറ്റു തിയമങ്ങൾക്കു് ഉദാഹരണമായി എടുത്തിട്ടുള്ളതാണു്. എങ്കിലും സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി ഇവിടെയും കാണിക്കുന്നു.

പുല്ലിംഗം.	സ്ത്രീലിംഗം.
അച്ഛൻ	അമ്മ
* അമ്മങ്ങൾ	പെങ്ങൾ

* 'ആറംങ്ങൾ തമ്പുരാൻ' അനുകിപ്പിച്ചു, എന്നുപോലെ 'പിള്ള' ചേർത്തുള്ള പേരുകൾ ഇവ വിശേഷവിധികളാണു്.

‡ 'അമ്മ' തുടങ്ങിയുള്ള ഗബ'ങ്ങൾ പരാമർശത്തിൽ അഭിപ്രായപുസ്കങ്ങളാണു്. പുല്ലിംഗമായി ഒരു അമ്മയെ സങ്കല്പിക്കാൻ സംഖ്യമല്ലല്ലോ.

*പെങ്ങൾ, അങ്ങൾ എന്ന രണ്ടു പദങ്ങളും പെൺ, ആൺ എന്ന പദങ്ങളുടെ 'കൾ' പ്രത്യയം ചേർത്തു ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതാണു്. 'ആങ്ങൾ' എന്നും 'അങ്ങൾ' എന്നും രണ്ടു രൂപങ്ങൾ പ്രചാരത്തിലുണ്ടു്.

അണ്ണൻ	അക്കൻ
ഭക്താവ്	ഭക്ത
തമ്പി	തങ്കച്ചി
തന്ത	തള്ള
തായ്	തവുപ്പൻ
പോത്തു	എരുമ
കാള	പശുവ്
ചാക്യാർ	നബ്ബാർ

സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്നെടുക്കുന്ന പദങ്ങളുടെ സ്രീ ലിംഗരൂപത്തിൽ മുന്പറഞ്ഞ നിയമങ്ങളൊഴിച്ചു ശേഷം കാര്യങ്ങളിൽ സംസ്കൃതരീതിയെത്തന്നെ അനുസരിക്കണം.

പം.	സ്രീ.
മഹാൻ	മഹതി
ഭഗവാൻ	ഭഗവതി
ദേവൻ	ദേവി
പ്രഭു	പ്രഭുവി
ഇന്ദ്രൻ	ഇന്ദ്രാണി
വിദ്വാൻ	വ്യാഖ്യാനി
രോഗി	രോഗിണി
ശുഭൻ	ശുഭോ [ശുഭത്തി]
ബ്രാഹ്മണൻ	ബ്രാഹ്മണി
ബാലൻ	ബാല
യുദ്ധാവ്	യുദ്ധതി
സുമുഖൻ	സുമുഖി
വിദ്വസി	വിദ്വസിനി
പ്രിയൻ	പ്രിയ
കന്തൻ	കാന്ത
പതി	പത്നി
ചിതാവ്	മതാവ്

ഭാരതവ്യം
നായകൻ

സ്വസ്വാഭാവികം
നായിക.

സംസ്കൃതത്തിലെ സ്രീലിംഗവ്യവസ്ഥകൾ അറിയുന്നതിനു ഉപദേശദീപിക കാണുക. പാഠം 47-77.

വചനവ്യവസ്ഥ.

നാമത്താൽ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്ന വസ്തു ഒന്നോ പലതോ എന്നു കുറിക്കാൻ നാമപദങ്ങളോട് ചേർന്നു പ്രത്യയങ്ങളെ വചനപ്രത്യയങ്ങൾ എന്നു നിർവ്വചിച്ചു. സംസ്കൃതത്തിൽ മൂന്നു വചനങ്ങളുണ്ട്. ഒന്നിനെ കുറിക്കുന്നതു് ഏകവചനം; രണ്ടിനെ കുറിക്കുന്നതു് ദ്വിവചനം; രണ്ടിൽ കൂടിയതിന്നു കുറിക്കുന്നതു് ബഹുവചനം. മലയാളത്തിലാകട്ടെ, ഏകവചനം, ബഹുവചനം എന്നു രണ്ടു വചനങ്ങളേ ഉള്ളൂ. ഈ ഏല്പാടാണു സൗകര്യമായിട്ടുള്ളതും യുക്തങ്ങളുമാകുന്നതും. രണ്ടിനെ കുറിക്കാൻ ഒരു പ്രത്യേകവചനം വേണമെങ്കിൽ മൂന്നു്, നാലു് എന്നു തുടങ്ങി ഓരോന്നിനെ കുറിക്കാനും ഓരോ പ്രത്യേകവചനരൂപങ്ങൾ വേണമെന്നു ശരിക്കാം. നേരേമറിച്ചു്, ഒന്നു്, പലതു് എന്നു കുറിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണു്. നാമത്താൽ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്ന സാധനങ്ങളുടെ സംഖ്യ എത്രയെന്നു കണ്ടുപിടിച്ചു് അതിന്നു് അനുസരിച്ചു് ആ സംഖ്യയുടെ ചേർത്ത പദങ്ങളും ചൊല്ലാം. രണ്ടു കാള, പത്തുപത്തുകൾ, നാലു മനുഷ്യർ എന്നപ്രകാരത്തിൽ സംഖ്യനിർദ്ദേശം ചെയ്യുന്നതു സൗകര്യമാണു്.

ഏകവചനത്തിനു പ്രത്യേകം പ്രത്യയം ഇല്ല. അഥവാ, ഏകവചനപ്രത്യയം ചേർത്ത നമുക്കു പലവ്യവഹാരമുള്ളു.

രമൻ, ജ്യേഷ്ഠൻ, മരം, പുട്ടി എന്നുള്ള പദങ്ങളെല്ലാം ഏകവചനരൂപങ്ങളാണു്. ഏകവചനത്തിൽ ലിംഗ

പ്രത്യയവും വചനപ്രത്യയവും ഒന്നുതന്നെയെന്നും പറയാം. ലിംഗപ്രത്യയം ചേർത്ത് ഒരോ നാമപദവും പ്രയോഗാധാരമായി തീരുന്നുള്ളൂ.

ജ്യേഷ്ഠൻ
അനുജൻ

ജ്യേഷ്ഠി
അനുജത്തി.

ഏതു ലിംഗത്തിലും ഉള്ള ഏകവചനരൂപത്തോടും 'മാർ' എന്നോ 'കൾ' എന്നോ ചേർത്ത് ബഹുവചനരൂപം ഉണ്ടാക്കാം. എങ്കിലും പുസ്തകങ്ങളിൽ 'മാർ' എന്ന പ്രത്യയവും, നപുംസകത്തിൽ 'കൾ' പ്രത്യയവുമാണു സാധാരണ ചേർന്നത്.

ജ്യേഷ്ഠൻ—ജ്യേഷ്ഠൻമാർ; ജ്യേഷ്ഠി—ജ്യേഷ്ഠിമാർ.

അനുജന്മാർ

അനുജത്തിമാർ.

എ. വ.

ബ. വ.

രാമൻ

രാമൻമാർ

മനുഷ്യൻ

മനുഷ്യന്മാർ

'അൻ'...എന്ന് അവസാനിക്കുന്ന പുല്ലിംഗശബ്ദങ്ങളോടു 'കൾ' ചേരുകയില്ല. രാമങ്ങൾ, മനുഷ്യങ്ങൾ എന്ന രൂപം വരികയില്ല. മറ്റു പുസ്തകശബ്ദങ്ങളോടു 'കൾ' പ്രത്യയം ചേർക്കാം.

എ. വ.

ബ. വ.

നാരി

1. നാരിമാർ

2. നാരികൾ. *

ചേടി

1. ചേടിമാർ

2. ചേടികൾ.

തന്ത

1. തന്തമാർ

2. തന്തകൾ.

പക്ഷിമൃഗാദികളുടെ പേരായ പദങ്ങളോടു 'കൾ' പ്രത്യയമേ ചേരൂ.

---

* 'കൾ' പ്രത്യയം ചേർത്ത് ഇമ്മാതിരി രൂപങ്ങൾ സാധാരണ പ്രയോഗമില്ല.

സിംഹം	സിംഹങ്ങൾ	[സിംഹമാർ എന്നല്ല]
കാള	കാളകൾ	[കാളമാർ എന്നല്ല]
പോത്തു്	പോത്തുകൾ	[പോത്തന്മാർ എന്നും
പട്ടി	പട്ടികൾ.	രൂപമാക്കും]
പരുന്തു	പരുന്തുകൾ *	

പും സ്ത്രീകളോടു് 'കൾ' പ്രത്യകം ചേർത്താൽ അനാദരവു സൂചിപ്പിക്കും. 'നാരികൾ', 'ചേടികൾ' എന്നുള്ളടത്തു നാരിമാർ ചേടിമാർ എന്നിടത്തുള്ളപോലെ ആദരവു സൂചിപ്പിക്കപ്പെടുന്നില്ല.

നപുംസകപദങ്ങളിൽ 'കൾ' എന്നാണു ബഹുവചനപ്രത്യയം.

ന. ഏ. വ.	ന. ബ. വ.
മരം	മരങ്ങൾ.
കാടു്	കാടുകൾ.
വീടു്	വീടുകൾ.
മല	മലകൾ.

'മാർ' എന്നും 'കൾ' എന്നും ഉള്ള ബഹുവചനപ്രത്യയങ്ങൾ ലിംഗങ്ങളെക്കൂടാ സൂചിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അവയ്ക്കു് 'സംലിംഗപ്രത്യയങ്ങൾ' എന്നു പേരിട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ പ്രത്യയങ്ങൾ ചേർന്ന പദങ്ങളെ സംലിംഗബഹുവചനമായി കരുതണം. ഇനിയും വേറോരുതരം ബഹുവചനം ഉണ്ടു് അതു സ്ത്രീപുരുഷാഭിപ്രായസംകുറിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് അതിനു് അലിംഗബഹുവചനം എന്നു പേർ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. അതിനുള്ള പ്രത്യയം 'അർ' എന്നാണു്.

---

* കാടന്മാർ, ചെവിയന്മാർ, കഴുകന്മാർ എന്നൊക്കെ വ്യത്യസ്തങ്ങളാണു്.

രവ്യ

ഏ. വ. സ്രീ. കുറത്തി പ. കുറവൻ	സ. ബ. വ. കുറത്തിമാർ } കുറവന്മാർ }	അ. ബ. വ. കുറവർ.
സ്രീ. ഇടയത്തി പ. ഇടയൻ	ഇടയത്തിമാർ } ഇടയന്മാർ }	ഇടയർ

'കുറം' പ്രത്യയം ചേർത്തും ചിലപ്പോൾ അലിംഗബ
ഹുവചനരൂപം ഉണ്ടാകും.

സ്രീ മകൾ.	പ. മകൻ.	അ. ബ. വ. മക്കൾ.
മകന്മാർ,	'മകൾമാർ' എന്ന് സലിംഗരൂപ ങ്ങൾ സാധാരണ ഇല്ല.	

ഇനിയും വചനത്തെപ്പറ്റി രണ്ടു വിശേഷകാര്യ
ങ്ങളേ പറയാനുള്ളൂ. ഏകവചനത്തിന്റെ അർത്ഥത്തിൽ
ചിലപ്പോൾ ബഹുവചനരൂപം പ്രയോഗിക്കും. മറ്റു ചി
ലപ്പോൾ ബഹുവചനത്തിൽ ഏകവചനരൂപവും പ്ര
യോഗിക്കും. ഇതിൽ ആദ്യത്തേതു ബഹുമാനം സൂചിപ്പി
ക്കാനായിട്ടുള്ളതാണ്. അതുകൊണ്ട് അതിനു പുജക
ബഹുവചനം എന്ന് പേർ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ബഹുവചന
ത്തിൽ ഏ. 'വ. രൂപം ഉപയോഗിക്കുന്നതു നപുംസകശബ്ദ
ങ്ങളുടെ കാര്യങ്ങളിൽ മാത്രമേയുള്ളൂ. രണ്ടിനും ഉദാഹരണ
ങ്ങൾ:—

പുജകബഹുവചനം-ആചാര്യർ (ആചാര്യൻ എന്നർത്ഥം)
ഉ:—ശംകരാചാര്യർ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു.

'ഭീഷ്മ', 'ദ്രോണർ, തള്ളമാർഗൃക്കൾ', എന്നീ രൂപങ്ങൾ
നോക്കുക. ഇവിടെപുജാർത്ഥത്തിൽ 'അർ, ആർ, മാർ, കുറം'
എന്ന സലിംഗാലിംഗബഹുവചനപ്രത്യയങ്ങളെല്ലാ
മാറിമാറി പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. 'അർ, മാർ, കുറം' എന്ന
ഏതുപ്രത്യയവും ചേർച്ചപോലെ ശബ്ദത്തോടുചേർക്കാം.

ചിലപ്പോൾ ഒന്നിലധികം പ്രത്യയം ഒന്നിനുമേൽ ഒന്നായും വരും.

ഗുരു   [ഗുരു+കരം+മാർ]= ഗുരുക്കന്മാർ
തമ്പുരാൻ   തമ്പുരാക്കന്മാർ.

[സർവ്വനാമങ്ങൾക്കും നാം, ഞങ്ങൾ, തങ്ങൾ, താങ്കൾ, അതുകൾ, അവൻ തുടങ്ങി പൂജകബളവചനങ്ങൾ ഉണ്ടു്- ഇതു് മേൽ വിവരിക്കും. 'അവർകൾ' എന്ന രൂപം പൂജാധികൃത്തിൽ മറ്റു നാമങ്ങളോടു ചേർത്തു പ്രയോഗിക്കും].

നപുംസകശബ്ദത്തിനു് ബഹുക്കുറി വേണ്ട എന്നതിനു് ഇനി ഉദാഹരണം കാണിക്കാം. സംഖ്യാവിശേഷണം ചേരുന്നവോഴാണു് ഈ വിധി പ്രയോഗിക്കേണ്ടതു്.

ഉ:—നൂറു മാക്ക
          അമ്പതു രൂപ.
          ആയിരം മാക്രി.

ജന്തുക്കളെ കുറിക്കുന്ന നപുംസകശബ്ദങ്ങൾക്കു് ബഹു വചനപ്രത്യയം ചേർത്തും പ്രായോഗിക്കാം.

ഉ:—ഏഴു കാളകൾ-
          അഞ്ചു് ആനകൾ.

വചനത്തെപ്പറ്റി ഇത്രയുതേ പ്രധാനമായി ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതു്. ലിംഗപ്രത്യയത്തിനു മേലാണു വചനപ്രത്യയം ചേർക്കേണ്ടതെന്നു മേൽ കാണിച്ച ഉദാഹരണങ്ങളിൽനിന്നു മനസ്സിലായിരിക്കുമല്ലോ.

മിടുക്കു് + അൻ+മാർ=മിടുക്കന്മാർ-
മിടുക്കു്+ഇ+കൾ =മിടുക്കികൾ-

ഇതിൽ 'മിടുക്കു്', എന്നതിനോടു് 'അൻ' എന്ന പല്ലിംഗപ്രത്യയവും അതിനുമേൽ 'മാർ', എന്ന ബ. വ. പ്രത്യയവും ചേർത്തു 'മിടുക്കന്മാർ' എന്ന രൂപം കിട്ടുന്നു. അതു

പോലെ തന്നെ 'മിടുക്കു' എന്നതിനോടു 'ഇ' എന്ന സ്ത്രീലിംഗപ്രത്യയം ചേർത്തു, അതിനു പാമ്പു' കൾ' എന്ന വചനപ്രത്യയം ചേർത്തു മിടുക്കികൾ, എന്നു രൂപം ഉണ്ടാക്കുന്നു.

വിഭക്തികൾ.

രാമൻ നാരായണനെ വടിയാൽ * അടിച്ചു' എന്ന വാചകം പരിശോധിച്ചു നോക്കുക. രാമൻ, നാരായണൻ, വടിയാൽ എന്നു മൂന്നു നാമപദങ്ങൾ കാണുന്നു. ഒന്ന് 'അൻ' എന്നും വേറൊന്ന് 'എ' എന്നും മൂന്നാമത്തേതു 'ആൽ' എന്നും അവസാനിക്കുന്നു. ഈ പദങ്ങളെല്ലാം അടിച്ചു' എന്ന ക്രിയയോടു അനപയിക്കുന്നവയാണു്. ശബ്ദങ്ങളുടെ അന്ത്യത്തിലുള്ള പ്രത്യയങ്ങൾ ക്രിയയോടുള്ള ബന്ധത്തെ കാണിക്കാനായി ചേർത്തിട്ടുള്ളതാണു്. അൻ' കർത്തൃത്വം സൂചിപ്പിക്കുന്നു. രാമനാണു് 'അടി' എന്ന പ്രവൃത്തി ചെയ്തതെന്നു കാണിക്കുന്നു. 'എ' എന്നതു് അടിയുടെ ഫലമായ നോവു് അനുഭവിച്ചതു നാരായണനാണെന്നു കാണിക്കുന്നു. 'ആൽ' അടിക്കാൻ ഉപയോഗിച്ച സാധനം വടിയാണെന്നു കുറിക്കുന്നു. നാമശബ്ദങ്ങൾക്കു് ക്രിയാപദങ്ങളുമായി ഇരുവിധം ഇനിയും ചില ബന്ധങ്ങൾ ഉണ്ടു്. നാമങ്ങൾക്കും ക്രിയയ്ക്കും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിനു് കാരകം എന്നാണു് പേരിട്ടിരിക്കുന്നതു്. കാരകബന്ധത്തെ കുറിക്കുന്നതിനു് നാമങ്ങളിൽ ചേർന്ന പ്രത്യയങ്ങളെ വിഭക്തിപ്രത്യയങ്ങൾ എന്നു പറയുന്നു. 'ഉടെ' എന്ന ഒരു വിഭക്തിപ്രത്യയം മാത്രം കാരകബന്ധം കുറിക്കുന്നില്ല. പ്രത്യുത, ആ പ്രത്യയം ഏതു നാമത്തോടു് ഒട്ടിനില്ക്കുന്നുവോ ആ നാമത്തിനും അടുത്തുവരുന്ന നാമത്തിനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെയാണു കുറിക്കുന്നതു്.

* 'വടികൊണ്ടു' എന്നാണു സാധാരണ പറയുന്നതു്

മലയാളത്തിൽ വിഭക്തികൾ എത്രയുണ്ടെന്നു ക്ലിപ്തം പ്പെടുത്തിപ്പറയാൻ പാടില്ലാത്ത വിധത്തിൽ പ്രത്യയങ്ങൾ കഴിഞ്ഞ മട്ടായിട്ടാണു കിടക്കുന്നതു്. എന്നാൽ, ഇരട്ടപ്രത്യയങ്ങൾ, പ്രത്യയങ്ങളോടു ചേർന്നിരിക്കുന്ന ഗതികൾ എന്നതെല്ലാം മാറ്റിനോക്കിയാൽ പ്രധാനമായി ഏഴു പ്രത്യയങ്ങളുണ്ടെന്നു കാണാം. ഇവയെ ആസ്പദമാക്കി, ഏഴു വിഭക്തികളുള്ളതായിട്ടു പരിഗണിച്ചിരിക്കുന്നു. പഴയ വൈയാകരണന്മാർ സംസ്കൃതരീതിയെ അനുസരിച്ചു് ഏഴു വിഭക്തികളെയും. പ്രഥമ, ദ്വിതീയ, എന്നു സംഖ്യാപരണത്താണു പേര് അട്ടിയിരിക്കുന്നതു്. കേരളപാണിനീയത്തിൽ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള പേരുകൾതന്നെ താഴെ കൊടുക്കുന്നു.—

പേരു്	പ്രത്യയം	കാരകം
നിർദ്ദേശിക	...	കർത്താവു്
പ്രതിഗ്രാഹിക	എ	കർമ്മം
സംയോജിക	ഓട്—ടെട്ട്	സ്വാക്ഷി
ഉദ്ദേശിക	ക്കു, ഉ	സ്വാമി
പ്രയോജിക	ആൽ	കരണം ഹേതു കർത്താവു്
സംബന്ധിക	{ ഉടെ—ടെ— ഈർ	
ആധാരിക	{ ഇൽ—കൽ [അത്തു]	അധികരണം

നിർദ്ദേശിക തുടങ്ങിയുള്ള പേരുകൾ വിഭക്തിയുടെ അർത്ഥം അനുസരിച്ചു കൊടുത്തിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഈ പ്രത്യയങ്ങൾ ചേർന്നുപോകുന്ന ഏകവചനത്തിലും ബഹുവചനത്തിലും പാസ്വീനപംസകങ്ങൾക്കു വരുന്ന രൂപങ്ങളെ അടിയിൽ കാണിക്കുന്നു.

പുല്ലിംഗം.

ഏ. വ.	ബ. വ.
രാമൻ	രാമന്മാർ
രാമനെ	രാമന്മാരെ *
രാമനോടു്	രാമന്മാരോടു്
രാമനു്-ന്നു്	രാമന്മാർക്കു്
രാമനാൽ	രാമന്മാരാൽ
രാമന്റെ	രാമന്മാരുടെ
രാമനിൽ	} രാമന്മാരിൽ
രാമങ്കൽ	

സ്ത്രീലിംഗം.

ഏ. വ.	ബ. വ.
ദേവി	ദേവിമാർ
ദേവിയെ	ദേവിമാരെ
ദേവിയോടു്	ദേവിമാരോടു്
ദേവിക്ക്	ദേവിമാർക്കു്
ദേവിയാൽ	ദേവിമാരാൽ
ദേവിയുടെ	ദേവിമാരുടെ

ദേവിയിങ്കൽ-ദേവിയിൽ ദേവിമാരിൽ

നപുംസകം

ഏ. വ.	ബ. വ.
വൃക്ഷം	വൃക്ഷങ്ങൾ
വൃക്ഷത്തിനെ [വൃക്ഷത്തെ]	വൃക്ഷങ്ങളെ
വൃക്ഷത്തിനോടു്	വൃക്ഷങ്ങളോടു്
വൃക്ഷത്തിനു്	വൃക്ഷങ്ങൾക്കു്
വൃക്ഷത്തിനാൽ	വൃക്ഷങ്ങളാൽ

* എ എന്നതു ചിലപ്പോൾ ഏ, എന്നു നീണ്ടും കാണും.

വൃക്ഷത്തിന്റെ	}	വൃക്ഷങ്ങളുടെ
വൃക്ഷത്തിൽ		വൃക്ഷങ്ങളിൽ
വൃക്ഷത്തിൻകൽ		

മേൽ കാണിച്ച ഉദാഹരണങ്ങളിൽ നിന്നു വിഭക്തി പ്രത്യയം ചേർക്കുമ്പോൾ ചില പദങ്ങളുടെ അന്തത്തിനും, പ്രത്യയങ്ങൾക്കു തന്നെയും ചില മാറ്റങ്ങൾ വരുന്നതായി മനസ്സിലാകുമല്ലോ. അവയിൽ പ്രധാനമായവയെ താഴെ വിവരിക്കാം.

വ്യഞ്ജനാന്തപദങ്ങളോടു വിഭക്തിപ്രത്യയം ചേർക്കു തീരുമന്യു 'ഇൻ' എന്നുകൂടെ ചേർക്കണം.

പല്ലി+എ=പല്ലി+ഇൻ+എ=പല്ലിനെ.

'അം' എന്നവസാനിക്കുന്ന പദങ്ങളിലെ 'അം'മാറ്റി 'ത്ത' എന്നു ആദി പ്രത്യയം ചേർക്കണം. അതായതു പറ മേ 'ഇൻ'കൂടെ ചേർക്കും ചെയ്യും.

ഗുണം+എ=	}	ഗുണ+ത്ത+എ=ഗുണത്തെ
		ഗുണ+ത്ത+ഇൻ+എ=ഗുണത്തിനെ

'കു' എന്ന ഉദ്ദേശികാപ്രത്യയം 'ന' എന്നവസാനിക്കുന്ന പദങ്ങളിൽ സംവൃതോകാരമാകും.

ഉ:—അവനു; നകാരാന്തമല്ലെങ്കിൽ—ഹരിക്കു.

സംബന്ധികാപ്രത്യയമായ 'ഉടെ'നകാരാന്തപദങ്ങളോടു ചേരുമ്പോൾ 'റെ' * എന്നാകും. രാമൻ+ഉടെ=രാമന്റെ. മറ്റു ചിലവെത്തു 'ഇൻ' എന്നും സംബന്ധികാത്മത്തെ കുറിക്കാൻ പ്രയോഗിക്കും:— അതിൻ—അതിന്റെ; വിത്തിൻഗുണം.

ഓരളെ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു വസ്തുവിനെ വിളിക്കുന്നതിനു സംബോധനയെന്നു പറയുന്നു. സംബോധനയെ എട്ടാമ

---

* 'റെ' എന്നതിന്റെ ഇവിടെ ഉച്ചാരണം ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് ഏതാനും വ്യക്തമാണല്ലോ.

തൊരു വിഭക്തിയായിട്ടാണു വ്യവഹരിച്ചുപോരുന്നതു്. മകനേ, കുഞ്ഞേ, നാരായണാ, അമ്മേ, എന്നുപോലെ യുള്ള രൂപങ്ങളാണു സംബോധനയിൽ 'ഏ' ചേരുന്നതാ ആണു സംബോധനാരൂപങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതു്.

അററം നീട്ടുന്നതിനു് ഉ:—ദേവീ, ഗോവ.ദാ, കിട്ടു ഏ' ചേർക്കുന്നതിനു് ഉ:—അമ്മേ, പെങ്ങളേ, പിള്ളേ.

ചിലെടത്തു് 'ഓ' എന്നും വരും. അമ്മോ, രാമോ; എന്നാൽ 'ചിങ്ങോ' എന്നു രൂപം വരികയില്ല. സംബോധനയിൽ, 'ഹേ, എടീ എടോ' തുടങ്ങി ചില പദങ്ങൾ കൂടെ ചിലപ്പോൾ ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടു്.

നവംസകനാമങ്ങളിൽ പ്രതിഗ്രാഹികാപ്രത്യയം സാധാരണ ചേക്കാറില്ല. 'പുസ്തകത്തെ വായിച്ചു', 'മരത്തെ മുറിച്ചു' എന്നൊക്കെ നാം സാധാരണ പറയാറില്ല. പുസ്തകം വായിച്ചു, മരം മുറിച്ചു എന്നേ പറയാറുള്ളു.

ഇരട്ടവിഭക്തികൾ എന്നും, വിഭക്തികളോടു ചേർന്നു നിൽക്കുന്ന ഗതികളെന്നും ണ്ടു കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി മുമ്പു സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഏതു വിഭക്തിപ്രത്യയവും നാമത്തോടു നേരിട്ടു ചേർക്കാതെ 'തൻ' എന്ന സർവ്വനാമത്തോടു ചേർത്തു നാമത്തിന്റെ പുറകിൽ ഒട്ടിച്ചു കവികൾ പ്രയോഗിക്കാറുണ്ടു്. രാമൻ തൻ, രാമൻ തന്നെ, രാമൻതന്നെ' എന്നു് ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണുക. ഇരട്ടവിഭക്തികൾക്കു് ഉദാഹരണം:—'കുളത്തിലോട്ടു്—താഴത്തോട്ടു്'. ഈ പദങ്ങൾപിൻ കടക്കേൾ 'കുളത്തു്+ഓടു' എന്നും, 'താഴ +അത്തു് +ഓടു' എന്നും കിട്ടും. 'ഇതു്' എന്ന ആധാരികാപ്രത്യയവും 'ഓടു', എന്ന സംയോജികാപ്രത്യയവും ചേർന്നു നിൽക്കുന്നു. താഴത്തോട്ടു് എന്നതു് 'ആധാരികാഭാസം' ആണു്. അതിന്നും ആധാരികയുടെ അർത്ഥം തന്നെയാണു്. 'കുളത്തിന്റെ

നേരേ ഓടി' എന്ന വാക്യത്തിൽ 'കുളത്തിന്റെ' എന്ന പദത്തിലേ സംബന്ധികപ്രത്യയം കുളത്തിനു വേറൊരു പദത്തോടുള്ള ബന്ധമല്ല കാണിക്കുന്നത്. കുളത്തിന് അഭിമുഖമായി എന്നു കാണിക്കാനാണ്, കുളത്തിന്റെ നേരേ എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. നേരേ എന്നുകൂടെ ചേർന്നു ഏകദേശം ആധാരികയും സംയോജികയും ചേർന്ന അർത്ഥത്തെ കുറിക്കുന്നു. 'കുളത്തിലേക്കു' എന്നു പറയുമ്പോഴും ഇതുപോലെതന്നെ പിരിക്കാവുന്നതാണ്; 'കുളം+ഇൽ+ഏ+കു' ഒന്നിനു മേൽ ഒന്നായി പല പ്രത്യയങ്ങൾ ഇങ്ങനെ ചേർത്തു അർത്ഥവ്യത്യാസം ചെയ്യാവുന്നതാണ്. ഇതിനാണ് കൂട്ടവിഭക്തികൾ എന്നു പറയുന്നത്. 'കാട്ടിലേ' 'ചെള്ളത്തിലേ' എന്ന തരത്തിൽ ആധാരികയോടു 'ഏ' എന്ന പ്രത്യയം ചേർത്തു പ്രയോഗിക്കും. 'ഒന്നിൽ ഉള്ളതു' എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് ഇങ്ങനെ ചേർക്കുന്നത്. 'കാട്ടിലേ ആന, ചെള്ളത്തിലെ പത' എന്നു ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണുക; ആധാരികയെപ്പറ്റി ഒന്നുകൂടെ പറയാനാണ്. കാലത്തെയും ദേശത്തെയും പറ്റി പറയുമ്പോൾ ആധാരികാവിഭക്തിയിൽ 'അത്തു' എന്നു പ്രത്യയം വരും.

ഉ.-കൊല്ലത്തു; തിരുവനന്തപുരത്തു [ദേശം]
 അക്കാലത്തു അവിടത്തു * [കാശം]

'പകൽ, രാത്രി, അന്നം, അവിടെ, ഇപ്പോൾ, ഞാനാമാണ്, ഇന്നലെ,' എന്നതെല്ലാം ആധാരികയുടെ അർത്ഥത്തെ കുറിക്കുന്ന അപ്യയരൂപങ്ങളാണ്.

'വിഭക്തികളോടു ചേർന്നിരിക്കുന്ന ഗതികളെപ്പറ്റി മേൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നതാണ്. 'അതിൽവെച്ചു', അതിനെക്കാൾ, അവരെക്കൊണ്ടു, വൃക്ഷത്തിൽനിന്നു, എന്ന്നൊക്കെയുള്ള രീതിയിൽ വിഭക്തികളും ഗതികളും ചേർന്നിരിക്കും.

---

* 'അവിടത്തുകാരൻ' എന്നുള്ള രൂപത്തിൽ 'അവിടത്തു' ബിജയ പദം.

വിഭക്തിപ്രത്യയങ്ങൾ ആദികാലങ്ങളിൽ സ്വതന്ത്ര പദങ്ങളായിരുന്നെന്നും, കാലക്രമേണ അവ ചേർന്നുനില്ക്കുന്ന പദങ്ങൾക്ക് അടിമപ്പെട്ടു തേഞ്ഞുമാഞ്ഞു സ്വരൂപം വികൃതപ്പെട്ടു ആദിരൂപം അറിയാൻപാടില്ലാത്തവിധം ആയിപ്പോയതാണെന്നും ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ സിലാതിക്കുന്നു. ചില പ്രത്യയങ്ങൾ നമുക്ക് ഇന്നും തിരിച്ചറിയാൻ പ്രയാസമില്ല. 'ഓടു' എന്നതു 'ഒട്ടുക' എന്ന പദത്തോടു രൂപത്തിലും അർത്ഥത്തിലും ചേർച്ചയുള്ളതാണ്. 'ഉടെ' എന്നതു 'ഉടയ' എന്ന പദം തന്നെയെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. 'ഇൽ' എന്ന പ്രത്യയം 'ഇല്ലം' എന്ന വാക്കിന്റെ ചേരാരൂപമായ 'ഇൽ' തന്നെയാണ്. കോ+ഇൽ=കോവിൽ, എരുതു+ഇൽ=എരുത്തിൽ എന്നിടത്തെല്ലാം 'ഇൽ' എന്ന വാക്ക് സ്വതന്ത്രമായി നില്ക്കുന്നുണ്ട്. മറ്റുള്ള പ്രത്യയങ്ങളും ഇതുപോലെ സ്വതന്ത്രപദങ്ങളുടെ ലുപ്തരൂപങ്ങളായിരിക്കാമെന്നു ഊഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

സർവ്വനാമപ്രകരണം.

നാമത്തിനുപകരം നില്ക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങളാണു സർവ്വനാമങ്ങൾ എന്നുള്ളതുകൊണ്ടു, നാമത്തിനു വരുന്ന ലിംഗം വചനം, വിഭക്തി എന്ന വ്യവസ്ഥകളെല്ലാം ഇവിടെയും വരും. എന്നുതന്നെയല്ല, 'പുരുഷവ്യവസ്ഥ' എന്നു ഞ

വിശേഷവിധിയായും സർവ്വനാമങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ പഠിക്കാനുണ്ടു്. ആരു സംസാരിക്കുന്നു അയാൾ ഒന്നു്; ആരോടു സംസാരിക്കുന്നു അയാൾ രണ്ടു്; ആരെപ്പറ്റി അല്ലെങ്കിൽ എന്തിനെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതു് മൂന്നു്; എന്നു സംസാരിക്കുന്ന ആളിന്റെ ദൃഷ്ടിയൻസരിച്ചു ലോകത്തെ മൂന്നായിട്ടു തിരിക്കാം. ഈ ഭേദത്തെയാണു 'പുരുഷഭേദം' എന്നു വ്യാകരണത്തിൽ കല്പിക്കുന്നതു്. സംസാരിക്കുന്ന ആൾ തന്നെത്താനെ പരമഗ്ഗിക്കാൻ തന്റെ പേരു പറയാറില്ല. 'ഞാൻ' എന്നേ പറയാറുള്ളു. ഇങ്ങനെ സംസാരിക്കുന്ന ആൾ [ഞാൻ] ഉത്തമപുരുഷനാണു്. ആരോടു സംസാരിക്കുന്നുവോ അയാളെ 'നീ' എന്നാണു പരമഗ്ഗിക്കുന്നതു്. അയാൾ [നീ മധ്യമപുരുഷനാണു്.] ഈ രണ്ടിലും ഉൾപ്പെടാത്തതെല്ലാം സംസാരവിഷയമാകും. അതെല്ലാം പ്രഥമപുരുഷൻ എന്ന വിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു.

ഉത്തമപുരുഷനും മധ്യമപുരുഷനും ലിംഗാഭേദമില്ല. വചനപ്രത്യയങ്ങളും വിഭക്തിപ്രത്യയങ്ങളും ചേരുമ്പോൾ അവയ്ക്കു വരുന്ന ഭേദങ്ങൾ മാത്രമേ, അതുകൊണ്ടു്, ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതായിട്ടുള്ളു. ഉത്തമപുരുഷൻ രണ്ടു ബഹുവചനരൂപങ്ങളുണ്ടു്. ഒന്നാമത്തേതു്, ആരോടു സംസാരിക്കുന്നുവോ അയാളെ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നതു്; രണ്ടാമത്തേതു് അങ്ങനെ ഉൾപ്പെടുത്താത്തതു്.

(i) ഉത്തമപുരുഷൻ:—

വിഭക്തികൾ	ഏ-വ.	ബ-വ. (1)	ബ-വ. (2)
നിർദ്ദേശം—	തോൻ	തെങ്ങൾ [എങ്ങൾ].	നമ്മൾ. [നാം-നോം]
പ്രതി—	എന്നെ	തെങ്ങളെ ”	നമ്മളെ [നമ്മെ]
സംശയം—	എന്നോട്	തെങ്ങളോട് ”	നമ്മളോട് [നമ്മോടു]
ഉദ്ദേശം—	എന്നിടം	തെങ്ങൾക്കു് ”	നമ്മൾക്കു് [നമ്മുക്കു്]
പ്രയോഗം—	എന്നാൽ	തെങ്ങളാൽ ”	നമ്മളാൽ [നമ്മാൽ]
സംബന്ധം—	എന്നുടെ-എന്റെ	തെങ്ങളുടെ ”	നമ്മളുടെ [നമ്മുടെ]
ആധാരം—	എന്നിൽ-എങ്കൽ	തെങ്ങളിൽ ”	നമ്മളിൽ [നമ്മിൽ]

സ്വയം ബഹുമാനസൂചകമായി 'ഞാൻ' എന്നതിൽ 'നാം' എന്നു പറയാം. പത്രാധിപന്മാരുടെ മുഖപ്രസംഗങ്ങളിലും, വലിയ അളവുകളുടെ സംഭാഷണത്തിലും ഞാൻ എന്നല്ല, 'നാം, ഞങ്ങൾ' എന്നു പൂജകബഹു വചനം തന്നെയാണു് ഉപയോഗിക്കുന്നതു്. 'ഞാൻ, എൻ, ഞൻ, നാം, നാം' എന്നു വല രൂപങ്ങൾ പ്രത്യയങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ ഉത്തമപുരുഷസ്വന്താനാമം കൈക്കൊള്ളുന്നു. 'ഞാൻ' എന്ന നിർദ്ദേശികൈകവചനം മറ്റുള്ള വിഭക്തികളിലെല്ലാം ഏകവചനത്തിൽ 'എൻ' എന്നും, ബഹുവചനത്തിൽ 'ഞൻ', 'നാം' എന്നും രൂപങ്ങൾ. ബ. വ. ൨-ൽ മാത്രം നിർദ്ദേശികയിൽ 'നാം' എന്നു രൂപം 'ഞാൻ' എന്നതിനോടു ബ. വ. വചനത്തിൽ 'കൾ' എന്നും, 'നാം' എന്നതിനോടു 'അൾ' എന്നും പ്രത്യയങ്ങൾ ചേർക്കണം. 'നമ്മെ' തുടങ്ങിയുള്ള രൂപങ്ങളിൽ 'അൾ' പ്രത്യയംതന്നെ ഇല്ല.

(ii) മദ്ധ്യമപുരുഷൻ:—

വിഭക്തികൾ	ഏ-വ.	ബ-വ.
നി—	നീ	നിങ്ങൾ
പ്രതി—	നീനെ	നിങ്ങളെ
സം—	നീനോടു്	നിങ്ങളോടു്
ഉ—	നീനക്കു്	നിങ്ങൾക്കു്
പ്രയോഗം—	നീന്നാൽ	നിങ്ങളാൽ
സം—	നീന്നുടെ-നീന്റെ	നിങ്ങളുടെ
അതു—	നീന്നിൽ-നീങ്കൽ	നിങ്ങളിൽ

നിർദ്ദേശികൈകവചനം മാത്രം 'നീ' എന്നു ഭിന്നമാണെന്നും. മറ്റുള്ള രൂപങ്ങളിലെല്ലാം 'നീ' എന്ന ഹ്രസ്വമാത്രമാണു് നിർദ്ദേശികൈകവചനമൊഴിച്ചു മറ്റെല്ലാ രൂപങ്ങളിലും 'നീൻ' എന്നശബ്ദം പ്രകൃതിയാധി നില്ക്കുന്നു. 'എൻ, എൻ' ഉത്തമപുരുഷനിലെന്നപോലെ 'നീൻ' എന്ന മദ്ധ്യമപുരുഷപ്രകൃതിയാധിരിക്കണം അഭിയില്പ

ബാധിതനായത്. നിർദ്ദേശിക്കുകെകത്തിൽ മാത്രം 'നിൻ' 'നി' എന്നായി. ഉദ്ദേശിക്കുകയുടെ ഒഴിച്ചുള്ള ഏകവചനങ്ങളിൽ 'നിൻ' എന്നതിലെ 'ൻ' 'ന്ന' എന്നു മാറുന്നു. 'നിന്നെ' 'നിന്നാൽ' എന്നൊക്കെ രൂപങ്ങൾ. ഉത്തമപുരുഷനിലെ 'എൻ' 'എന്ന' എന്നൊക്കെണ്ടല്ലോ. 'എന്നാൽ' 'എന്നിൽ' തുടങ്ങി രൂപങ്ങൾ. ഉദ്ദേശിക്കുകയിൽ 'എനിക്കു', 'നിനക്കു' എന്നു രൂപങ്ങൾ. ബഹുവചനത്തിലും 'നിൻ' തന്നെ പ്രകൃതി ഉം 'നിൻ + കൾ = നിങ്ങൾ'. നിങ്ങളെ, നിങ്ങളുടെ' സംബന്ധിക്കുകവചനത്തിൽ 'എന്നുടെ, എന്റെ, നിന്നുടെ, നിന്റെ, എന്ന്' ഈരണ്ടു രൂപങ്ങൾ വരുന്നു. ഉത്തമമദ്ധ്യമപുരുഷസർവ്വനാമങ്ങളിലെ രൂപങ്ങൾ അന്യോന്യം പ്രേരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. 'എങ്കിലും, എൻ + ക്കു = എനിക്കു', 'നിൻ + ക്കു = നിനക്കു', എന്ന രൂപങ്ങളിൽ അത്യന്തതൽ ഇടനിലയാൽ 'ഇ' യാ, രണ്ടാമത്തേതിൽ ഇടനിലയായി. അ യും വരുന്നതു കാണുക.

'താൻ' എന്നുള്ളതും മദ്ധ്യമപുരുഷവാചിയാണ്. 'താൻ' തന്നെ, തന്നാൽ, തനിക്കു', 'താൻ' എന്നും, 'താങ്കൾ, താങ്കളെ, താങ്കളുടെ,' എന്നും രൂപങ്ങൾ വരുന്നു. 'താൻ', എന്നും, 'താൻ' എന്നും ആത്മപദമർക്കിട്ടുള്ളതും വരും.

'താത്താൻ നിരന്തരം ചെയ്യുന്ന കർമ്മങ്ങൾ താത്താൻ അഭിചിട്ടിട്ടുകൊന്നുവത്ര' എന്നു പോലെ ഉദാഹരണം കാണുക.

മദ്ധ്യമപുരുഷനിൽ പൂജകരപങ്ങളിൽ പല പദങ്ങളും ഭാഷയിൽ ഉണ്ടു്. 'അങ്ങു', 'അവിടുന്ന്', 'അങ്ങനാ', 'തിരുമനസ്സിൽ നിന്നു' തുടങ്ങിയുള്ള ശബ്ദങ്ങളെല്ലാം പൂജകനാമങ്ങളായി മദ്ധ്യമപുരുഷനിൽ ഉപയോഗിക്കാൻ സാമാന്യമായ ബഹുവചനം മാത്രമേ സൂചിപ്പിക്കേണ്ടതാകൂ. 'ഇ' എങ്കിൽ 'നിങ്ങൾ' എന്നുമാത്രം പ്രയോഗിച്ചാൽ

മതി. മറ്റു പൂജകരൂപങ്ങളെ പ്രയോഗങ്ങളിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കിക്കൊള്ളണം.

(iii) പ്രഥമപുരുഷൻ:—

പ്രഥമപുരുഷനിൽ സ്ത്രീപുരുഷനപുംസകലിഗങ്ങൾ ഉണ്ട്. അതുപോലെതന്നെ അടുപ്പം, അകൽച, വികല്പം, നിർദ്ദേശം, അനാസ്ഥ, വ്യക്തി തുടങ്ങിയുള്ള അർത്ഥഭേദങ്ങളെ കുറിക്കുന്നതിനു പല സർവ്വനാമപദങ്ങളും പ്രഥമപുരുഷനിൽ ഉണ്ട്. 'അ', 'ഇ', 'ഈ' എന്നു മൂന്നും ചൂണ്ടിപ്പറയുന്നതിനുള്ള സർവ്വനാമങ്ങളാണ്. 'അ' അകൽചയും, 'ഇ' അടുപ്പവും, 'ഈ' വെറും നിർദ്ദേശവും സൂചിപ്പിക്കുന്നു. 'ഐ', 'ഔ' എന്ന രണ്ടും ചോദ്യാർത്ഥത്തെ കുറിക്കുന്നു. ഇതുപോലെ, 'യാ', 'ഇന്ന', 'മറ്റു', 'വല്ല', 'ചില', 'പല', എന്ന സർവ്വനാമശബ്ദങ്ങളെല്ലാം നിർദ്ദേശം, വ്യക്തി മുതലായ അർത്ഥഭേദങ്ങളെ കുറിക്കുന്നു. മുറയ്ക്കുകരൂപങ്ങൾ കാണിക്കുന്നു.

(1) അപുല്പിംഗം.

ഏവ.	ബ. വ.
അവൻ	അവർ
അവൾ.	അവരെ
അവനോടു	അവരോടു *
അവനു്	അവർക്കു്
അവനാൽ	അവരാൽ
അവനറെ	അവരുടെ
അവനിൽ	അവരിൽ
അവങ്കൽ	

* അവനോടു അവരോടു എന്നും രൂപങ്ങളാകാം.
 'അവനു്', എന്നും രൂപം ഉണ്ട്.

അം സ്ത്രീലിംഗം.

ഏ. വ.

ബ. വ.

അവരം	(പുല്ലിംഗബഹുവചനംപോലെ)
അവളെ	
അവളോട്	
അവൾക്കു്	
അവളാൽ	
അവളുടെ	
അവളിൽ	

അം നപുംസകം.

ഏ. വ.

ബ. വ.

അതു	അവ
അതു [അതിനെ]	അവ [അവനെ]
അതിനോട്	അവയോട്
അതിനു്	അവയ്ക്കു്
അതിനാൽ	അവയാൽ
അതിന്റെ	അവയുടെ
അതിൽ	അവയിൽ
അതിങ്കൽ	

നപുംസകബഹുവചനത്തിനു വേറെയും രൂപങ്ങളുണ്ടു്,

ഏ. വ.

ബ. വ.

അതു	അവ [അവകൾ എന്നു ചിലർ ഏഴുതന്ന ത്തും തെറ്റാണു്] അവറ്റ അവറ്റകൾ അവറ്റകൾ അവറ്റകൾ

ലിംഗവചനവിഭക്തിപ്രത്യയങ്ങൾ ചേരുമ്പോൾ
 'ഇ, ഏ, യാ, തുടങ്ങിയുള്ള മറ്റു സർവ്വനാമങ്ങൾക്കും ഈ
 രൂപഭേദങ്ങൾ വരും. ഇവൻ, ഇവൾ, ഇത്, ഇവർ,
 ഇവ, ഇതുകൾ, ഇവരാ, ഇവരാകൾ, ഇവരർ, എന്നീ ക
 ണക്കിന്റേ രോണിലും കണ്ടുകൊള്ളണം.

'ഒരു'

എ. വ.		ബ. വ.
പുല്ലിംഗം—ഒരുവൻ *	}	ഒരുവർ
സ്ത്രീലിംഗം—ഒരുവൾ		
നപുംസകം—ഒരു—		

മറ്റു സർവ്വനാമങ്ങളുടെ രൂപങ്ങൾ.

ഏ. വ.		ബ. വ.
എ. എവൻ	}	എവർ
എവൾ		

എതു, എതുകൾ, എവ, എവരാ, എവരാകൾ, എവരർ.

യാ. യാവൻ	}	യാവർ
യാവൾ		

യാതു [യാതൊന്നും], യാവ, യാവരാ, യാവരാകൾ, യാവരർ

മറ്റു സർവ്വനാമങ്ങളുടെയും രൂപങ്ങൾ ഇതുപോലെ
 തന്നെ എന്നുള്ളതുകൊണ്ടു് ഇവിടെ കാണിക്കുന്നില്ല.

ഉത്തമമദ്ധ്യമപുരുഷസർവ്വനാമങ്ങൾക്കു പ ജകബരൂ
 വചനമുള്ളതുപോലെ പ്രഥമപുരുഷനിലും പല പ ജകയ
 പങ്ങളുണ്ടു്. 'അവൻ' എന്നതിന് 'അയാൾ' 'അങ്ങേ'
 'അദ്ദേഹം' എന്നൊക്കെയും, 'അവൾ' എന്നതിന്

---

* ഒരുവൻ, ഒരുവൾ എന്നതിന് ഒരുത്തൻ എന്നും ഒരുത്തി
 എന്നും രൂപങ്ങൾ ഉണ്ടു്.

അവർ, 'അമ്മച്ചി' എന്നൊക്കെയും ഉപചാരപദങ്ങൾ നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ നടപ്പുണ്ട്.

ഇനിയും 'ആർ' എന്ത്, എന്നു രണ്ടു സർവ്വനാമങ്ങളെപ്പറ്റിയേ പറയാനുള്ളൂ. ഇതു രണ്ടും ചോദ്യസർവ്വനാമങ്ങളാണ്. 'ആ' എന്നും 'എ' എന്നുമാണ് ഇവയുടെ പ്രകൃതിരൂപങ്ങൾ എന്നു കല്പിക്കാം. എന്നാൽ ഇവയുടെ മറ്റു രൂപങ്ങൾ ഒന്നും ഇന്നു കാണുന്നില്ല. 'ആർ' എന്നത് 'ആൻ', 'ആൽ' എന്ന പുല്ലിംഗസ്രീലിംഗശബ്ദങ്ങളുടെ അലിംഗബഹുവചനരൂപമാണെന്നുവേണം റിധിക്കാൻ. 'എന്ത്' 'ആൾ' എന്ന അർത്ഥത്തിൽ പ്രചരിപ്പിക്കുന്ന ഉരു അപ്യയമായേ ഇന്നു അതിനു സ്ഥാനമുള്ളൂ. 'എന്ത്' എന്നതിനോടു് സദൃശമാകി ചോദ്യാർത്ഥംകുറിക്കാൻ മറ്റു പദങ്ങളും ഉണ്ട്. ഇതിൽ 'എ' ആണല്ലോ പ്രധാനാംശം. കാലം ദേശം പ്രകാരം പരിമാണം പ്രയാജനം ഇതിനെപ്പറ്റി എല്ലാം ചോദ്യരൂപങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാൻ അതാതു് അർത്ഥം വരുന്ന പ്രത്യയങ്ങൾ 'എ' യോടു ചേർത്താൽ മതിയാകുന്നതാണ്.

൧. കാലം	}	എ—പോഴ്	എപ്പോൾ
		എ—ന്നു്	എന്നു്
൨. ദേശം	}	എ—ഇടെ	എവിടെ
		എ—ങ്ങു്	എങ്ങു്
൩. പ്രകാരം	}	എ—ഒന്നെ	എങ്ങനെ
		എ—വണ്ണം	എച്ചുണ്ണം
		എ—റീധം	എവിധം
		എ—പ്രകാരം	എപ്രകാരം
		എ—പാലെ	എപ്പാലെ
		എ—മാതിരി	എമ്മാതിരി
൪. പരിമാണം		എ—ത്ര	എത്ര
൫. പ്രയാജനം		എന്ത്—ഇന്നു്	എന്തിന്നു്

‘എ’ എന്നതിനോടു ചേർന്ന ഈ പ്രത്യയങ്ങൾ ‘ഇ’ ‘അ’ എന്ന സർവ്നാമങ്ങളോടു ചേരും ‘ഇപ്പോൾ, ഇന്ന്, ഇവിടെ, ഇങ്ങിനെ, ഇങ്ങനെ, ഇപ്പോലെ, ഇത്ര, ഇതിന്’ ‘അപ്പോൾ’ — എന്നപോലെ രൂപങ്ങൾ വരും ഈ ശബ്ദങ്ങളെ ക്രിയാവിശേഷണങ്ങളായിട്ടാണു കണക്കാക്കുന്നത് ഇതുപോലെ സർവ്നാമപ്രകൃതികളെ നാമവിശേഷണങ്ങളായും ഉപയോഗിക്കാം. ‘അക്കാള, ഇപ്പത്രവു’, ‘ഒരു കാര്യം, മാറ്റുചെയ്യും, വല്ല കാരണവും, ഇന്ന കാരണം’ ഈ വിധം ഉദാഹരണങ്ങൾ കണ്ടുകൊൾക.

കൃതിപ്രകരണം.

ശബ്ദങ്ങളിൽ രണ്ടാമത്തെ പ്രധാനവിഭാഗമായകൃതികളെപ്പറ്റിയുള്ള വിചാരണ തുടങ്ങുന്നു. ക്രിയയെ കുറിക്കുന്ന ശബ്ദമാണല്ലോ കൃതി. ക്രിയ ഒരു ഫലത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്ന വ്യാപാരവിശേഷവുമാണ്. വ്യാപാരത്തിന്റെ ഫലം തന്നെക്കോ വേറെന്നിനോ ആകാം. ഈ വ്യത്യാസമനുസരിച്ചു ക്രിയാപദങ്ങളെ രണ്ടു വലിയ വിഭാഗങ്ങളായി തിരിക്കാം ഫലം ക്രിയ ചെയ്യുന്ന ആളിൽത്തന്നെ ചേരുന്നതിൽ അമ്മാതിരി ക്രിയകളെ കുറിക്കുന്ന പദങ്ങൾ ‘അകർമ്മകങ്ങൾ’ അല്ലാത്തവ ‘സകർമ്മകങ്ങൾ’. അതർത്തെ അനുസരിച്ചല്ലാതെ, രൂപത്തെ സംബന്ധിച്ചെടുത്തോളം സകർമ്മകങ്ങൾക്കും അകർമ്മകങ്ങൾക്കും തമ്മിൽ യാതൊരു ഭേദവും ഇല്ല. കൃതികളെപ്പറ്റി പ്രധാനമായി ശ്രദ്ധിക്കാനുള്ളതു ചുരുക്കത്തിൽ പറയാം ഏതു ക്രിയപദത്തോടും കാലപ്രത്യയങ്ങൾ ചേരും. ക്രിയ കഴിഞ്ഞതോ, ഇപ്പോൾ നടക്കുന്നതോ, അതോ നടക്കാതിരിക്കുന്നതോ എന്നു കണ്ടിരിക്കാം

നായിട്ടാണു കാലപ്രത്യയങ്ങൾ ചേർന്നതും. പിന്നീടുള്ള
 ത്ര പ്രകാരമാണു്. ക്രിയയെപ്പറ്റി ഇന്നപ്രകാരമാണു വ
 ക്താവിന്റെ അഭിപ്രായമെന്നു കറിക്കുന്നതാണു് ഇതു്.
 മൂന്നാമത്തേതു പ്രയോഗമാണു്. കർത്താവിനു പ്രാമാണ്യം
 കൊടുക്കുന്നുവോ, കർമ്മത്തിനു പ്രാമാണ്യം കോടുക്കുന്നുവോ
 എന്നാണു് ഇവിടെ നോട്ടം. സകർമ്മകൃതികളുടെ
 കാര്യത്തിൽ മാത്രമേ കർമ്മപ്രാമാണ്യത്തെപ്പറ്റി വിചാരി
 ക്കേണ്ട ആവശ്യംതന്നെ ഉള്ളു. കാലം, പ്രകാരം, പ്രയോഗം
 എന്തെല്ലാം ഏതു ക്രിയയ്ക്കും ഉള്ള ധർമ്മങ്ങളാണു്.
 ഇനിയും വേറെ ചില ദൃഷ്ടികോണുകളെ അവലംബിച്ചു
 ക്രിയാപദങ്ങൾക്കു മറ്റു വിഭാഗങ്ങൾ കല്പിക്കാവുന്ന
 താണു്. വേറെരാളുടെ പ്രേരണയനുസരിച്ചു ചെയ്യുന്നു
 എന്നു കാണിക്കാനും, പരപ്രേരണകൂടാതെ ചെയ്യുന്നതാ
 ണെന്നു കാണിക്കാനും വേണ്ടി ഏതു ക്രിയയ്ക്കും രണ്ടു
 രൂപം ഉണ്ടാകാം. 'ഓടുന്നു, ഓടിക്കുന്നു; നടക്കുന്നു, നട
 ത്തുന്നു' എന്ന രീതിയിൽ ഉദാഹരണം കാൺക. സ്വപ്രേ
 രണ അനുസരിച്ചു ചെയ്യുന്ന ക്രിയകളെ കേവലങ്ങൾ, എന്നും
 പരപ്രേരണയ്ക്കു വിധേയമായി ചെയ്യുന്നവയെ പ്രയോജക
 ങ്ങൾ എന്നും പറയുന്നു. ഒന്നിന്നു കൃതികൾക്കു് 'കു' എന്നു്
 ഇടനിലയായിവരും. 'കു' സാധാരണ പ്രയോജനപ്രത്യയ
 മായതുകൊണ്ടു് ഇത്തരം കൃതികൾ പ്രയോജകങ്ങളാണെന്നു
 തോന്നും. എന്നാൽ അർത്ഥത്തിൽ ഇവ കേവലങ്ങളാണു്.
 ഇവയെ കാരിതങ്ങൾ എന്നും പരിഗണിക്കുന്നു. 'കു' ഇല്ലാ
 ത്തവയെ അകാരിതങ്ങൾ എന്നു വിളിക്കുന്നു. 'നില്ക്കുന്നു,
 കേൾക്കുന്നു, ഇരിക്കുന്നു, കരയുന്നു' എന്നുള്ളതെല്ലാം കാരി
 തങ്ങളാണു്. 'പാടുന്നു, കൂടുന്നു, പറയുന്നു' എന്നതെല്ലാ
 അകാരിതങ്ങളാണു്. ഇനിയും ഏതു കൃതിശബ്ദവും
 രണ്ടു രൂപം കൈക്കൊള്ളും—പുണ്യക്രിയ എന്ന നിലയ

ലും അപൂർണ്ണകൃത എന്ന നിലയിലും: പൂർണ്ണകൃതയെ മുറുപ്പിന എന്നും അപൂർണ്ണകൃതയെ ചുറ്റുചുറ്റിന എന്നും വിളിക്കുന്നു.

ക റ ല റ .

കൃതിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടതു കാലഗണനയാകുന്നു. ഏതൊരു കൃതിയെപ്പറ്റി വിചാരിക്കുമ്പോഴും, കഴിഞ്ഞതോ നടക്കുന്നതോ വരാതിരിക്കുന്നതോ എന്ന് അറിയാൻ ഉള്ള ആകാശകൂട്ടിനെ അതിനോടൊത്തു മനസ്സിൽ ഉളവാകുന്നു. കഴിഞ്ഞതിനു ഭൂതകാലമെന്നും, നടക്കുന്നതിനു വർത്തമാനകാലമെന്നും, വരാനുള്ളതിനു ഭാവിക്കാലമെന്നും, വൈയാകരണമാർ പേർട്ടിരിക്കുന്നു. കൃതികളോടു ചില പ്രത്യയങ്ങൾ ചേർത്താണു കാലസൂചന ചെയ്യുന്നതു്.

ഉ.	ഭൂതം.	വർത്തമാനം.	ഭാവി
ചാടി	ചാടുന്നു	ചാടും	ചാടും

[ചാടേ + ഇ] [ചാടും + ഉന്ന] [ചാടും + ഉം]

ചാടും എന്ന പ്രകൃതിയോടു 'ഇ, ഉന്ന, ഉം' എന്ന പ്രത്യയങ്ങൾ ഒട്ടിച്ചു കാലസൂചന സാധിച്ചിരിക്കുന്നു. ഏതു ധാതുവിനോടും 'ഉന്ന' എന്ന് പ്രത്യയം ചേർത്താൽ വർത്തമാനരൂപം കിട്ടും. കോണുന്നു, പോവുന്നു, ചെയ്യുന്നു' ഉണ്ണുന്നു 'കുടിക്കുന്നു' എന്ന പദങ്ങളെല്ലാം നോക്കുക.

എല്ലാ * ധാതുക്കളോടും 'ഉന്ന' നേരിട്ടു ചേർത്താൽ വർത്തമാനരൂപം കിട്ടുകയില്ല.

നിൽ ഉന്ന = നിൽ ക്കു് ഉന്ന = നിക്കുകുന്നു. ,
 ഇരി + ഉന്ന = ഇരി + ക്കു് + ഉന്ന = ഇരിക്കുന്നു.

* കൃതിയുടെ പ്രത്യയം കൂടാത്ത രൂപത്തെ 'ധാതു, എന്നു വിളിക്കുന്നു.

ധാതുവിനും പ്രത്യയത്തിനും ഇടയ്ക്കു ക്ഷേ, എന്ന ഇടനില വരുന്നതായി പല ക്രിയാപദങ്ങളുമുണ്ടു്. ഇവ കാര്യങ്ങളാണെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. വർത്തമാനത്തിൽ മാത്രമല്ല ഈ ഇടനില വരുന്നതെന്നു മേൽ ച്യുക്തമാകും- സ്വരാദിയായ ഏതു പ്രത്യയം ചേർക്കുമ്പോഴും 'ക്ഷേ' ഇടനിലയായി വരും

നിൽ + ആൻ = നിൽ + ക്ഷേ + ആൻ = നിൽക്കാൻ.

നിൽ + ഉം = നൽ + ക്ഷേ + ഉം = നിൽക്കും.

അകാരാന്താകാരിതധാതുക്കൾക്കു് 'ക്ഷേ' എന്നതിനു പകരം 'യേ', എന്നും 'വേ' എന്നും ഇടനിലയിൽ വരും.

പറ + ഉന്നു = പറ + യേ + ഉന്നു = പറയുന്നു.

തട + ഉന്നു = തട + വേ + ഉന്നു = തടവുന്നു.

സ്വരാദിയായ ഏതു പ്രത്യയം ചേർക്കുമ്പോഴും ഈ ധാതുക്കൾക്കു് ഇതുപോലെ 'യവ'കൾ ഇടനിലകളായിവരും.

പറ + ഉ = പറയും [പറ + യേ + ഉ]

തട + ഉം = തടവും [തട + വേ + ഉം]

പറ' എന്നും 'തട' എന്നും അകാരന്തങ്ങളായ ധാതുക്കളാണു്. ഒന്നിനു് 'യേ' എന്നും 'മററു'നു് 'വേ', എന്നും ഇടനില വരുന്നതു കാരണം അന്വേഷിക്കേണ്ടതാണു്. സ്വരങ്ങളെപ്പറ്റി പറഞ്ഞപ്പോൾ അകാരം താലച്ചുമായും ഓഷ്ട്യമായും വരമെന്നു പറഞ്ഞതു് ഓർക്കേണ്ടതാണു് താലച്ചുമായ അ, യ്ക്കു പിമ്പിൽ 'യേ' എന്നും ഓഷ്ട്യമായി അ, യ്ക്കു പിമ്പിൽ 'വേ', എന്നും. സ്വരത്തിനു മുമ്പായാൽ ഇടനിലകൾ വരും. അ, യ്ക്കു മാത്രമല്ല, സ്വരപൂർവ്വമായി വരുന്ന താലച്ചുസ്വരത്തിനു് ഏതിനും 'യേ' എന്നും, ഓ, ഷ്ട്യസ്വരത്തിനു് ഏതിനും 'വേ' എന്നും ഇടനില കാരണം ഇവ സന്ധികാശ്മാണെന്നു് ഓർക്കണം.]

നൂൻ

മറി+ഉന്നു=മറിയുന്നു. [ഇ' താലച്ചുസ്വരം]
 പോ+ഉന്നു=പോവുന്നു. [‘ഓ’ ഓഷ്ഠ്യം * പോക
 ന്നു’ എന്നും രൂപമുണ്ടു്.]

ഭൂതകാലപ്രത്യയങ്ങൾ: ഇ, ത്ര, എന്നു രണ്ടു പ്രധാ
 നമായിട്ടുള്ളു. ചില്ലുകൾ, യ്, എന്നിത്രയും ഒഴിച്ചു ശേഷ
 മുളള വ്യഞ്ജനങ്ങളിൽ അപസാനിക്കുന്ന ധാതുക്കളോടു് ഇ,
 പ്രത്യയം ചേരും. § സ്വരാക്ഷരം, ചില്ലുകൾ യാകാരം എന്ന
 തിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിൽ അപസാനിച്ചാൽ ത്ര എന്ന
 പ്രത്യയമാണു ചേരുന്നതു്. ആദ്യം ഇ യ്ക്കു് ഉദാഹരണം
 കാണിക്കാം.

വ്യഞ്ജനാന്തം:— തേടു്+ഇ=തേടി.
 വാടു്+ഇ=വാടി.
 തടു്+ഇ=തട്ടി.

ചിലപ്പോൾ ചില്ലിൽ അപസാനിക്കുന്ന ധാതുവി
 നോടും ഇ' ചേരും.

ഉദാ.—   പൊറു * +ഇ=പൊള്ളി.
                                   തറു   +ഇ=തള്ളി.
                                   തൽ   +ഇ=തല്ലി)
                                   ചൊൽ   +ഇ=ചൊല്ലി. [ചൊന്നു]

യകാരാന്തമായാൽ — നെയ് +ഇ=നെയ്യു.
                                   കൊയ് +ഇ=കൊയ്യു.
                                   പെയ് +ഇ=പെയ്യു.

* പോവുന്നു, പോകുന്നു, ചാവുന്നു ചാകുന്നു എന്നു് ഇങ്ങു രൂപങ്ങൾ
 വരും. കൃതിപദങ്ങളിൽ ‘വ’കാരത്തിന്നു് ‘ക’കാരം വരുന്നതു സർ
 ധാരണമാണു്.

§ കീഴ്ചുളള അപവാദവിധികളും കാണുക.

* യ, ല, ള, അനുനാദികൾ ഇവയുടെ മുമ്പിൽ വ്യഞ്ജനങ്ങളോടു
 ചേർന്നാ, ചേരുന്നതായാ ഒരു പ്രാസസ്വരാദിയായ പ്രത്യയം നി
 ന്നാൽ യല്ലാലാന്നാസികൾക്കു് ഇരട്ടിക്കും.

[ആയ്' പോയി' എന്ന രൂപങ്ങളിൽ 'ആ' പോ' എന്നവ മാത്രമേ ധാതുവായി കരുതാൻ പാടുള്ളൂ. 'പോ' എന്നതിനോടു 'ഇ' പ്രത്യയം ചേർത്തന്നു പറയുമ്പോഴും സന്ധികാൽപ്പത്തിൽ ചില കഴുപ്പുകളുണ്ടു്, 'പോ' എന്ന ധാതുവിന്റെ രൂപങ്ങളിൽ പല പുതുക്കുകളും ഉണ്ടു്.]

ചില്ലിൽ അവസാനിച്ചാൽ-പോ+തു=വേട്ടു.
വിൽ +തു=വിറു.
കൺ+തു=കണ്ടു.

ഒരുകാര്യം ശ്രദ്ധിക്കുന്നുണ്ടു്. രേഹാന്തധാതുവിനോടു 'തു' പ്രത്യയവും, രകാരാന്തധാതുവിനോടു 'ഇ' പ്രത്യയവും മാൺ ചേരുന്നതു്.

രേഹാന്തം:—ചേരു്+തു=ചേർന്നു.
രകാരാന്തം:—ചാറു്+ഇ=ചാറി; ചോറു്+ഇ=ചോറി.

[ഒരു ധാതു രേഹാന്തമോ 'റ' കാരാന്തമോ എന്നറിയുന്നതു ധാതുവിനോടു് പ്രത്യയം ചേർക്കുമ്പോൾ ഉള്ള രൂപം അനുസരിച്ചാൽ. 'ചേരുന്ന' എന്നിടത്തു രേഹവും, 'ചോറുന്ന' എന്നിടത്തു 'റ' കാരവുംതെളിയുന്നതു കാണുക.]

'ഇ' എന്ന പ്രത്യയം ചേർക്കുമ്പോൾ ധാതുവിനു വലിയ മാറ്റം വരുമ്പില്ല. നേരെമറിച്ചു 'തു' പ്രത്യയം ചേർക്കുമ്പോൾ പല ചില്ലറ മാറ്റങ്ങളും ധാതുവിന്റെ അന്ത്യക്ഷരത്തിനു് വരും. 'തു' ശുദ്ധമായി അകാരിതമായ ചില ഉകാരാന്തക്രിയാപദങ്ങളിലും 'യ' എന്നവസാനിക്കുന്ന ധാതുക്കളിലും മാത്രമേ നില"ക്കൂ.

ഉഴു +തു=ഉഴുതു. [ഉകാരാന്തം-അകാരിതം]
നെയ് +തു=നെയ്തു. [യ്'കാരാന്തം-അകാരിതം]
ഇതു് അകാരിതധാതുക്കൾക്കുള്ള നിയമമാണു്. ഉകാ

അന്തകാരിതയാതുകളോടു ചേരുന്നവോട് 'തു' കാമാ ഇരട്ടിക്കാ.

എടു + തു = എടു + തുതു = എടുത്തുതു

തുടു + തു ... = തുടുത്തുതു.

ചില അന്തകാരിതയാതുകൾ ഉൾപ്പെടെ ഭൂതത്തിൽ 'തുതു' എന്ന പ്രത്യയം വരും. ഉ:— ചാവുന്നു-ചത്തുതു.

ഉകാരാന്തമല്ലാത്ത അന്തകാരിതമാണെങ്കിൽ 'തു' കാരം 'തുതു' എന്നു മാറും. ചെന്നുതു [ചേവുന്നു]; നൊന്നുതു- [നോവുന്നു]

ഓഷ്ഠ്യമായ അന്തകാരിതയാതുകൾ ഉൾപ്പെടെ, ഉകാരാന്തമൊഴിച്ചുള്ള അന്തകാരിതങ്ങളിലും 'തുതു' എന്നതു 'ന്നു' എന്നു മാറും.

ഓഷ്ഠ്യകാരാന്തം മറ + തുതു = മറന്നുതു.

താലച്ചുകാരാന്തമായാൽ മറ + തുതു = മറഞ്ഞുതു.

ഇവയ്ക്കു 'മറക്കുന്നു' 'മറയുന്നു' എന്നു വർത്തമാനരൂപങ്ങൾ ഉകാരാന്തമല്ലാത്ത അന്തകാരിതം:—

ചേർ + തുതു = ചേർന്നുതു.

തോർ + തുതു = തോർന്നുതു.

— 'ന്നു' എന്നു വേറൊരു പ്രകാരത്തിലും വരും.

നിൽ + തു = നിൽ + തുതു = നിന്നുതു.

[വന്നു, തന്നു, ഇരുന്നു, പോന്നു തുടങ്ങിയ രൂപങ്ങൾ പരിശോധിക്കുക]

താലച്ചുസംഗ്രഹത്തിൽ അന്തകാരിതമാണെന്നു കാരിതയാതുകൾ ഉൾപ്പെടെ 'തുതു' എന്നും, അന്തകാരിതയാതുകൾ ഉൾപ്പെടെ 'ത്തുതു' എന്നും പ്രത്യയങ്ങൾ ചേരും. 'തുതു' എന്നതു 'തുതു' എന്ന പ്രത്യയത്തിനു താലച്ചുസംഗ്രഹത്തിന്റെ പ്രേരണകൊണ്ടു വരുന്നമാറ്റമാണു്. തുതു താലച്ചുപ്രോണാകാണ്ടു തത്തുതു

എന്നും മാറുന്നു. സ്വപ്രകാരം തിരുവിതാംകൂർ ചേരന്നു
 ത്വ പ്രത്യയം ഇരട്ടിക്കുമെന്നും ഇവിടെ കാർമ്മിക്കുന്നു.
 താലവ്യസ്വപ്രകാരമായ കാരിതം:—

കളി + ത്വ = കളിച്ചു. [കളിയുന്നു]
 തിള + ത്വ = തിളച്ചു. [തിളയുന്നു]
 ഒളി + ത്വ = ഒളിച്ചു. [ഒളിയുന്നു]

താലവ്യസ്വപ്രകാരമായ അകാരിതം:—

ചിരി + ത്വ = ചിരിഞ്ഞു. [ചിരിയുന്നു]
 ഉര + ത്വ = ഉരഞ്ഞു [ഉരയുന്നു]
 ഉട + ത്വ = ഉടഞ്ഞു [ഉടയുന്നു]

കു° ട്, റ്, എന്ന് അവസാനിക്കുന്ന ധതുക്കളുടെ
 അന്ത്യക്ഷരങ്ങളെ ഇരട്ടിച്ചു 'ഉ' പ്രത്യയം ചേർത്തുണ്ടാകുന്ന
 രൂപം ഉണ്ടാകുന്നതു്. പ്രത്യയമായി ചേർന്ന തുകാരം
 മുമ്പുള്ള അക്ഷരത്തിൽ ലയിച്ചുപോകുന്നതാണെന്നും വ്യാ
 ഖ്യാനിക്കാം.

കു—പുകു° + ത്വ = പുകു.
 ട്—തൊട്ടു° + ത്വ = തൊട്ടു.
 റ്—പെറു° + ത്വ = പെറു.

ത്വ പ്രത്യയം തകാരത്തിന്റെ ചിട്ടിനോടു ചേ
 ന്നാൽ 'റു' എന്നും, ഉകാരത്തിന്റെ ചിട്ടിനോടു ചേ
 ന്നാൽ 'ടു' എന്നും, ണകാരത്തിന്റെ ചിട്ടിനോടു ചേർന്നാൽ
 'ണ്ടു' എന്നും ആകും.

ൽ:— റിൽ + ത്വ = വിൽ + ത്വ = വിറു.
 തോൽ + ത്വ = തേറു.
 ഏൽ + ത്വ = ഏറു.*

* വരമനരൂപംകാണിച്ചിട്ടുള്ളതു കാരിതമെന്നും അകാരിതമെന്നും
 തെരിച്ചറിയുന്നതാണ്.

ഇവ കാരിതധതുക്കളാണ്. അകാരിതങ്ങളിലെ രൂപം നോക്കുക
 ചേൽ—ചേന്നു, കേൽ—കേന്നു.

ൾ:—	വേൾ	+	തു	=	വേട്ടു. *
	കേൾ	+	തു	=	കേട്ടു.
ൺ:—	കൺ	+	തു	=	കണ്ടു.
	പുൺ	+	തു	=	പൂണ്ടു.
	ഉൺ	+	തു	=	ഉണ്ടു.

ണ്ടു' എന്ന രൂപം വേദാന്തവിധത്തിലും വരും. 'ൾ' എന്നവസാനിക്കുന്ന അകാരിതങ്ങൾക്കു് 'തു' എന്നു വര മെന്നു മുമ്പുതന്നെ സിദ്ധമാണു്. 'ൾ' എന്നവസാനിക്കുന്ന ധാതുവിനോടു് 'തു' ചേർന്നാൽ 'ണ്ടു' എന്നു മാറും.

ഇരൾ + തു = ഇരണ്ടു.

ഉരൾ + തു = ഉരണ്ടു.

മുരൾ + തു = മുരണ്ടു.

'തു' പ്രത്യയം 'ഴു' എന്നവസാനിക്കുന്ന ധാതുക്കളോടു ചേർന്നാൽ 'ൺ' എന്നു മാറും.

വീഴു് + തു = വീണു. താഴു് + തു = താണു.

ഭൂതപ്രത്യയങ്ങൾ 'ഇ' 'തു' എന്നു രണ്ടു ഉള്ളകിലും ഫലത്തിൽ 'ഇ, തു, തു, തു, തു, തു, ചു, ഞതു, റു, ടു, ണു, ക്ക, ണു, എന്നു പന്ത്രണ്ടു പ്രത്യയങ്ങളുണ്ടെന്നു വരുന്നു. 'തു' തൊട്ടു് 'കു' വരെയുള്ള പ്രത്യയങ്ങളെല്ലാം ധാതുപന്തത്തോടു ചേരുന്നവർ 'തു' പ്രത്യയത്തിനു വരുന്ന രൂപങ്ങളാണു്.

ഇനിയും ഭാവി കാലരൂപങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാം. ഭാവിപ്രത്യയം 'ഉ' എന്നാണു്.

പോ + ഉ = പോവു [പാകു]

ഇരി + ഉ = ഇരിക്കു [കാരിതമായതുകൊണ്ടു് ക്ക എന്നിടനില വന്നു]

* അകാരിതങ്ങൾ 'ആണ്ടു, പുരണ്ടു' എന്നപോലെ 'ണ്ടു' എന്നു വരും.

ഉണക്കു് + ഉം = ഉണക്കും.

പൊഴി + ഉം = പൊഴിയും.

ഭാവിയുടേ, 'ഉ' എന്നൊരു പ്രത്യയം കൂടെയുണ്ടു് അവധാരകനിപാതമായ 'ഏ' പ്രയോഗിക്കുന്നിടത്തും, ചോദ്യാത്മമുള്ളിടത്തും മറ്റും 'ഉ' ഭാവിപ്രത്യയമായി വരും. ഇങ്ങനെയുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ 'ഉ' നീളാറും ഉണ്ടു്.

എ- അടികൊണ്ടു രാമൻ ഉറങ്ങു .

ചോ- എന്താവു മമ കർമ്മമിതൊക്കയും. കണ്ടാവു കനിഞ്ഞെന്നെ.

നാം വർത്തമാനാദിരൂപങ്ങൾ ഉദാഹരിച്ചതു് എല്ലാം കേവലകർത്തരിനിർദ്ദേശകങ്ങളായിട്ടാണ്. പ്രയോജകത്തിലും, കർമ്മണിയിലും, അനുജ്ഞായകാദിപ്രകാരങ്ങളിലും മറ്റും പ്രയോജകാദിപ്രത്യയങ്ങൾക്കു പുറമേ കാലപ്രത്യയങ്ങളും വേരും. *

പ്രകാരം.

ഓരോ കൃതിയും ഒരു വസ്തുവിന്റെ സ്ഥിതിയെയോ പ്രവൃത്തിയെയോ കുറിക്കുന്നു. ക്രിയയെപ്പറ്റി വക്താവിന്റെ മനോഭാവം എന്താണെന്നുകൂടെ സൂചിപ്പിക്കേണ്ട ആവശ്യം പലപ്പോഴും ഉണ്ടാകും. ക്രിയ നടക്കുന്നെന്നു കേവലം നിർദ്ദേശംകൊണ്ടു വിരമിക്കാം. ചിലപ്പോൾ ക്രിയ നടത്തേണ്ട ആവശ്യകതയെക്കൂടെ വിധിരൂപത്തിൽ സൂചിപ്പിക്കേണ്ടതായി വരും. മറ്റു ചിലപ്പോൾ

* സാഹസ്യരംഗത്തിനാൽ എടുക്കുന്ന ധനുജയെ കാശിതാക്ഷിയാണു സാധാരണ നാം പ്രയോജിക്കാറുള്ളതു്. ധനുവിനോടു് 'പുഷ്പ' എന്നു ഒട്ടിച്ചു്, അതിനാൽ കാലപ്രത്യയം വരുന്നതും. 'ശ്രദ്ധിക്കുന്നു—നവിക്കുന്നു—ദ്രവിക്കുന്നു—ജീവിക്കുന്നു—ധരിക്കുന്നു' എന്നൊക്കെ ഉദാഹരണങ്ങൾ. ശേഷം കാലങ്ങളിലെല്ലാം മുൻപാണു വിധികൂട്ടിയ ഈ ധനുക്കും അനുസരിക്കുന്നു.

ക്രിയ നടത്തുന്നതിനു വകതാവു് അനുജനെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതായി പാപമരപ്പിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ, ക്രിയയ്ക്കു് ഒരാളെ നിയോഗിക്കുന്ന രീതിയാലാണു വകതാവു് ആശ്രയിക്കുന്നതെന്നും ഇരിക്കും. ഇങ്ങനെ എതുപ്രകാരത്തിലാണു ക്രിയയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വകതാവിന്റെ റ മനോഭാവം എന്നു കാണിക്കാനായി കൃതിശബ്ദം സ്വീകരിക്കുന്നരൂപഭേദമാണു 'പ്രകാശാഭേദം'. നിർദ്ദേശംമാത്രമുള്ളതു നിർദ്ദേശക പ്രകാരം വിധിരൂപത്തിലുള്ളവ വിധായകപ്രകാരം. അനുജനു സൂചിപ്പിക്കുന്നതു് അനുജന്തായകപ്രകാരം. നിയോഗാത്ത കുറിക്കുന്നതു് നിയോജകപ്രകാരം. പരമാർത്ഥത്തിൽ നിയോഗവും വിധിയുമായി അർത്ഥത്തിൽ പലിയവ്യത്യാസമില്ല. ഓരോ പ്രകാരത്തെയും പ്രത്യേകം എടുത്തു വിവരിക്കാം.

മ. നിർദ്ദേശകം. മൂന്നുകാലങ്ങളെ കുറിക്കാനായി ക്രിയയ്ക്കു വരുന്ന സാധാരണ രൂപങ്ങൾ തന്നെ നിർദ്ദേശകരൂപങ്ങൾ.

ഉ:—കളിക്കുന്നു, ഓടുന്നു, കളിക്കുന്നു, കളിച്ചു, കളിക്കും.

ക്രിയ നടക്കുന്ന പ്രകാരം മാത്രം നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. ലിംഗം, വചനം, പുരുഷൻ്റെവ എന്തായാലും ക്രിയാരൂപത്തിനു മറ്റൊരില്ല. മറ്റു ഭാഷകളിലെ നിയമം ഇങ്ങനെയാണല്ല. കർത്താവിന്റെ ലിംഗപുരുഷവചനഭേദമനുസരിച്ചു ക്രിയാരൂപവും മാറും. മലയാളത്തിലും പണ്ടത്തെ മന്ദ്രപ്രായം അങ്ങനെ ആയിരുന്നു. പുരുഷലിംഗവചനങ്ങളെ സൂചിപ്പിക്കാൻ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകങ്ങൾ ചേർത്തു പ്രയോഗിച്ചു പോന്നു. 'കാൻ' ധാതുവിന്റെ പഴയ മട്ടിലുള്ള ഭൂതരൂപങ്ങളെ താഴെ കാണിക്കുന്നു.

൭൬

		ഏ. വ.	ബ. വ.
ഉ. പ—	പ. സ്ത്രീ. ന. }	കണ്ടേൻ	കണ്ടോം
മ. പ—	പ. സ്ത്രീ. ന. }	കണ്ടായ്	കണ്ടീർ
പ്ര. പ—	പ. സ്ത്രീ. ന. }	കണ്ടാൻ കണ്ടാറം കണ്ടു	കണ്ടാർ.

ഇപ്പോൾ ഈ രീതിവിട്ടു 'കണ്ടു' എന്ന രൂപം ലിംഗവചനപുരുഷഭേദം കൂടാതെ ഉപയോഗിക്കാം. ഭൂതത്തിൽ എന്നപോലെ മറ്റുകാലങ്ങളിലും പ്രകാരാദികളിലും പുരുഷപ്രത്യയം ചേർത്തുള്ള രൂപങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കാതെ.

- ഞാൻ കണ്ടു
- ഞങ്ങൾ കണ്ടു
- നീ കണ്ടു
- നീങ്ങൾ കണ്ടു
- അവൻ കണ്ടു
- അവർ കണ്ടു

എന്നു പുരുഷലിംഗവചനങ്ങൾ നോക്കാതെ പ്രയോഗിക്കാം

മൂന്നു കാലങ്ങളെ കുറിക്കാനും നിർദ്ദേശകരൂപങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു പറഞ്ഞല്ലോ. മറ്റു പ്രകാരങ്ങൾ വിധിരൂപത്തിലും അവനുജ്ഞാരൂപത്തലും ഉള്ളതാകകൊണ്ടു ഭാവിയിലെ മാത്രമേ കുറിക്കുന്നുള്ളൂ എന്നു വേണം സിദ്ധാന്തിക്കാനു. വിശേഷിച്ചും നിയോജകപ്രകാരം ഭാവിയെ മാത്രം

കുറിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, രൊളെ ഒന്നിലേക്കു നിയോഗിക്കുന്നതു ഭാവിയിൽ നടത്താനുള്ള പ്രകാരത്തിലേ സാധ്യമാകയുള്ളുവല്ലോ. മറ്റുരണ്ടു പ്രകാരങ്ങളുംകാലത്തെ പ്രത്യേകംകുറിക്കാതെ മൂന്നു കാലങ്ങളെയും ഒന്നുപോലെ പരാമർശിക്കുന്നു എന്നും പറയാം. ചെയ്യണം, ചെയ്യാം എന്നവിധായകാനുജ്ഞായകങ്ങൾ സാമന്ത്യമായി മൂന്നു കാലങ്ങളെയും, വിശേഷിച്ചു ഭാവിയേയും സൂചിപ്പിക്കുന്നു എന്ന് ഇഴവിധാനോക്കവേൾ പറയേണ്ടിയ രക്ഷണം.

൨. വിധായകം. 'അണം' എന്നാണ് വധായക പ്രത്യയം. വേണം എന്ന പദം ചുരുങ്ങി 'അണം' എന്നായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതാണ്.

ഉ:—ചെയ്യണം [ചെയ്+അണം=ചെയ്യ വേണം]
പോകണം [പോക്+അണം=പോക വേണം]

വേണ്ടുന്നു, വേണ്ടി ഇരിക്കുന്നു, വേണ്ടതായിരിക്കുന്നു, വേണ്ടതുണ്ടു്, വേണ്ടതാണു് എന്നവിധത്തിൽ വാർത്തമാന രൂപം വിധായകത്തിനു വരാം

ഉ:—പോകേണ്ടുന്നു, പോകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു, പോകേണ്ടതായിരിക്കുന്നു, പോകേണ്ടതുണ്ടു്, പോകേണ്ടതാണു്.

ഭൂതകാലത്തിൽ 'വേണ്ടി, വേണ്ടി ഇരുന്നു, വേണ്ടതായിരുന്നു, വേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു' എന്നൊല്ലാം ചേർത്തു രൂപങ്ങളുണ്ടാക്കാം. ഇതിൽ 'വേണ്ടി' എന്നതുമാത്രം ചേർത്തു സാധാരണ പ്രയോഗമില്ല.

ഉ:—പോകേണ്ടി, പോകേണ്ടിയിരുന്നു, പോകേണ്ടതായിരുന്നു. പോകേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു.

വേണം, വേണ്ടു, വേണ്ടും, വേണ്ടിയിരിക്കും, വേണ്ടതായിരിക്കും, വേണ്ടതാകും, വേണമായിരിക്കും, എന്നൊല്ലാം ഭാവിപ്രത്യയങ്ങളായി വരും.

ഉ:—പോകണം, പോകേണ്ടിട്ടു, പോകേണ്ടും, പോകേണ്ടിയിരിക്കാം, പോകേണ്ടതായിരിക്കാം, പോകേണ്ടതാകാം, പോകണമായിരിക്കാം.

[ഇത്ര രൂപങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ അർത്ഥത്തിൽ സൂക്ഷ്മമായ വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ട്.]

‘ഇരിക്കുക’, ‘ഉണ്ട്’ എന്നുള്ള ക്രിയകളുടെ പ്രത്യയസ്ഥാനത്തു വന്നുചേരുന്ന എന്നുള്ളതാണ് ഇവിടെ വ്യത്യാസം. പ്രയോഗത്തെ അനുസരിച്ച് ഇവിടെ രൂപങ്ങൾ കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. എല്ലാ പ്രത്യയങ്ങളും ‘വേ’ എന്നു തുടങ്ങുന്നതായിട്ടാണ് കാണിച്ചിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ പദങ്ങളോടു ചേരുന്നപ്പോൾ ‘വേ’ എന്നതു ‘ഏ’ എന്നും പിന്നീടു ‘എ’ എന്നും, ‘അ’ എന്നും മാറിക്കാണും.

ഉ:—പോകവേണം, പോകണം, പോകേണം, പോകണം അതായതു പ്രത്യയം വേണം, ഏണം, എണം, അണം എന്നു മുറയ്ക്കുമാറണം.

അങ്ങനെ പല അർത്ഥത്തിൽ വരും. ജനച്ചാൽ മരിക്കണം. [പ്രകൃതി നിയമം] അന്താഘൃണഭാൽ അർക്കാരം നടക്കണം [പിഡി.] കലാളതു ഉണരണം. [സമയ കൗശലം] എന്നും ഇവിടെ വരണം. [നിർബന്ധം]

൩. അനുജ്ഞായകം. ആം എന്ന പ്രത്യയം ചേർത്താൽ അനുജ്ഞ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.

ഉ:—പോകാം, വെയ്യാം, ഇരിക്കാം. പ്പാൾ ആം ഉപചാരസൂചകമായും വരും.

ഉ:— അനുസമാപേ ദ്വൈഭാഗത്തെ അനുഭവം ഉൾപ്പെടെ പാഠ്യമുദീക്ഷയെപ്പറ്റി.

ഇവിടെ വരാൻ അനുവദിക്കുന്നു എന്നല്ല, വരുന്നതിനു സാഗതചെയ്യുന്നു എന്നാണല്ലോ അർത്ഥം. മറ്റു ചിലെടത്തു പരസ്പരസമ്മതി സൂചിപ്പിക്കയും ചെയ്യും.

ഉ. — എന്നാൽ നമുക്കു പോകാം.

ര്. നിയോജകം: അട്ടെ, ആലും, ഇൻ. ഉക, ഉ, ഉൗ' എന്ന പ്രത്യയങ്ങൾ നിയോജകത്തെ കവിക്കാൻ കൃതിശബ്ദങ്ങളോടു ചേരും.

മദ്ധ്യമപുരുഷനിയോജകന്തിൽ വചനഭേദം ഉണ്ടു്. 'അട്ട' എന്നു ഊഹമാത്തമപുരുഷന്മാരിൽ ഏക ബഹുവചനങ്ങളിൽ പ്രത്യയം 'ഉക, ഉ, ഉൗ' എന്നതിത്രയും മദ്ധ്യമപുരുഷനിൽ ഏകവചനത്തിലെ പ്രത്യയങ്ങൾ 'അലും' മദ്ധ്യമപുരുഷനിൽ ഏകബഹുവചനങ്ങളിൽ സമാനമായി വരും. 'ഇൻ' എന്നു മദ്ധ്യമപുരുഷബഹുവചനത്തിൽ വരും.

	ഏ. വ.		ബ. വ.
	ഉ. പ.	ചെയ്യട്ടെ	ചെയ്യട്ടെ
		ചെയ്യുക	
		ചെയ്യു്	ചെയ്യിൻ
	മ. പ.	ചെയ്യൂ	
		ചെയ്യാലും	ചെയ്യാലും *
		ചെയ്യിൻ	
	പ്ര. പ.	ചെയ്യട്ടെ	ചെയ്യട്ടെ

ക്രിയകൾക്കു മറ്റു പ്രത്യയങ്ങൾ ചേർക്കുവാനു വരുന്നതായി മുന്പു കാണിച്ചിട്ടുള്ള ആഗമാദിപുസ്തകകൾ പ്രകാരപ്രത്യയങ്ങൾ ചേർക്കുവേണ്ടു വരും.

* 'ആലും' എന്നു പ്രത്യയം പൂർവ്വമാത്തകൂടെ ഭൂതാതിപ്പിക്കുന്നതാണു്. ധാരാളവർത്തപ്പെട്ട ഭൂതരൂപത്തോടേണു് ഈ പ്രത്യയംചേരുന്നതെന്നു ശ്രദ്ധിക്കുക.

കാരിതത്തിൽ 'കു'

നിൽ + അട്ടെ = നിൽ + കു + അട്ടെ = നില്ക്കട്ടെ.
 സ്വപരപൂർവ്വമായ താലയ്യസ്വപരത്തിനു യോഗം
 തുല + അട്ടെ = തുല + യ് + അട്ടെ = തുലയട്ടെ.
 സ്വപരപൂർവ്വമായ ഓഷ്ട്യസ്വപരത്തിനു യോഗം,
 തട + അട്ടെ = തട + വ് + അട്ടെ = തടവട്ടെ.

ശുദ്ധധതുരൂപങ്ങളാണെന്ന നിയോജകമദ്ധ്യമൈകമായി ഉപദയാഗക്ഷം.

ഉ: - വാ, പോ, ഇരി, നിൽ, പറ, കിട, നട, ഓട്. ആദരവ് ആവശ്യമുള്ളിടത്തു് ഈ രൂപങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചുകൂടാ.

'അട്ടെ' നിയോഗം മാത്രമല്ല സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്. ആശംസ, ആശം, പ്രാർത്ഥന എന്ന അർത്ഥത്തിലും നിയോജകരൂപം വരും.

ഉ: - ശ്രീരാമദേവൻ വീജിച്ചിട്ടുണ്ട്. [ആശംസ
 നമ്മെ ഈശ്വരൻ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ. [പ്രാർത്ഥന]
 അയാളുടെ സുഖക്ഷേമം മാറട്ടെ. [ആശ]

പ്രയോഗം.

കർത്താവിനോ കർമ്മത്തിനോ വാക്യത്തിൽ പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നതു് എന്നതൻസരിച്ചാണു് പ്രാധാന്യഭേദം വരുന്നതു്. കർത്താവിനാണു പ്രാധാന്യം എങ്കിൽ കർത്താവിനു്

പ്രയോഗം എന്നു പറയുന്നു. കർമ്മത്തിനാണ് പ്രാധാന്യം കല്പിപ്പുന്നതെങ്കിൽ കർമ്മനിപ്രയോഗം ആകും. അകർമ്മകൃത്യകളിൽ കർമ്മപ്രസക്തിയില്ലാത്തതുകൊണ്ട് കർമ്മനിപ്രയോഗത്തിനു നിരൂപണമില്ലെന്നു പറയാവുന്നില്ല. അത്തരം കൃത്യകളിൽ കൃത്യരൂപത്തെ പ്രാമാണ്യംകൊടുത്തു് ഒരു പ്രയോഗം ഉണ്ടാക്കാവുന്നതാണ്.* രാമൻ ഉറങ്ങുന്നു—രാമനാൽ ഉറങ്ങപ്പെടുന്നു—എന്നാൽ ഇങ്ങനെ മലയാളത്തിൽ ആരും പ്രയോഗിക്കാറില്ല.

കർത്തരി—ശ്രീരാമൻ ബാലിയെ കൊന്നു.

കർമ്മനി—ബാലിശ്രീരാമനാൽ കൊല്ലപ്പെട്ടു.

മേൽ എഴുതിയിരിക്കുന്ന വാക്യങ്ങൾക്കു തമ്മിലുള്ള പ്രധാനമായ വ്യത്യാസം എന്തെല്ലാമാണ്. ആദ്യത്തെ വാക്യത്തിൽ കർത്താവായ 'ശ്രീരാമൻ' നിർദ്ദേശിക്കാവിടുകയില്ലായെ കുറിക്കപ്പെടുന്നു. കർമ്മനിപ്രയോഗത്തിൽ ശ്രീരാമശബ്ദം പ്രയോജിക്കാവിടുകതൃപ്തമായി ചമയുന്നു. കർത്തരിപ്രയോഗത്തിൽ കർമ്മമായ 'ബാലിയെ' എന്നതു് പ്രതിഗ്രാഹിക്കാത്തതാണ്. കർമ്മനിയിൽ ആകട്ടെ 'ബാലി' നിർദ്ദേശിക്കാത്തതായി മാറുന്നു. ഇനിയുമുള്ള വ്യത്യാസം കൃത്യമായി ചാണു്. 'കൊന്നു' എന്നു കർത്തരിയിലും 'കൊല്ലപ്പെട്ടു'

---

* ഇവിടെ ആവശ്യമില്ലാത്തതൊന്നെങ്കിലും, അകർമ്മകൃത്യകളുടെ കൃത്യനാമം കർമ്മസ്വരൂപവും, ഉ:—ഞാൻ ഒരു ഉറക്കം ഉറങ്ങി; അവൻ ഒരു കോട്ടംകൊണ്ടു. ഇവിടെ 'ഉറക്കം' 'കോട്ടം' എന്ന നാമങ്ങൾ 'ഉറങ്ങുക' 'കോട്ടുക' എന്ന കൃത്യപദങ്ങളിൽനിന്നു് ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണല്ലോ.

എന്നു കർമ്മണിയിലും രൂപങ്ങൾ. ഇതുകൊണ്ട്, കർമ്മപ്രയോഗത്തെ കർമ്മപ്രയോഗമുക്തം താഴെ പറയുന്ന നിയമങ്ങൾ അനുസരിക്കേണ്ടതാണെന്നു കാണാം.

- (i) കർമ്മിയിൽ } കർമ്മം നിർദ്ദേശിക്കാത്ത കർമ്മം പ്രതിഗ്രഹിക്കാത്ത ക്രിയ സാധാരണ പ്രത്യയങ്ങൾ ചേർത്തുള്ളതു്.
- (ii) കർമ്മണിയിൽ } കർമ്മം പ്രയോജിക്കാത്ത കർമ്മം നിർദ്ദേശിക്കാത്ത ക്രിയ ധാതുവിൽ 'അ+പെട്ട' കാലാദി പ്രത്യയങ്ങൾ ചേർത്തുണ്ടാകുന്നതു്.

ഇവിടെ ക്രിയയുടെ കാര്യത്തെപ്പറ്റി മാത്രമേ അല്പം പറയാനുള്ളൂ. കർമ്മിയിൽ 'കൊന്നു' അടിച്ചു, പഠിക്കുന്നു' എന്ന വിധത്തിൽ ക്രിയകൾ നില്ക്കും. കർമ്മണിയിൽ ധാതുരൂപമായ 'കൊൽ, അടി, പഠി' എന്നതു കളോടു 'അപ്പെട്ട' എന്നുകൂടെ ചേർത്തതിനു മേലേ കാലാദിസൂചകങ്ങളായ പ്രത്യയങ്ങൾ ചേർക്കാവൂ. കാര്യധാതുക്കളാണെങ്കിൽ ഇവിടെയും 'ക' പ്രത്യയം ചേർക്കുമെന്നു വിസ്മയം കരുതരുതു്.

കൊൽ+അപ്പെട്ട്+ഉന്നം=കൊല്ലപ്പെടുന്നു. [അകാരിതാ]
 അടി+അപ്പെട്ട്+ഉന്നം=അടിക്കപ്പെടുന്നു. [കാരിതം]

കർമ്മണിപ്രയോഗമനുസരിച്ചുള്ള കാലപ്രകാരരൂപങ്ങൾക്ക് ഉദാഹരണം കൊടുക്കാം:—

കാലം.

ഭൂതം

വർത്തമാനം

ഭാവം

കൊല്ലപ്പെട്ട
അടിക്കപ്പെട്ട

കൊല്ലപ്പെടുന്നു
അടിക്കപ്പെടുന്നു

കൊല്ലപ്പെടും.
അടിക്കപ്പെടും

കർമ്മണി

കൊന്നു
അടിച്ചു

കൊല്ലുന്നു
അടിക്കുന്നു

കൊല്ലും
അടിക്കും

കർത്തരി

പുറം

നിർദ്ദേശകം

വിധായകം

അനുജന്തായകം

നിയോഗജകം

കൊല്ലപ്പെടുന്നു
അടിക്കപ്പെടുന്നു

കൊല്ലപ്പെടണം
അടിക്കപ്പെടണം

കൊല്ലപ്പെടട്ടെ
അടിക്കപ്പെടട്ടെ

കർമ്മണി

കൊല്ലുന്നു
അടിക്കുന്നു

കൊല്ലണം
അടിക്കണം

കൊല്ലാം
അടിക്കാം

കൊല്ലട്ടെ
അടിക്കട്ടെ

കർത്തരി

വൃശ്

കർമ്മണിപ്രയോഗം ഭാഷയിൽ ആകാം എന്നല്ലാതെ ഭാഗ്യം എന്ന പദം മേലാ. കഴിയുന്നതും കർമ്മണിപ്രയോഗങ്ങളെ വർജ്ജിക്കുകയാണു് ഉത്തമം.

കേവലം—പ്രയോജകം

ഇതുവരെയും നാം പ്രതിപാദിച്ചതു കേവലക്രിയകളെപ്പറ്റി ആയിരുന്നു. ആത്മപ്രോണയ്ക്കു വിധേയമായി ക്രിയ ചെയ്യുന്നതിനാണു കേവലക്രിയ എന്നു പറയുന്നതു്. ഓടുന്നു, ചാടുന്നു, ഉറങ്ങുന്നു, ഉണ്ണുന്നു എന്നുള്ള ക്രിയാപദങ്ങളെല്ലാം കേവലങ്ങളാണു്. ഒരു ക്രിയ ചെയ്യാൻ ഒന്നിനെ പ്രാപിക്കുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്ന കൃതിരൂപങ്ങളാണു് പ്രയോജകകൃതികൾ. ഏതു ക്രിയാശബ്ദത്തിനും കേവലം പ്രയോജകം എന്ന രണ്ടു വിഭാഗങ്ങളുണ്ടു്.

കേവലം	പ്രയോജകം
ഓടുന്നു	ഓടിക്കുന്നു
ഉറങ്ങുന്നു	ഉറക്കുന്നു
ഉണ്ണുന്നു	ഉഴുതുന്നു
പോകുന്നു	പോക്കുന്നു
ചാകുന്നു	കൊല്ലുന്നു
തണുക്കുന്നു	തണുപ്പിക്കുന്നു.

കേവലരൂപങ്ങൾ ക്രിയയുടെ സ്വാധാരണരൂപങ്ങൾ തന്നെ. ഇതി, പ്രയോജകരൂപങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതെങ്ങനെ എന്നു നോക്കാം.

കേവലാർത്ഥത്തിൽ പ്രയോജകരൂപമുള്ള കൃതികളാണു കാരിതങ്ങളെന്നു മുമ്പുതന്നെ പറഞ്ഞു് തന്നല്ലോ അതുകാ

ണ്ടു്, കാര്യം അകാര്യം എന്ന ഭേദം പ്രയോജകരൂപങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രധാനമാണു്. 'കാര്യക്രിയകളുടെ പ്രയോജകപ്രത്യയത്തെപ്പറ്റി അല്പം വിവരിക്കാം.

കാര്യക്രിയകളിൽ 'പ്പി' ചേർത്ത പ്രയോജകരൂപം ഉണ്ടാക്കാം.

ധാതു	കേവലരൂപം	പ്രയോജകരൂപം
കേൾ	കേൾക്കുന്നു	കേൾപ്പിക്കുന്നു.
പറ	പറക്കുന്നു	പറപ്പിക്കുന്നു [പറത്തുന്നു]
കുളി	കുളിക്കുന്നു	കുളിപ്പിക്കുന്നു.
ചിരി	ചിരിക്കുന്നു	ചിരിപ്പിക്കുന്നു.
കൊടു	കൊടുക്കുന്നു	കൊടുപ്പിക്കുന്നു.

ഏതു പ്രയോജകരൂപത്തോടും 'പ്പി' എന്ന പ്രത്യയം ചേർത്തു വേറെ ഒരു പ്രയോജകം ഉണ്ടാക്കാം. നോക്കുക:—

- രാമൻ കൊടുത്തു—കേവലം.
- കൃഷ്ണൻ രാമനെ കൊടുത്തു—പ്രയോജകം.
- നാരായണൻ കൃഷ്ണനെക്കൊണ്ടു രാമനെ കൊടുപ്പിക്കുന്നു—
- ഇതിൽ പ്രയോജകത്തിനുമേൽ പ്രയോജകം.

ഇതുപോലെ, 'നടക്കുന്നു, നടത്തുന്നു, നടത്തിപ്പിക്കുന്നു; ഉറങ്ങുന്നു, ഉറക്കുന്നു, ഉറക്കിപ്പിക്കുന്നു, പണിയുന്നു, പണിയിക്കുന്നു, പണിയിപ്പിക്കുന്നു,' എന്നൊക്കെ രൂപം ഉണ്ടാക്കാം. എന്നാൽ ഒരു 'പ്പി' പ്രത്യയത്തിന്നു മുകളിൽ 'പ്പി' ചേർക്കുന്നതു് അഭോഗിയാണു്. നോക്കുക:—

കുളിപ്പിക്കുന്നു—കുളിപ്പിപ്പിക്കുന്നു.

ഇതിൽ രണ്ടാമത്തെ രൂപം വാക്യമായിരിക്കുന്നതു പറയണമെന്നില്ല.

വ്യാ

എല്ലാകാരിതയാത്രക്കുള്ളും 'പ്രി' ചേർത്തല്ല പ്രയോജകരൂപങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതു .

ധാതു	കേവലരൂപം.	യോജകരൂപം.
നിൽ	നില്ക്കുന്നു	നിർത്തുന്നു [നില്പിക്കുന്നു എന്നല്ല]
നട	നടക്കുന്നു	നടത്തുന്നു.
ഇരി	ഇരിക്കുന്നു	ഇരുത്തുന്നു.
പര	പരക്കുന്നു	പരത്തുന്നു.
കിട	കിടക്കുന്നു	കിടത്തുന്നു.

ഇറയൽ 'ത്ത്' എന്ന പ്രത്യയമാണു കാണുന്നതു്. ര്, ല്, ഴ് എന്നു് അധാര നിക്ഷിപ്ത അകാരിതയാത്രക്കൾക്കും 'ത്ത്' പ്രത്യയം വരും.

ധാതു	കേവലം	പ്രയോജകം
* തോര്യ്	തോരുന്നു	തോരത്തുന്നു.
പടയ്	പടരുന്നു	പടത്തുന്നു.
അകല്യ്	അകലുന്നു	അകത്തുന്നു. [അകറ്റുന്നു]
പുകഴ്	പുകഴുന്നു	പുകഴത്തുന്നു.

അകാരിതയാത്രക്കളുടെ കൂടെ 'ക്ക' എന്നോ 'ഇക്ക' എന്നോ ചേർത്താൽ പ്രയോജകരൂപം കിട്ടും. ജീവനില്ലാത്ത വസ്തുക്കളുടെ ക്രിയയായ അകാരിതമാണെങ്കിൽ 'ക്ക' എന്നു മതി അല്ലെങ്കിൽ 'ഇക്ക' എന്നു ചേർക്കണം.

അചേതനം—'ക്ക'.

ധാതു	കേവലരൂപം	പ്രയോജകരൂപം
അണ	അണയുന്നു	അണയ്ക്കുന്നു.
കുറ	കുറയുന്നു	കുറയ്ക്കുന്നു.
തിരി	തിരിയുന്നു	തിരിക്കുന്നു.
തേ	തേയുന്നു	തേയ്ക്കുന്നു.

---

* കേരളം, വാരണ എന്നു ക്രിമകൾക്കു കേരരിക്കുന്നു, വാരിക്കുന്നു, എന്നേ പ്രയോജകരൂപങ്ങൾ വരൂ. ചേരണം, ചേർക്കുന്നു, തീർന്നു, തീർക്കുന്നു എന്നു രൂപങ്ങളും വ്യത്യസ്തങ്ങളാണല്ലോ.

നാമോത്ഥാനം—ഇഷ്ടം

ധാതു	കേവലരൂപം	പ്രായാജകരൂപം
പണി	പണയുന്നു	പണിയിക്കുന്നു.
പറ	പറയുന്നു	പറയിക്കുന്നു.
തല്പ്	തല്പുന്നു	തല്പിക്കുന്നു-

അപേതനവസ്തുക്കളുടെ ക്രിയയെ കുറിക്കുന്ന കൃതിശബ്ദങ്ങൾക്കുണ്ടു പ്രായാജകരൂപം വരും. ഇതിൽ ആദ്യത്തെ രൂപം ഭേദം കാണിച്ചുപ്രകാരം 'ഷ്ടം' ചേർന്നുണ്ടാകുന്നതായിരിക്കും. മിക്കപ്പോഴും കേവലക്രിയപോലെതന്നെ ഇതിനെയും ചേർക്കേണ്ടതാണെന്നു പ്രഥമമുഷ്ടിയിൽ തോന്നും. ഉദാ:—

കേ. ശ്.	പ്ര. ശ്. 1	പ്ര. ശ്. 2.
അറയുന്നു	അറയ്ക്കുന്നു	അറപ്പിക്കുന്നു.
കറയുന്നു	കറയ്ക്കുന്നു	കറപ്പിക്കുന്നു.
നിറയുന്നു	നിറയ്ക്കുന്നു	നിറപ്പിക്കുന്നു.
അടയുന്നു	അടയ്ക്കുന്നു	അടപ്പിക്കുന്നു.
മറിയുന്നു	മറിക്കുന്നു	മറിപ്പിക്കുന്നു.
ഒടിയുന്നു	ഒടിക്കുന്നു	ഒടിപ്പിക്കുന്നു

രൂപംകൊണ്ടു നോക്കിയാൽ 'അറയ്ക്കുന്നു' എന്നതു 'അടിക്കുന്നു' എന്നതുപോലെ കാരീതക്രിയയാണെന്നു തോന്നും.

- 1. രാമൻ നാരായണനെ അടിക്കുന്നു.
- 2. രാമൻ തേങ്ങ അടയ്ക്കുന്നു.

ഈ ഉദാഹരണങ്ങൾ പരിശോധിച്ചു നോക്കിയാൽ അടയ്ക്കു തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം സ്പഷ്ടമാകും. പുറമേ നോക്കുമ്പോൾ 'അടിക്കുന്നു' എന്നതിന്റെ കർമ്മം നാരായണൻ ആണെന്നും, 'അടയ്ക്കുന്നു' എന്നതിന്റെ കർമ്മം 'തേങ്ങ' ആണെന്നും തോന്നാം. എന്നാൽ, രാമൻ ചെയ്യു

വൃദ്ധ

നന്നതു തേങ്ങയെ അരയാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുകയാണു്—അരയത്തക്കാണ് അക്കിത്തിക്കുകയാണു്. അറയുന്നതു് തേങ്ങയായാണു്. അരയുക എന്നതു് അകർമ്മകമാണു്. അകർമ്മകകൃതികളുടെ ഫലം അനുഭവിക്കുന്നതു കർത്താവാണ് മുന്യതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടു് 'അരയുക' എന്നതിന്റെ കർത്താവായി നിൽക്കുന്നതും, ഫലം അനുഭവിക്കുന്നതും തേങ്ങാതന്നെ. ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ 'അരയുക' എന്നതു പ്രയോജകരൂപമാണെന്നു ബോദ്ധ്യമാകും. നേരേമറിപ്പു് അടിക്കുന്നു എന്ന ക്രിയയുടെ കർത്താവു് രാമൻതന്നെയാണു്. നാരായണൻ 'അടിയൻ' രാമൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു എന്നല്ലല്ലോ അർത്ഥം. നാരായണൻ അടിയുടെ ഫലമായ നേരേമറിപ്പു് അനുഭവിക്കുന്നതെ ഉള്ളു. അതുകൊണ്ടു യാരായണൻ കർത്തൃത്വം ഇല്ല. അടിയുക എന്ന ക്രിയ കേവലമാണെന്നും വരുന്നു.

ഇവിടെ ഒരു കാര്യംകൂടെ തെളിയുന്നുണ്ടു്. സകർമ്മകാകർമ്മകളോടും പ്രയോജകത്തിൽ ഇല്ല. പ്രയോജകമാകുന്നതോടുകൂടി. ഹോം വേദാദികളെയോ വസ്തുവിനെയോ ഒരു ക്രിയയ്ക്കു പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ഭാവം വരുന്നു. അങ്ങനെ അകർമ്മകയേ ജകത്തിൽ ക്രിയയുടെ ഹോംവർത്തിലുള്ള കർത്താവു് മറ്റൊരാളുടെ സ്ഥാനത്തിൽ വരും.

- (1) കർമ്മം ഉറങ്ങുന്നു.
- (2) അമ്മ കർമ്മത്തിനെ ഉറക്കുന്നു.

ഒരു കർമ്മം വാക്യത്തിലെ കർത്താവായ കർത്തൃത്വം അതേ കർമ്മത്തിൽ കർമ്മമായി തീരുന്നു. സകർമ്മകക്രിയയ്ക്കു് ഹോം സ്വതഃ ഉള്ളതുകൊണ്ടു കർത്താവു കരണഭാവം കാണില്ല.

- ഉദാ. (1) കിട്ടു പല്ലവിനെ തല്ലി.
- (2) കിട്ടു കിട്ടുവിനെക്കൊണ്ടു പല്ലവിനെ തല്ലിച്ചു.

പുസ്

വ്യഞ്ജനാന്തങ്ങളായ ധാതുക്കളുടെ രൂപമാണ് ഇനി പറയാനുള്ളത്. ഖരാന്ത്യമായാൽ ആ ഖരങ്ങളെ ഇരുട്ടിച്ചാൽ മതി. അന്ത്യത്തിൽ നിൽക്കുന്ന 'റ'യെ 'ററ' എന്നാക്കി പ്രത്യയങ്ങൾ ചേർക്കണം.

പോക്	പോകുന്നു	പോകുന്നു.
ആക്	ആകുന്നു	ആകുന്നു.
ആട്ട്	ആടുന്നു	ആടുന്നു *
കൂട്ട്	കൂടുന്നു	കൂടുന്നു.
മാറ്	മാറുന്നു	മാറുന്നു.
നീറ്	നീറുന്നു	നീറുന്നു.

അനന്താസികാന്തമായാൽ   ആ അനന്താസികതൈഃ
സവറ്റ്ഖരമാക്കി മാറണം.

മുങ്ങു	മുങ്ങുന്നു	മുക്കുന്നു
തിങ്ങു	തിങ്ങുന്നു	തിക്കുന്നു
പൂൺ	പൂണുന്നു	പൂട്ടുന്നു
കാൺ	കാണുന്നു	കാട്ടുന്നു. §

രൂപംകൊണ്ടു 'മുക്കുന്നു, കാട്ടുന്നു' എന്നപോലെയുള്ള ചില കേവലക്രിയകളുണ്ട്. അവയ്ക്ക് 'ഇക്' പ്രത്യയം കൂടെ ചേർത്തു പ്രയോജകരൂപം ഉണ്ടാക്കാം.

ഒട്ടുന്നു	ഒട്ടിക്കുന്നു
റാക്കുന്നു	റാക്കിക്കുന്നു
നോക്കുന്നു	നോക്കിക്കുന്നു.

* കാട്ടുന്നു-കാടിക്കുന്നു, മാടുന്നു-മാടിക്കുന്നു, തേടുന്നു-തേടിക്കുന്നു എന്നു രൂപങ്ങളിൽ 'ഇക്' പ്രത്യയം ചേർന്നതു കൺക, ഉതിന്നു കരണം സഹസ്രനാമതനഭാമൗണന്നു കുഞ്ചിപ്പിട്ടുണ്ടല്ലോ.

§ 'കാണിക്കുന്നു' എന്നും രൂപമുണ്ട്.

മേൽ പറഞ്ഞവ ഒഴിച്ചുള്ള ഏതെങ്കിലും വ്യഞ്ജനത്തിൽ ഈ ചരാനിടുന്ന ധാരാളമോട് 'ഇക്' എന്നു ചേർത്താൽ പ്രയോജകരൂപം കിട്ടും.

കൊയ്	കൊയുന്നു	കൊയിക്കുന്നു
ചെയ്	ചെയുന്നു	ചെയ്യിക്കുന്നു
തേവ്	തേവുന്നു	തേവിക്കുന്നു.
വേവ്	വേവുന്നു	വേവിക്കുന്നു.
പൂത്ര്	പൂത്രുന്നു	പൂശിക്കുന്നു.
വിലസ്യ്	വിലസുന്നു	വിലസിക്കുന്നു.
തുള്ള്	തുള്ളുന്നു.	തുള്ളിക്കുന്നു.
തല്ല്	തല്ല്ുന്നു	തല്പിക്കുന്നു.

ഈ നിയമങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടാത്ത ചില ക്രിയകളും ഉണ്ട്. അവയുടെ രൂപം പ്രയോഗത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കിക്കൊള്ളേണ്ടതാണ്.

ചിലെടത്തു പ്രയോജകത്തിനു 'ഉവി' പ്രത്യയം ചരം. ഉ--തൊടുന്നു-തൊടുവിക്കുന്നു [തൊടിക്കുന്നു.

ഇടുന്നു-ഇടുവിക്കുന്നു-[ഇടിക്കുന്നു]

അപൂർണ്ണക്രിയകൾ

ഇതുവരെയും 'സ്വതന്ത്രമായി നില്ക്കുന്ന ക്രിയാപദങ്ങളെപ്പറ്റിയാണ് നാം പ്രതിപാദിച്ചത്. ഇനിയു മറ്റു ശബ്ദങ്ങൾക്കു കീഴ്പ്പെട്ടുനില്ക്കുന്ന ക്രിയാപദങ്ങളെപ്പറ്റിയാണ് പറയേണ്ടതു്. ഇവയെ 'അപൂർണ്ണക്രിയകൾ' എന്നോ 'അനക്രിയകൾ' എന്നോ നാമകരണം ചെയ്യാം. മറ്റൊരു ശബ്ദത്തോടു ചേർന്നു ഭൂഷിച്ചു ദ്രോതകമായോ നില്ക്കുന്ന ക്രിയാപദങ്ങളാണ് 'അപൂർണ്ണക്രിയകൾ. ഇവയെ നാലായി വിഭജിക്കാം.

ൻമ

- ൧. ഒരു നാമത്തിനു കീഴടങ്ങി നില്ക്കുന്നവ—പേരെയും.
- ൨. ഒരു ക്രിയയ്ക്കു കീഴടങ്ങി നില്ക്കുന്നവ—വിനയെയും.
- ൩. ഒരു ക്രിയയെ പററിപ്പിടിച്ചു നില്ക്കുന്നവ—

അനുപ്രായം.

൪. ഒഴിച്ചു ഭ്യോതകമായ ടുള്ളവ—വിലയാതുകൾ.
 ഇവ ഒരോന്നിനേയും പ്രത്യേകം എടുത്തു ചർച്ചചെയ്യാം.

൧. പേരെയും.

പേരിനു കീഴടങ്ങി നിൽക്കുന്ന ശബ്ദത്തെ പേരെയും എന്ന് വിളിക്കുന്നു. * പേരെയും വിനയെയും പരമാർത്ഥത്തിൽ വിശേഷശബ്ദങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതാണ്. അർത്ഥംകൊണ്ടു നോക്കുമ്പോൾ ക്രിയായാപമുള്ളതുകൊണ്ടാണ് അവയെ കൃതിവിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നത്.

'അ' എന്നോ, 'ഒരു' എന്നോ ഉള്ള പ്രത്യയം ഒരു പുണ്യകൃതിയിൽ ഒട്ടിച്ചാൽ അതു പേരെയുംകൊണ്ടു പേരെയും പ്രത്യയം ചേർക്കുമ്പോൾ പുണ്യകൃതിയുടെ അത്യന്തപരം ചിലപ്പോൾ ലോപിക്കും.

അ' ചേർത്തുള്ള പേരെയും.

	പുണ്യകൃതിയ	പേരെയും
വർത്തമാനം	പോകുന്നു	പോകുന്ന [പോകുന്നു+അ]
	വരുന്നു	വരുന്ന [വരുന്നു+അ]
	നടക്കുന്നു	നടക്കുന്ന [നടക്കുന്നു+അ]
ഭൂതം	വന്നു	വന്ന [വന്നു+അ]
	ഉറങ്ങി	ഉറങ്ങിയ [ഉറങ്ങു+അ]
	കഴിഞ്ഞു	കഴിഞ്ഞ [കഴിഞ്ഞു+അ]

* പേരെയും വിനയെയും ഉൾപ്പെടുത്തി പാഠപിന്നകക എന്ന പുസ്തകത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നു.

ഭാവി { വരും വരുന്ന* . വരും | വരും + അ]
 പോകും പോകുന്ന - പോകും

'ഒരു' ചേർത്തുള്ള പേരെച്ചങ്ങൾ.

വർത്തമാനം { പോകുന്നൊരു
 വരുന്നൊരു
 നടക്കുന്നൊരു

ഭൂതം { പോയൊരു
 വന്നൊരു
 നടന്നൊരു

ഭാവി { പോമൊരു [പോകുമൊരു]
 വരമൊരു
 നടക്കുമൊരു

മൂന്നു കാലങ്ങളെ സൂചിപ്പിക്കാനും പേരെച്ചരൂപങ്ങൾ ഉള്ളതുപോലെ നിർദ്ദേശകാദിപ്രകാരങ്ങളിലും രണ്ടു പ്രയോഗങ്ങളിലും നിഷേധാത്മത്തിലും പേരെച്ചങ്ങൾ ഉണ്ടു് കേവലം.

൧. നിർദ്ദേശകം.

ഉ: -- കുളിക്കുന്ന, ഉണ്ണുന്ന, പോയ, വരുന്ന

൨. വിധായകം.

വർത്തമാനം	ഭൂതം	ഭാവി
കുളിക്കേണ്ടുന്ന	കുളിക്കേണ്ടിയ	കുളിക്കേണ്ടും
[കുളിക്കണമിരിക്കുന്ന]	[കുളിക്കണമിരുന്ന]	[കുളിക്കണമിരിക്കും]
ഉണ്ണേണ്ടുന്ന	ഉണ്ണേണ്ടിയ	ഉണ്ണേണ്ടും
പോകേണ്ടുന്ന	പോകേണ്ടിയ	പോകേണ്ടും

*'വരും', 'പോകും' എന്നും രൂപങ്ങളുണ്ടെന്നു കല്പിക്കാം. പക്ഷേ അവ പ്രയോഗത്തില്ല്ല

§ 'ഇരിക്കും', 'ചേർത്തുള്ള രൂപങ്ങൾ ഇതുപോലെ മറ്റു കൃതികളിലും കണ്ടു കോൾകു'

൩. അനുജയായ ഹ.ഓ.

വർത്തമാനം	ഭൂതം	ഭാവി
കളിക്കാവുന്ന	കളിക്കായ	”
	[കളിക്കുമായിരുന്ന]	”
ഉണ്ണാവുന്ന	[ഉണ്ണാമായിരുന്ന]	”
പോകാവുന്ന	പോകുമായിരുന്ന	”

൪. നിയോജ.ഹ.ഓ.

ഈ പ്രകാരത്തിൽ പേരെച്ച രൂപങ്ങൾ ഇല്ല.

പ്രയോജകം.

പറയപ്പെടുന്ന, പറയപ്പെട്ട, പറയപ്പെടും, പറയപ്പെടേണ്ട, പറയപ്പെടാവുന്ന, എന്നവണ്ണം പ്രയോജകത്തിലും നിയോജകം ഒഴിച്ചു* എല്ലാ പ്രകാരങ്ങളിലും കാലങ്ങളിലും രൂപങ്ങൾ വരും.

നിഷേധരൂപങ്ങൾ. നിഷേധരൂപങ്ങൾ എല്ലാ കാലങ്ങളിലും നിയോജകം ഒഴിച്ചുള്ള പ്രകാരങ്ങളിലും പ്രയോഗങ്ങളിലും വരും. ‘അത’ എന്നു വർത്തമാനത്തിലും, ‘അത്ത’ എന്നു ഭൂതത്തിലും, ‘ആ’ എന്നു ഭാവിയിലും നിഷേധപ്രത്യയങ്ങൾ.

I. നിർദ്ദേശകം -- കേവലം.

വർത്തമാനം	ഭൂതം	ഭാവി
പറയാത്ത	പറയാഞ്ഞ	പറയാ.
ഉണ്ണാത്ത	ഉണ്ണാഞ്ഞ	ഉണ്ണാ.
വരാത്ത	വരാഞ്ഞ	വരാ.

നിർദ്ദേശകം -- പ്രയോജകം.

പറയപ്പെടാത്ത -- പറയപ്പെടാഞ്ഞ -- പറയപ്പെടാ

---

* ഭാവിരൂപങ്ങൾ നിഷേധത്തിൽ സാധാരണ പ്രയോഗിക്കാറില്ല.

2. വിധായകം—കേവലം .

പറയണമെന്നു—പറയണമെന്നു—പറയണമെന്നു

പ്രയോജകം.

പറയപ്പെടണമെന്നു—പറയപ്പെടണമെന്നു—പറയപ്പെടണമെന്നു

3. അനുജനായകം—കേവലം

വർത്തമാനം

ഭൂതം

പറയാൻ പാടില്ലാത്ത §

പറയാൻ പാടില്ലാത്ത *

പറയാൻ അരുതാത്ത

പറയാൻ അരുതാത്ത

പറയാൻ വചിയാത്ത

പറയാൻ വചിയാത്ത.

പ്രയോജകം.

പറയപ്പെടാൻപാടില്ലാത്ത—പറയപ്പെടാൻപാടില്ലാത്ത

4. നിയോജകത്തിൽ രൂപമില്ല.

'അ' എന്ന പ്രത്യയം ചേർത്തു രൂപം കാണിച്ചിട്ടുള്ള പദങ്ങളിലെല്ലാം 'ഒരു' എന്ന പ്രത്യയവും ചേർക്കാം.

ഉ:—ഉണ്ണാത്ത

ഉണ്ണാത്തൊരു

പറയണമെന്നു പറയണമെന്നൊരു

ഭാവിരൂപം പ്രത്യയങ്ങൾ കൂടാതെതന്നെ ചേരുന്ന മായിനല്ല.

ഉ:—ചാകുന്ന നേരത്തു, വരുന്ന നേരം.

ഇവിടെ ചാകും, വരും എന്ന ഭാവിരൂപങ്ങൾ 'നേരത്തു', 'നേരം' എന്ന പദങ്ങളെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു.

§ പദപ്രയോഗത്തിൽ പാടില്ല, അരുത, വചിയാത എന്നിവയ്ക്കു മുമ്പെഴുതപ്പെടേണ്ട പദം ചേർക്കുന്നില്ലെന്നു കരിക്കാൻ സാധിക്കുകയുണ്ടാകുന്നു.

* ഭാവിരൂപങ്ങൾ സന്ധാരണ നടപ്പില്ല.

പുരുഷപ്രത്യയങ്ങളെ ചേർത്താൽ പേരെയും നാമമാകും.

- ചെയ്യുന്ന + അ വൻ = ചെയ്യുന്നവൻ
- പോകുന്ന + അവൾ = പോകുന്നവൾ
- നിൽക്കുന്ന + അത് = നിൽക്കുന്നത്
- വരാത്ത + അവർ = വരാത്തവർ

ഇതുപോലെ എല്ലാകാലത്തിലും പ്രകാരത്തിലും ഉള്ള പേരെയും പദങ്ങളും പുരുഷപ്രത്യയങ്ങൾ ചേർത്താകാമെന്നും.

൨. വിനയെയും.

ഒരു പുണ്ണക്രിയയ്ക്കു കീഴടങ്ങിനില്ക്കുന്ന അപുണ്ണക്രിയ യാണ് വിനയെയും എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. 'ചെന്നു കണ്ടു', 'ചെല്ലാൻ പറഞ്ഞു', 'നില്ലെവിണം' എന്നുള്ള വാക്യങ്ങളിൽ 'ചെന്നു', 'ചെല്ലാൻ', 'നില്ലെ' എന്ന പദങ്ങൾ അപുണ്ണക്രിയകളാണ്. അവ 'കണ്ടു', 'പറഞ്ഞു', 'വിണം' എന്ന പുണ്ണക്രിയകളെ ആശ്രയിച്ചു നില്ക്കുന്നു.

വിനയെയും കുറിക്കുന്ന ക്രിയ പുണ്ണക്രിയയ്ക്കു മുമ്പു നടക്കുന്നതോ പിമ്പുനടക്കുന്നതോ ആകാം. ചിലപ്പോൾ രണ്ടു ക്രിയകളും ഒന്നിച്ചു നടക്കുന്നതായിരിക്കും. മറ്റു ചിലപ്പോൾ വിനയെയും ഒരു കാലത്തെയും കുറിച്ചില്ലെന്നു വരാം. പുണ്ണക്രിയ നടക്കണമെങ്കിൽ വേറൊരു ക്രിയ നടക്കണമെന്നു നിർദ്ദേശിക്കുന്ന രൂപത്തിലും വിനയെയും വരാം. ഈ വ്യത്യാസങ്ങൾ അനുസരിച്ചു വിനയെയുണി ന്നു അഞ്ചു വിഭാഗങ്ങളുണ്ട്.

൧. അംഗീകൃതയ്ക്കു മുൻപ് നടക്കുന്ന പ്രവൃത്തിയെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന വിനയെയും മുൻപിനയെയും. ഇമ്മാതിരി ക്രിയകൾ പുണ്ണക്രിയയെ അപേക്ഷിച്ചു മുമ്പുള്ള കാഴ്ചത്തെ കുറിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ഭൂതപ്രത്യയങ്ങളിൽ അവസാനിക്കും. 'ഇ'കാരത്തിലവസാനിക്കുന്ന ഭൂതരൂപങ്ങൾ അതരൂപ

ത്തിൽ മുൻവിനയച്ചുങ്ങളായി നില്ക്കും. 'തു' കാരാൻ ഭൂതങ്ങളിൽ ഉ'കാരം സംവൃതമായി മറ്റും. ഇകാരാന്തത്തിന്റെ പിന്നിൽ നില്ക്കുന്ന ദ്രശാക്ഷരങ്ങൾ ഇരട്ടിക്കും.

ഇ-ഉ:—പോയിക്കണ്ടു [പോയതിനുശേഷം കണ്ടു].

നോക്കിച്ചിരിച്ചു [നോക്കിയതിനുശേഷം ചിരിച്ചു].

ഇവിടെ 'പോയി', 'നോക്കി' എന്നതുരണ്ടും ഇകാരാന്തഭൂതരൂപങ്ങളാണ്. അടുത്തു നില്ക്കുന്ന 'കു', 'ചി', എന്ന ദ്രശാക്ഷരങ്ങൾ ഇരട്ടിക്കുന്നു. ദ്രശമല്ലെങ്കിൽ ഇരട്ടിച്ചില്ല. പോയിതറഞ്ഞു [മ'ശിമിലമായതു കണ്ടു] ഇരട്ടിക്കുന്നില്ല. നോക്കിവന്നു [വേ " "] 'തു' കാരാന്താ-ചെന്ന് *കണ്ടു ചെന്നതിനുശേഷം കണ്ടു]. വന്നു നിന്നു. [വന്നതിനുശേഷം നിന്നു].

ചിലപ്പോൾ 'ഇട്ടു' എന്നു പ്രത്യയംകൂടെ മുൻവിനയച്ചുങ്ങളോടു ചേർത്തുപ്രയോഗിക്കും. 'പോയിട്ടു', 'ചെന്നിട്ടു', 'വന്നിട്ടു', 'നോക്കിയിട്ടു' എന്ന വിധത്തിൽ ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണുക.

൨. പിൻവിനയച്ചും. പൂർണ്ണമായി കഴിഞ്ഞ പ്രവൃത്തി കഴിഞ്ഞു നടക്കുന്ന കാർത്തവ്യ സൂചിപ്പിക്കുന്നതാണ് ഈ വിനയച്ചും. പിൻപു നടക്കുന്നതിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ട് പിൻവിനയച്ചും എന്നു പേരിട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ വിനയച്ചത്തിനു് ഭാവിസൂചനയാണ് മുഖ്യവൃത്തി ഇതിനു് പ്രത്യയം ആൻ എന്നാണ്. ധാതുവിൽ നോട്ടോ ഭാവിരൂപത്തിലോ പ്രത്യയം വേർക്കാം.

---

* ധ്യാനനാഷ്ടരങ്ങളോടുകൂടി നില്ക്കുന്ന മുൻവിനയച്ചത്തിനു് സംവൃതതാകാരത്തിന്റെ ചന്ദ്രക്ഷേപ എഴുതിക്കാണിക്കാറില്ല.

പോക് + ആൻ = പോകാൻ
പോകും + ആൻ = പോകുവാൻ

ഉ.—പോകാൻ പറഞ്ഞു. 'പോകുക' എന്ന ക്രിയ
പറഞ്ഞതിനുശേഷം നടക്കേണ്ടതാണ്.
ഇരിക്കാൻ കല്പിച്ചു. ഓടാൻ തുടങ്ങി.

കാരിതയാളുകളിലെ 'ക്ക' എന്നതിനു പകരം 'പ്പ' എന്നു പിൻവന്നയെച്ചത്തിൽ വരും.

ഇരിക്കാൻ	ഇരിപ്പാൻ *
നടക്കാൻ	നടപ്പാൻ
കിടക്കാൻ	കിടപ്പാൻ.

൩. തൻവിനയെച്ചം. അംഗീകൃത നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ വേറൊരു ക്രിയകൂടെ നടക്കുന്നതായി സൂചിപ്പിക്കുകയാണ് തൻവിനയെച്ചം ചെയ്യുന്നത്. ഇതിന് എ, അവെ എന്നു പ്രത്യയങ്ങൾ വരും.

ഉ:—ഇരിക്കെ, ഇരിക്കവെ.

ഉ:—ജ്യേഷ്ഠനിരിക്കെക്കുടവംശത്തിൽ

ജ്യേഷ്ഠൻ ഞാനെന്നവനുടെ ഭാവം.

ഞാനിരിക്കെ വരുന്നതല്ലിതി വൃദ്ധനോടുകൂടെയെന്നീ.

൪. നടുവിനയെച്ചം. നടുവന്നയെച്ചം ക്രിയയുടെ ശുദ്ധഭാവത്തെ കുറിക്കുന്നു. പ്രത്യേകം ഒരു കാലത്തെയും അതു സൂചിപ്പിക്കുന്നില്ല. 'അ, ക, ഉക' എന്ന പ്രത്യയങ്ങൾ ചേർച്ചപോലെ ധാതുക്കളിൽ ചേർത്തു നടുവിനയെച്ചരൂപം ഉണ്ടാക്കാം.

---

§ 'പോകുവാൻ' എന്നാണു രൂപം വരേണ്ടതു്. എന്നാൽ ഭേദികാലത്തിൽ 'വാൻ' എന്ന രൂപം വരും. പോകുവാൻ, ചെല്ലുവാൻ എന്നൊക്കെ രൂപങ്ങൾ.

* നിയമജകാല്യത്തിലും, 'ഇൻ' പ്രത്യയത്തിനു മുൻപിൽ 'പ്പ' വരും.
ഉ:—നപ്പിൻ, കിപ്പിൻ, ഇരിപ്പിൻ.

ൻവ

ചെയ്	ചെയ്ത	ചെയ്യുക
പറ	പറക	പറയുക
കേൾ	കേൾക്ക	കേൾക്കുക

ഇതു വിനയെച്ചം നാമമായും വരും.

ഉ:—ചെയ്ത നല്ലതാണ്.

‘ഇരിക്ക സാധ്യമല്ല’.

൭. പാക്ഷികവിനയെച്ചം. അംഗീകൃത നടക്ക

ണമെങ്കിൽ വേറൊരു ക്രിയ നടക്കണമെന്നു കാണിക്കുന്ന വിധത്തിലുള്ള പറയാനായാണ് പാക്ഷികവിനയെച്ചം. ഇതിനു ‘ആൽ’, ‘ഇൽ’, ‘ഉകിൽ’, ‘കിൽ’ എന്ന പ്രത്യയങ്ങൾ വരും.

ഇരി ഇരിക്കിൽ ഇരിക്കുകിൽ ഇരുന്നാൽ

വര വരികിൽ ” വന്നാൽ

‘എങ്കിൽ’ എന്ന വാക്ക് ഏതു കാലത്തിലുള്ള ക്രിയയോടും ചേർന്നു ത്രികാലങ്ങളിലും പാക്ഷികരൂപങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാവുന്നതാണ്.

പാക്ഷികം:—

വർത്തമാനം	ഭൂതം	ഭാവി
വരുന്നെങ്കിൽ	വന്നെങ്കിൽ	വരുംമെങ്കിൽ
നടക്കുന്നെങ്കിൽ	നടന്നെങ്കിൽ	നടക്കുമെങ്കിൽ
ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ	ചെയ്തെങ്കിൽ	ചെയ്യുമെങ്കിൽ

നടുവിനയെച്ചരൂപത്തോടു ‘ഇൽ’ ചേർന്നു ത്രികാലങ്ങൾക്കും കടന്നവിധം പാക്ഷികരൂപം ഉണ്ടാക്കാം.

ചെയ്തു+ഇൽ=ചെയ്തിൽ *

പോകു+ഇൽ=പോകിൽ

ഇരിക്കു+ഇൽ=ഇരിക്കിൽ

ഇതു വിനയെച്ചങ്ങൾക്കെല്ലാം നിഷേധരൂപങ്ങളും ഉണ്ടു്.

---

* ‘ചെയ്ത ക്’ രൂപങ്ങളെ നടുവിനയെച്ചരൂപങ്ങളുടെ അന്ത്യമായി അകരം ചേർക്കുന്നു.

വിനയച്ചം

നാഷണലപ്രത്യയം

ഉദാഹരണം

<p>i- മുൻ— ആഞ്ഞു ആഞ്ഞിട്ടു</p>	<p>തൊഴാഞ്ഞു. തൊഴാഞ്ഞിട്ടു. പോകാഞ്ഞു. പോകാഞ്ഞിട്ടു. വരാഞ്ഞു. വരാഞ്ഞിട്ടു. പോകാതെ. ചെയ്യാതെ. വരാതെ. തൊഴാതെ കാണാതെ.</p>
<p>ii. പിൻ— ആതെ</p>	<p>പോകാതെ ഇരിക്കെ/ ചെയ്യാതെ ഇരിക്കെ. തൊഴാതിരിക്കെ. കാണാതെയിരിക്കെ</p>
<p>iii. തൻ— അതാടു 'ഇരിക്കെ' എന്നു ചേർക്കണം</p>	<p>പറയായ്ക്കു. ചെയ്യായ്ക്കു. പോകായ്ക്കു. വരായ്ക്കു തൊഴായ്ക്കു.</p>
<p>iv. നടു— ആ-ആയ്ക്കു</p>	<p>ചെയ്യായ്ക്കിൽ. പറയായ്ക്കിൽ. പോകായ്ക്കിൽ. വരായ്ക്കിൽ. തൊഴായ്ക്കിൽ.</p>
<p>v. പാക്ഷിക— ആയ്ക്കിൽ ആതെ ഇരുന്നാൽ</p>	<p>ചെയ്യാതിരുന്നാൽ. പറയാതിരുന്നാൽ. പോകാതിരുന്നാൽ. വരാതിരുന്നാൽ. തൊഴാതിരുന്നാൽ. ചെയ്യാതിരുന്നാൽ. പറയാതിരുന്നാൽ.</p>

പോകാതിരിക്കെ ചെയ്യാതിരിക്കെ എന്നു ചുരുങ്ങിയ രൂപങ്ങളാണ് സാധാരണ.

നിഷേധപ്രത്യയങ്ങൾ ചേർന്നതു ധാതുരൂപങ്ങളോടാണു്. 'തൊഴു', എന്ന ധാതുരൂപത്തോടു് 'ആഞ്ഞു' എന്ന പ്രത്യയത്തെ ചേർന്നു. പരമാർത്ഥത്തിൽ ഇവിടെ നിഷേധപ്രത്യയം 'ആ' എന്നുമാത്രമാണു്.

തൊഴു + ആ + ... = തൊഴാതു് ...

ഇതിൽ 'ഉന്നു, തു, ഉം' എന്ന കാലപ്രത്യയങ്ങൾ ചേർത്താൽ 'തൊഴായുന്നു, തൊഴാഞ്ഞു, തൊഴായു' എന്നു രൂപങ്ങൾ കിട്ടും. മുൻവിനയെച്ചം ഭൂതരൂപത്തിൽനിന്നാണു് ഉണ്ടാകുന്നതെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ അതുകൊണ്ടു് 'തൊഴാഞ്ഞു' എന്നു് മുൻവിനയെച്ചത്തിൽ രൂപം. 'തൊഴായുന്നു, തൊഴായു' എന്നു സാധാരണ പ്രയോഗമില്ല. 'തൊഴാഞ്ഞു' ഇരിക്കുന്നു. 'തൊഴാഞ്ഞു' ഇരിക്കും' എന്നാണു് പ്രയോഗം.

'തൊഴാഞ്ഞിട്ടു്' എന്നതിലെ 'ഇട്ടു' അനുപ്രയോഗമാണു്. 'ആഞ്ഞു' എന്ന പിൻവിനയെച്ചപ്രത്യയവും നേരിട്ടു ധാതുവിനോടുതന്നെ ചേർന്നു തൻവിനയെച്ചത്തിന്നു നിഷേധപ്രത്യയങ്ങൾ ഇല്ല. പിൻവിനയെച്ചരൂപത്തോടു 'ഇൽ' ധാതുവിന്റെ തൻവിനയെച്ചം ചേർത്താണു രൂപങ്ങൾ കിട്ടിയിട്ടുള്ളതു്. 'നടുവിനയെച്ചത്തിന്റെ നിഷേധപ്രത്യയമായ 'ആയു' നടുവിനയെച്ചക്കുറയായ 'കു' കാരത്തിന്നു മുൻപിൽ ധാതുവിനോടു നേരിട്ടു ചേർന്നു. പാക്ഷികത്തിന്നു നിഷേധത്തിൽ രണ്ടു രൂപങ്ങളുണ്ടു്. 'നടുവിനയെച്ചനിഷേധത്തോടു' പാക്ഷികപ്രത്യയമായ 'ഇൽ', 'ചേർക്കുക'; 'പിൻവിനയെച്ചനിഷേധരൂപത്തോടു 'ഇരി' ധാതുവിന്റെ പാക്ഷികം ചേർക്കുക. നിഷേധത്തിന്നു് ഏതു പ്രകാരമെന്നു ലും 'ആ' സമമായിരിക്കുന്നു.

* അനുപ്രയോഗത്തെ ദമൻ വിവരിക്കാം.

൩. അനുപ്രയോഗങ്ങൾ.

ഒരു പൂർണ്ണക്രിയയോടു പഠിച്ചെന്നു നിന്നുകൊണ്ടു് അതിന്റെ അർത്ഥത്തെ അല്ലമായി മിനുക്കുന്ന ചില ക്രിയാപദങ്ങളുണ്ടു്. വേറൊരു ക്രിയയോടു ചേർന്നു പ്രയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ഇവയെ അനുപ്രയോഗങ്ങൾ എന്നു വിളിക്കുന്നു.

അങ്ങനെ ഞാൻ പറഞ്ഞു
അങ്ങനെ ഞാൻ പറഞ്ഞുപോയി.

മുകളിൽ കാണിച്ചിട്ടുള്ള രണ്ടു് വാക്യങ്ങളിലേയും ക്രിയാപദങ്ങൾ. നോക്കുക. 'ആദ്യത്തേതിൽ 'പറഞ്ഞു' എന്നും, രണ്ടാമത്തേതിൽ, പറഞ്ഞുപോയി, എന്നുപോയി. 'പറഞ്ഞു' എന്നതിനോടുകൂടി 'പോയി' എന്നു ചേർത്തുകൊണ്ടു് 'എന്നർത്ഥമാണു കൂടുതൽ ഉള്ളതു്. പറഞ്ഞതു അബലമായിപ്പോയെന്നും, അങ്ങനെ പറയേണ്ടതില്ലായിരുന്നെങ്കിലും സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഈ വിധത്തിൽ കൃതികളുടെ മുഖ്യാർത്ഥത്തെ പരിഷ്കരിക്കുന്ന സൂചനകൾ കൊടുക്കുന്ന അനുപ്രയോഗങ്ങൾ പലതുണ്ടു്. 'അരുളുന്നു, കൊള്ളുന്നു, വരുന്നു, പോരുന്നു, ഇടുന്നു, മുട്ടുന്നു,' എന്നതെല്ലാം അനുപ്രയോഗങ്ങളായി വരും

- എഴുന്നരുളുന്നു [ബഹുമാനം].
- കുടുന്നുകളഞ്ഞു [അമളി].
- അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു [വിനയം].
- അൻ പ്രയാസപ്പെട്ടുകൊള്ളും [നമുക്കു പ്രയാസമില്ല.]
- പറഞ്ഞുവരുന്നു [പരിവൃ്].
- ചെയ്തുപോരുന്നു [ആചാരം].
- ചെയ്തിടുന്നു [അർത്ഥഭേദമില്ല].
- കണ്ടുമുട്ടുന്നു [നന്ദംയാഗം].
- ചെയ്തുവരുന്നു [ഉപകാരം].

ഇവ ക്രിയയുടെ അർത്ഥത്തോടു വിശേഷസൂചനകളെ

ചേർന്നതായതുകൊണ്ട് ഇവയെ ഭേദകാൻപ്രയോഗങ്ങൾ എന്ന് വിളിക്കുന്നു. കാലസൂചന ചെയ്യുന്ന വേദാചില അൻപ്രയോഗധാതുക്കളുണ്ട്. 'നാളെയാൻപോകുന്നുണ്ട്.' 'രാമൻ പോയിരിക്കുകയാണ്', 'വെള്ളം ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു, എന്ന ഉദാഹരണങ്ങൾ നോക്കുക- പോകുന്നുണ്ട്', എന്നിടത്തു 'ഉണ്ട്' എന്നതു ക്രിയ അടുത്തഭാവത്തിൽ നടക്കുന്നതായി സൂചിപ്പിക്കുന്നു. 'പോയിരിക്കുകയാണ്' എന്നതിലെ 'ഇരിക്കുകയാണ്' എന്ന അനുപ്രയോഗം തിരിച്ചുവന്നിട്ടില്ല എന്ന് സൂചിപ്പിക്കുന്നു. പറയുന്ന നിമിഷത്തിലും പ്രവൃത്തി തുടരുന്നു എന്ന് കാണിക്കുന്നു. 'ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു' എന്ന ഉദാഹരണത്തിൽ 'കൊണ്ടിരിക്കുന്നു' എന്ന ഭാഗം തുടർച്ചയെ കാണിക്കുന്നു. ഇമ്മാതിരി കാലസൂചന ചെയ്യുന്ന അനുപ്രയോഗങ്ങളെ കാലാൻപ്രയോഗങ്ങൾ എന്ന് വിളിക്കുന്നു.

വേറെ ഉദാഹരണങ്ങൾ —

- വന്നിരുന്നു [ഭൂതം].
- പോകാറുണ്ട് [ശീലം].
- ഉണ്ടായിരുന്നു [ഇപ്പോൾ ഇല്ല].

നിഷേധാർത്ഥത്തെ കുറിക്കാൻ 'ഇല്ല' 'അല്ല' 'ഒല്ല' 'ആ' 'അതല്ല' തുടങ്ങിയ പദങ്ങൾ അനുപ്രയോഗമായി ക്രിയകളോടു ചേർന്നു 'ഇല്ല' നിർദ്ദേശക നിഷേധാർത്ഥം കുറിക്കുന്നു. വന്നില്ല, പോയില്ല. അതേ അർത്ഥത്തിൽ തന്നെ 'അല്ല' എന്നതും വരും. നല്ലതല്ല, ഭോഷനല്ല.

'അല്ല' 'ഇല്ല' എന്ന രണ്ടിനും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം എന്താണ്?

'ഇല്ല' ഒരു ക്രിയയോടു ചേർന്നു നിന്നുകൊണ്ട് ആ ക്രിയയുടെ അഭാവത്തെ കാണിക്കുന്നു. 'അല്ല' എന്നതു പുണ്യക്രിയയോടു ചേരുകയില്ല; വിനയച്ചുങ്ങളോടു ചേർന്നു

നില്ക്കും. വിനയമുള്ള സുഖിച്ചിരിക്കുന്ന ക്രിയയ്ക്കു വിപരീതമായ ഒരു ക്രിയയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

ഉ:—നടന്നല്ല ഓടിയെന്നു പോയതു്.

ഇവിടെ 'നടത്ത' ഉണ്ടായില്ലെന്നല്ല അർത്ഥം, നടത്തയിൽനിന്നു ഭിന്നമായ ഒരു ക്രിയ നടന്നെന്നാണു്. നാമപദങ്ങളോടു് 'ഇല്ല' 'അല്ല'കൾ ചേർന്നാലും ഇതുപോലെ തന്നെ അർത്ഥം വരും.

രാമൻ ഇല്ല [രാമന്റെ അഭാവം]

രാമൻ അല്ല [രാമനിൽനിന്നു ഭിന്നമായ ഒരാളിന്റെ അഭാവം].

'ആ' എന്നു ചേർത്താ നിർദ്ദേശകനിഷേധരൂപം ഉണ്ടാകും.

ഉ:—വരാ-പോകും.

'ആ, ലൊ, അരുതു' തുടങ്ങിയ അനുപ്രയോഗങ്ങൾ നിയോജകാലിപ്രകാരങ്ങളുടെ നിഷേധാത്മത്തിൽ വരും.

ചെയ്യായ്ക്കു	}	നിയോജകം.
ചെയ്യാത്തീൻ		
ചെയ്യാലാ	}	വിധായകം
ചെയ്യാതതു്		
ചെയ്യാത്തല്ലാ		അനുജ്ഞായകം.

ഇങ്ങനെ ധാതുപദങ്ങളെ നിഷേധിക്കുന്ന പദവിനകൾ കൂടുന്ന ഷേധാനുപ്രയോഗങ്ങൾ എന്നു ചേർ.

വില കാണങ്ങളിലും പ്രകാരങ്ങളിലും മാത്രം രൂപങ്ങളുള്ള ഏകാൻതം കൃതികളുണ്ടു്. അങ്ങനെ പൂരിപ്പിക്കുന്ന അനുപ്രയോഗങ്ങളെ 'പൂരകാനുപ്രയോഗങ്ങൾ' എന്നു വിളിക്കുന്നു.

ഉൺ ഉണ്ടാകുന്നു ഉണ്ടായിരുന്നു ഉണ്ടാകും.

ഇവിടെ 'ഉൺ' യ:തുവിനോടു 'ആകുക' എന്ന ക്രിയയുടെ രൂപങ്ങൾ കാലത്തെ കാണിക്കാനായി ചേരുന്നു. ഇമ്മാതിരി അനുപ്രയോഗങ്ങളും കൃതികളും വളരെ ചുരുക്കമായിട്ടേ ഉള്ളൂ.

അല്ലോ, 'താനും', 'ഏനേ', 'ആട്ടെ' അത്രേ' തുടങ്ങി ചില ശബ്ദങ്ങൾ കൃതികളോടു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇവയെയും അനുപ്രയോഗങ്ങളായിട്ടുതന്നെ കണക്കാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

- അല്ലോ-കണ്ടുല്ലോ-പോയല്ലോ [ഉഭയസമ്മതം]
- താനും-ചെയ്തതാനും- [സിലം].
- ഏനേ-ചെയ്തേനേ [അന്യഥാ ഭവിക്കുമായിരുന്നെന്ന്]
- ആട്ടെ-ചെയ്താട്ടെ [ബലാബലപരീക്ഷ].
- അത്രേ-ആണത്രേ [അവധാരകം].
- * ഏക്കാം-ചെയ്തേക്കാം [പ്രതിജ്ഞ].

൪. വിലയാതൃക്കൾ.

ഏതാനും ചില രൂപങ്ങൾ മാത്രമുള്ള ചില കൃതിശബ്ദങ്ങളുണ്ട്. അവയെ വിലയാതൃക്കൾ എന്നു വിളിക്കുന്നു.

ഉ:— ഉൾ	ഉണ്ടു്	ഉള്ളു	ഉള്ള.
വേൺ	വേണം	വേണ്ടു	വേണ്ട വേണ്ടും.
എൻ	എന്നാൽ	എന്നു്	എന്ന.
അൽ	അല്ല	അല്ലോ	അല്ലേ.
ഇൽ	ഇല്ല	ഇല്ല	...
തകു്	തക്ക	തകന്ത	...

ഉൺ' തുടങ്ങിയ ക്രിയകളുടെ ഉപലബ്ധങ്ങളായ രൂപങ്ങളാണ് മേൽ കാണിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

---

* 'വയ്ക്കാം, എന്നതിന്റെ ലുപ്തരൂപം.

നാമധാതുക്കളും ക്രിയാനാമങ്ങളും.

കൃതിപ്രകർണം അപസാനിപ്പിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് നാമധാതുക്കളെയും ക്രിയാനാമങ്ങളെയും പററി ചിലതു പറയാനുണ്ട്. ഒരേ പദം തന്നെ ചിലപ്പോൾ നാമമായിട്ടും ചിലപ്പോൾ ക്രിയയായിട്ടും നില്ക്കും. 'തൊലി, എന്ന പദം തന്നെ നോക്കുക. 'തൊലി, തൊലിയെ, തൊലിയുടെ' എന്നു വിഭക്തിപ്രത്യയങ്ങൾ ചേർത്തു ഉപയോഗിക്കാവുന്നതു പോലെതന്നെ, 'തൊലിയുന്നു, തൊലിച്ചു, തൊലിയും' എന്നു കൃതിപ്രത്യയങ്ങൾ ചേർത്തു പ്രയോഗിക്കാം. ഇമ്മാതിരിയുള്ള ശബ്ദങ്ങളെ നാമധാതുക്കൾ, എന്നു വിളിക്കുന്നു. 'തൊലി' എന്നതുപോലെ വേറെയും ചില ശബ്ദങ്ങൾ സ്വന്തം രൂപത്തിൽ നാമമായിട്ടും കൃതിയായിട്ടും നില്ക്കും.

ഉദാ—	നാമം	കൃതി
	കുരി	കുറിയുന്നു
	പിരി	പിരിയുന്നു
	പുക	പുകയുന്നു
	മുറി	മുറിയുന്നു

സ്വരാന്ത്യമായ നാമപദങ്ങളെ കാര്യകൃതികളാക്കി മാറ്റാം.

നാമം	കൃതി	
മറ	മറയ്ക്കുന്നു	['കു' കാര്യകൃതികളാക്കി]
തറ	തറയ്ക്കുന്നു	...
തടി	തടിയ്ക്കുന്നു	...
മുള	മുളയ്ക്കുന്നു	...
മടി	മടിയ്ക്കുന്നു	...
പുഴ	പുഴക്കുന്നു	....
കൃമി	കൃമിക്കുന്നു	....

മാന

സപ്താന്ത്യമിച്ഛെകിൽ 'ഇ' പ്രത്യയം ചേർത്തതിനു മേൽ കൃതിപ്രത്യയം ചേർക്കണം.

നാമം	കൃതി
ഒന്നു	ഒന്നിച്ചു [ഒന്നു + ഇ + ത്തു]
മരം	മരവിച്ചു.
കന്നു	കന്നിക്കുന്നു.
കല്ലു	കല്ലിക്കുന്നു /

ചില നാമങ്ങളോടു 'പെടുക്' ചേർത്തു കൃതിയാക്കാം

നാമം	കൃതി
ഫലം	ഫലപ്പെടുന്നു. ['ഫലിക്കുന്നു' എന്നു വേറെ രൂപം]
കഷ്ടം	കഷ്ടപ്പെടുന്നു.
പണി	പണിപ്പെടുന്നു ['പണിയുന്നു' എന്നു വേറെ രൂപം]
അഴൽ	അഴൽപ്പെടുന്നു.
ശരി	ശരിപ്പെടുന്നു.

സംസ്കൃതധാതുക്കളോടു 'ഇ'കാരവും കാരിതചിഹ്നവും ചേർത്തു കൃതികളാക്കാം.

വദു	വദിക്കുന്നു.
നമു	നമിക്കുന്നു.
ശ്രമു	ശ്രമിക്കുന്നു.

/ മരം, അതിപാദം, പ്രായശ്ചിത്തം, സമീപം, സമീപിക്കുന്നു, പ്രായശ്ചിത്തം, എന്നീ നാമങ്ങളോടു വിധിയനുസരിച്ചു പ്രത്യയം ചേർക്കാനുണ്ടു വിധികൾ അതു. 'കല്ലുകൊണ്ടു' എന്നു ആകാശവാക്യം 'കല്ലു' 'കല്ലിക്കുന്നു' എന്നു രൂപം കൈക്കൊള്ളും എന്നു ധരിക്കേണ്ടതു് .

* ഭവ"   ഭവിക്കുന്നു.
 ധര"   ധരിക്കുന്നു.

ഇന്ദ്രിയം ക്രിയാനാമങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാം. ഏതു ക്രിയയോടും ചില പ്രത്യയങ്ങൾ ചേർത്തു് ആ ക്രിയയുടെ പേരിനെ കുറിക്കുന്ന നാമപദമാക്കിത്തീർക്കാം. ക്രിച്ഛ" , നെച്ഛ" , നിൽപ്പ" , നില" , രാട്ട" തുടങ്ങിയുള്ള പദങ്ങൾ 'ക്രിച്ഛക' , നെച്ഛക' തുടങ്ങിയുള്ള ക്രിയകളുടെ പേരാണ് ല്ലോ. ഇവയെ ക്രിയാനാമങ്ങൾ എന്നു വാളിക്കുന്നു. നാമപദങ്ങളെ വിഭജിച്ചപ്പോൾ ക്രിയാനാമങ്ങളെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് ഇവിടെ ഓർക്കേണ്ടതാണ്.

ധാതുക്കളെ നാമങ്ങളാക്കാൻ അനവധി പ്രത്യയങ്ങൾ ഭഷയിലുണ്ടു്. ഇവയെ ക്രൂതപ്രത്യയങ്ങൾ എന്നു വിളിക്കുന്നു.

പ്രത്യയങ്ങൾ	ധാതു	കൃതികൃത്തു്
1. അൽ	മൂടു് ചൂടു് തീണ്ടു്	മൂടൽ ചൂടൽ തീണ്ടൽ.
2. തൽ	റിടു് കെടു്	വിടുതൽ കെടുതൽ.
3. ല്ല"	നിൽ കിട നട	നില്ല് കിടല്ല് നടല്ല്
4. വ്വ"	മുറി ചഴി അറി	മുറിവ് ചഴിവ് അറിവ്.

* ഈ ധാതുരൂപങ്ങൾക്കു പ്രത്യയം ചേർക്കുമ്പോൾ, അർജ്ജുനന്മാരായാൽ 'ക്രൂ' എന്നതിന്നു ട് 'ജഷ' പ്രത്യയം ചേർന്നു 'ഭൂചിക്കുന്നു' എന്നു് ചതമല്ലോ.

പ്രത്യയങ്ങൾ.	ധാതു	കൃതികൃത്തു്.
5. ച	നേർ കാൺ മുറ	നേർച്ച കാഴ്ച മുച്ച [ധാതു നീളുന്നു].
6. തി	കെട്ട പടു അറു	കെട്ടതി പടുതി അറുതി
7. വി	മറ പിറ	മറവി പിറവി
8. പടി	മറ മേൽ	മറപടി മേല്പടി.
9. മാനം	വരു കുറി തീരു	വരുമാനം കുറിമാനം തീരുമാനം.
10. മ	ഓർ നേർ കളിർ	ഓർമ്മ നേർമ്മ കളിർമ്മ.
11. അ	നീറ	നീളം.

പ്രധാനപ്പെട്ട കൃതപ്രത്യയങ്ങളെ മാത്രമെ ഇവിടെ എടുത്തു കാണിച്ചിട്ടുള്ളു. ഇതുപോലെ മറ്റു ചില പ്രത്യയങ്ങളും കൃതികളോടു ചേർന്നിന്നു നാമരൂപം ഉണ്ടാകുമെന്നു ഭാഷയോടു കൂടുതൽ പരിചയപ്പെടുമ്പോൾ അറിയാറാകും. ചിലപ്പോൾ ഒരു ക്രിയാശബ്ദത്തിൽ നിന്നുതന്നെ അല്ലാപ്പം അർത്ഥവ്യത്യാസമുള്ള പല നാമരൂപങ്ങളും ഉണ്ടാകാം. 'കേൾ' എന്ന ധാതുവിനോടു 'ഇ' പ്രത്യയം ചേർത്തു 'കാണി' എന്നും 'ച' എന്നപ്രത്യയം ചേർത്തു * 'കാഴ്ച'

* ഒരിടത്തു ധാതുവിചയ സപരം നീണ്ടും വേറൊരിടത്തു നീളത്തേയും നല്ലൂന്നു

എന്നും രൂപങ്ങൾ വരുന്നു. 'നടത്ത', 'നടപ്പു' എന്നു രണ്ടു ക്രിയാനാമങ്ങൾ 'നട' എന്ന ധാതുവിൽനിന്നു ഉണ്ടാകുന്നു. 'നടത്ത' സ്വഭാവത്തെയും 'നടപ്പു' നടക്കുന്ന രീതിയെയും കുറിക്കുന്നു. 'തീർച്ച', 'തീരുവ', 'തീരുമാനം' 'തീർപ്പു' എന്നു നാലു ക്രിയാനാമങ്ങൾ 'തീർ' ധാതുവിൽനിന്നു ഉണ്ടാകാം. 'തീർച്ച' നിശ്ചയത്തെയും, 'തീരുവ' ചുങ്കത്തെയും രീരുമാനം ന്യായം നടത്തലിനെയും; 'തീർപ്പു' അവസാനത്തെയും കുറിക്കുന്നു. ഇതുപോലെ മറ്റു കൃത്യങ്ങളെയും പരിശോധിച്ചുകൊള്ളുക.

ചില ക്രിയാശബ്ദങ്ങൾ പ്രത്യയങ്ങളോന്നും കൂടാതെ തന്നെ നാമമായി നിൽക്കും.

ഉദാ: - കുളി . പിടി മുറി
കളി തുള അടി

ഓരോ ധാതുക്കളിലെ 'ഭ' കാരം ഇരുട്ടിച്ചു 'അ' പ്രത്യയം ചേർന്നു നാമമായി തീരും. ഉ: -

ഓട്ടം*, ചാട്ടം, നേട്ടം, ആട്ടം, തേട്ടം.

'ഓ'ന്തങ്ങളിൽ 'ഓ' ചോച്ചി 'അ' ചേരും.

പിണങ്ങു	പിണക്കം.
ഇണങ്ങു	ഇണക്കം.
വീങ്ങു	വീക്കം.
കറങ്ങു	കറക്കം.
ഒരുങ്ങു	ഒരുക്കം.

രണ്ടു അക്ഷരമുള്ള വ്യഞ്ജനാന്തധാതുക്കളിലെ സ്വരം നീട്ടിയാൽ നാമമാകും.

* ഓട്ടം + അം = ഓട്ടം + ട് + അം = ഓട്ടം.

‡ ധാരാളത്തിലേ യ, ല, ഭ, അനുനാസികങ്ങൾ ഇരുട്ടിക്കൊണ്ടു ഭൂമി പാഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ.

ധാരാ	നാമം
ചുട്	ചൂട്ട്
കട്	കാട്ട്
വീട്	വീട്ട്
കറു	കാറു
തൊൽ	തോലു
ഉൺ	ഉൺ
തിൻ	രീൻ

നിഷേധരൂപങ്ങളിൽ 'ആയ'മ് പ്രത്യയം ചേർന്നാ
 നാമമാകും. ഇല്ലായ്'മ്, പേരായ്'മ് എന്നെന്തെങ്കിലും രൂപ
 ങ്ങൾ. 'ആയ്' എന്നും പ്രത്യയം വരും.

ഉ.—ഉല്ലായ്, പോരായ്.

വിശേഷണപ്രകരണം

ഒരു വാക്യത്തിൽ ആഖ്യയും ആഖ്യാതവും കഴി
 ഞ്ഞാൽ പിന്നീട് പ്രധാനമായതും ആഖ്യാതങ്ങളെ വി
 ശേഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുന്ന പദങ്ങളാണ്.

'സമർത്ഥനായ ബാലൻ വളരെ വേഗം പഠിക്കുന്നു'
 എന്ന വാക്യത്തിൽ 'ബാലൻ' എന്നതു് ആഖ്യ; 'പഠിക്കു
 ന്നു' എന്നതു് ആഖ്യാതം; പിന്നെയുള്ള മൂന്നു പദങ്ങളും
 ആഖ്യാതയോ ആഖ്യാതത്തെയും വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. 'സ
 മർത്ഥനായ' എന്ന പദം 'ബാലൻ' എന്ന പദത്തെ വിശേഷി
 പ്പിക്കുന്നു 'വേഗം' എന്നതു 'പഠിക്കുന്നു' എന്ന ക്രിയയെ
 വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. 'വളരെ' എന്ന പദം 'വേഗം' എന്ന
 വിശേഷണത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു ഇതിൽനിന്നും മൂന്നു

തരം വിദേശപ്പണപദങ്ങളുണ്ടെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. ൧. നാമ വിശേഷണം. ൨. ക്രിയാവിശേഷണം. ൩. വിശേഷണ വിശേഷണം.

൧. നാമവിശേഷണം. ഇതു നാമത്തിന്റെ അർത്ഥത്തെ പരിഷ്കരിക്കുന്നു. നാമത്തിന്റെ അർത്ഥപരമായിട്ടെ ചുരുക്കുകയും ചെയ്യും.

ഉ:—കറുത്ത മനുഷ്യൻ, മുടന്തൻ പട്ട!

൨. ക്രിയാവിശേഷണം. ക്രിയയുടെ അർത്ഥത്തെ ഭേദിപ്പിക്കുന്നു. ഉ:—വേഗം ഓടുന്നു, പതുക്കെ പറയുന്നു. 'വേഗം', 'പതുക്കെ' എന്ന പദങ്ങൾ എങ്ങനെ ഓടുന്നു, എങ്ങനെ പറയുന്നു എന്നുകാണിക്കുന്നു.

൩. വിശേഷണവിശേഷണം. ഇതു നാമവിശേഷണങ്ങളുടെയും ക്രിയാവിശേഷണങ്ങളുടെയും അർത്ഥത്തെ ഭേദിപ്പിക്കുന്നു.

ഉ—രാളനെ തടിച്ചനായ പയ്യൻ; നന്നേ കറുത്ത കുതിര; ഏറ്റവും ഉച്ചത്തിൽ പറഞ്ഞു; വളരെ ഉറക്കെ ചിരിച്ചു.

ഇനി ഈ ഭേദാനിധാനവും വിഭാഗങ്ങളെപ്പറ്റി പറയാം. ഇതിൽ നാമവിശേഷങ്ങൾക്കു് അധികം പിരിവുകൾ ഉള്ളതു്. അവയെപ്പറ്റി ആദ്യം പറയാം.

൧. ചില പദങ്ങൾ പ്രത്യേകം പ്രത്യയം ഒന്നും കൂടാതെ നാമത്തോടു ചേന്നു നില്ക്കും.

- ചെം മുത്തു് = ചെമ്മുത്തു്
- പൊൻ മുടി = പൊന്മുടി
- നറും പാൽ = നറുംപാൽ

൨. സർവ്വനാമപദങ്ങൾ നാമവിശേഷണങ്ങളായി വരും. ഘൃതകായും, നന്ദകായും, തന്ദകായും എന്ന കൂട്ടുപ

ങ്ങളിലേ (സമാസങ്ങളിലേ) 'എൻ' 'നിൻ' 'തൻ' എന്നു
ഉള്ള പദങ്ങളെ വിശേഷണമായി കരുതണമെന്നല്ല. 'തെ
ങ്ങോല, എന്നപോലെ 'എൻകാൽ' എന്നതും സമാസമാ
യെടുത്താൽ മതി. തെങ്ങിനും ഓലയ്ക്കും തമ്മിൽ സംബ
ന്ധികാതപമാണ് ഉള്ളത്.

വിശേഷണസർവ്വനാമങ്ങൾ.

അ	—	അക്കാലം
ഇ	—	ഇക്കാലം
ഒരു	—	ഒരു കാഴ്ച

ആ, ഇതു, ഒരു എന്ന സർവ്വനാമങ്ങളെ ഇവിടെ വിശേഷണങ്ങളായി പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു.

'അ' 'ഇ' എന്ന നിർദ്ദേശകസർവ്വനാമങ്ങളുടെ പുറകിൽ വരുന്ന വ്യഞ്ജനാക്ഷരങ്ങൾ ഇരട്ടിക്കും: —

അ + കാലം = അക്കാലം

ഇ + കതിര = ഇക്കതിര

'അ, ഇ' കൾ നീണ്ടാലും മതി.

ആ കാലം, ഇതു കതിര.

ശിഥിലാക്ഷരങ്ങൾ പിൻവന്നാലെ 'അ, ഇ' കൾ നീളം എന്നും അഭിപ്രായമുണ്ട്.

അമ്മാതിരി—ആ മാതിരി

ഇന്നേരം—ഇതു നേരം

എ, ഏ, എന്തു, ചില, പല എന്നു തുടങ്ങിയ സർവ്വനാമങ്ങളും വിശേഷണങ്ങളായി വരും.

൩. ഗുണങ്ങളെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങളോടു ലിംഗ പ്രത്യയവും അർത്ഥമേൽ ആയ എന്നപ്രത്യയവും ചേർത്ത് അവയെ വിശേഷണമാക്കാം. ഇതിന്നു പ്രയോഗക എന്നു പേരിട്ടിരിക്കുന്നു. നോക്കുക:—

മതന

പു.	സ്രീ.	ന.
[തടി+അൻ+ആയ]	[തടി+ച്ചി+ആയ]	തടി+ച്ചതു്+ആയ]
തടിയനായ	തടിച്ചിയായ	തടിച്ചതായ* മടിയനായ
മടിയനായ	മടിച്ചിയായ	മടിച്ചതായ

മടിയനായ, പയ്യൻ, മടിച്ചിയായ, ചെണ്ണ, മടിച്ചതായ കതിര എന്നു ഉദാഹരണങ്ങൾ.

‘ആയ’ ചേർക്കാതെയും പ്രയോഗിക്കാം. —

മടിയൻ, പയ്യൻ, മടിച്ചിപ്പെണ്ണ, മടിച്ച കതിര.

‘ആയ’ എന്നതിനു പകരം ഗുണനാമങ്ങളോടു ‘ള്ള’ എന്നു ചേർത്തും പ്രയോഗിക്കാം.

സമർത്ഥനായ—സാമർത്ഥ്യമുള്ള

പൊങ്ങിയതായ—പൊക്കമുള്ള

നീണ്ടതായ—നീളമുള്ള.

൪. സംഖ്യവാചികളായ പദങ്ങൾ വിശേഷണങ്ങളായി നില്ക്കും.

ഉ.— ഒരു പട്ടു, രണ്ടു മനുഷ്യർ,

പത്തു നായ്ക്കൾ, ഇരുപതു മാങ്ങൾ

൭. അളവിനെ കുറിക്കുന്ന പദങ്ങൾ വിശേഷണങ്ങളാകും. ഇവയെ, പെരിമാണികങ്ങൾ, എന്നു പറയുന്നു. ഇവ രണ്ടു പ്രകാരത്തിലുണ്ട്. അളവിനെ കുറിക്കുന്ന നാമ പദങ്ങൾ ഒരുതരം; മില സർപ്പനാമപദങ്ങളോടു പ്രത്യയങ്ങൾ ചേർത്തുണ്ടാകുന്നവ മറ്റൊരുതരം.

* തടിച്ച—മടിച്ച—എന്നു സാധാരണ രൂപങ്ങൾ

പാരിമാണികനാമങ്ങൾ—ഇടങ്ങഴി [വെളിച്ചെണ്ണ]
നാഴി [മുതിര].
യോജന [ദൂരം.]

സർവ്വനാമപരിമാണികങ്ങൾ—എത്ര [എണ്ണം].
എത്രമാത്രം-എത്രമാത്രം.

൬. പേരെയും നാമാവിശേഷണമായി വരും. എ-
ന്നാൽ വിശേഷണമായി പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ പേരെയും
ക്രിയാസ്വഭാവം നിശ്ശേഷം ഉപേക്ഷിക്കുന്നു.

ഉ.—പെറ്റ അമ്മ=പെറ്റമ്മ.

ചുവന്ന കുതിര

'പെറ്റ, ചുവന്ന' എന്ന ക്രിയകളുടെ പേരെയുപേ-
ക്ഷമാണ് 'പെറ്റ' 'ചുവന്ന' എന്ന പദങ്ങൾ. എന്നാൽ
ഇവിടെ ഈ പദങ്ങൾ വിശേഷണങ്ങൾ മാത്രമാണ്.

ക്രിയാവിശേഷണങ്ങൾ.— [പിരിവുകൾ]. എവിടെ
വച്ചു നടന്നു, എപ്പോൾ നടന്നു, എങ്ങനെ നടന്നു എന്നു
ഒരു പ്രകാരങ്ങളിലാണ് ക്രിയയെ വിശേഷിപ്പിക്കേണ്ടതു്.
ചിലപ്പോൾ ക്രിയയുടെ ആവർത്തനവും സൂചിപ്പിക്കേണ്ടി-
വരും. ഇങ്ങനെ സ്ഥലം, കാലം പ്രകാരം, ആവർത്തനം
മുതലായ കാര്യങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കിയാണ് ക്രിയാവിശേ-
ഷണങ്ങളെ വിളിക്കേണ്ടതു്.

സ്ഥലം. ഇവിടെ, അവിടെ, ഇങ്ങു് തുടങ്ങിയുള്ളവ.

ഉ:—ഇവിടെ വന്നു, ഇങ്ങു വരിക.

കാലം. ഇന്ന്, എന്ന്, എപ്പോൾ, ഇപ്പോൾ

അന്ന്, അപ്പോൾ.

ഉ:—ഇന്നു വന്നു, ഇപ്പോൾ വന്നു, അന്നു പോയി.

പത്തുമണിക്കു വന്നു, ഇന്നലെ പോയി.

മിനിഞ്ഞാണു കളിച്ചു; വരുന്നയാളു പോകു.

പ്രകാരം. ഒന്നെ, വണ്ണം, പോലെ, പുറം, മാതിരി, ആയി, ആയിട്ട്, തുടങ്ങിയുള്ളവയാണു പ്രകാരാർത്ഥകങ്ങളായ പ്രത്യയങ്ങൾ.

ഉ:— ഇവണ്ണം പറഞ്ഞു; ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു; എങ്ങനെ സാധിച്ചു; ഇതുപോലെ കോപിച്ചു; അപ്രകാരം ചെയ്തു; അമാതിരി പെരുമാറി; മധുരമായി പാടി; സുഖമായിട്ട് ചിരിച്ചു.

അളവ്, ആചരണം. വീണ്ടും വീണ്ടും, പിന്നെയും പിന്നെയും, തുടർത്തുതെ, അല്ലാത്തതായി, തുടർച്ചയായി. ഇത്രത്തോളം, ഇത്രകണ്ട് എന്നുള്ള പദങ്ങൾ ചേർന്നുവരും.

വീണ്ടും വീണ്ടും പറഞ്ഞു, പിന്നെയും പിന്നെയും കരഞ്ഞു; തുടർത്തുതെ ചോദിച്ചു; അല്ലാത്തതായി വെളിക്കുവന്നു; തുടർച്ചയായി മഴ പെയ്തു. ഇത്രത്തോളം ധിക്കാരമായി പറഞ്ഞു, എത്ര കണ്ടുവരും.

പ്രകാരാർത്ഥം കുറിക്കാൻ വിനയെച്ചങ്ങളിൽനിന്നും ഒരതം ക്രിയാവിശേഷണം ഉണ്ടാകും. ഇവ ആചരണത്തിൽ തൻവിനയെച്ചങ്ങൾപോലെ ഇരിക്കും;—

യാത്ര ക്രിയ തൻവിനയെച്ചം ക്രി. വിശേഷണം

മുറ	മുറകുന്നു	മുറകെ	മുറകെ
കുറ	കുറകുന്നു	കുറകെ	കുറനെ
ആവ്	ആവുന്നു	ആരെ	ആരെ
നീറം	നീളുന്നു	നീളെ	നീളെ.

ഉ:— നീളെ പോകുന്നു; മുറകെ പ്രിടിക്കുന്നു; ആരെ നടക്കണം.

വിശേഷണവിശേഷണം. നാമവിശേഷണത്തെയും ക്രിയാവിശേഷണത്തെയും വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന പദമാണു വിശേഷണവിശേഷണം.

മഹന

കരുത കുതിര—വളരെ കരുത കുതിര
ഉറച്ചുപറഞ്ഞു—വളരെ ഉറച്ചു പറഞ്ഞു
അധികം, കൂടുതൽ, ഏറ്റവും എന്ന പദങ്ങൾ വിശേഷണങ്ങളോടു ചേർത്താണ് താരതമ്യം കാണിക്കുന്നത്. *
അവരിൽ അധികം ബലവാൻ രാമനാണ്.
ഏറ്റവും സമർത്ഥൻ കൃഷ്ണനാണ്.
ഇതാണ് കൂടുതൽ പ്രയോജനമുള്ളത്.

---

* താരതമ്യം കാണിക്കാൻ 'കൾ' 'വച്ചു' ഇല്ലം എന്ന പ്രത്യയങ്ങൾ ഏകദിന അപേക്ഷിച്ചു വേറെനീരൂ ബലമുണ്ടെന്നു പറയുന്നവോ ലാ. വസ്തുവിനെ കുറിക്കുന്ന നാമങ്ങളോടുകൂടി പ്രയോഗിക്കണം.
രാ. താകൾ കൃഷ്ണൻ അധികം സമർത്ഥനാണ്.
അതിൽവച്ചു ഇതു അധികം നല്ലതാണ്
അവരിൽ മെച്ചം ഇവരാണ്.

ദ്വോതകപ്രകരണം.

ഇനി ദ്വോതകപദങ്ങളെപ്പറ്റി പരിഗണിക്കാം. ഗതി, ഘടകം, വ്യാക്ഷേപം, കേവലം എന്നു നാലുതരം വാക്കുകളാണു ദ്വോതകമെന്ന വിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നത്. വാചകശബ്ദങ്ങളുടെ പരസ്പരബന്ധത്തെ ദ്വോതിപ്പിക്കാനായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതുകൊണ്ടാണു ഈ ശബ്ദങ്ങൾക്കു ദ്വോതകം എന്ന പേർ ലഭിച്ചതു്. ദ്വോതകങ്ങൾ രണ്ടു തരത്തിലുണ്ടു്. സ്വതഃ ദ്വോതകങ്ങളായവ ഒന്നാമത്തെ ഇനം. നാമക്രിയാദേശകങ്ങൾ ഭൂഷിച്ചു ദ്വോതകമായവ രണ്ടാമത്തെ ഇനം. ആദ്യത്തെ ഇനത്തിനു് നിപാതം എന്നും രണ്ടാമത്തെ ഇനത്തിനു് അവ്യയം എന്നും പേരുകൾ. ഗതി, ഘടകം, വ്യാക്ഷേപകം, കേവലം എന്നു നാലു വിഭാഗങ്ങളിലും നിപാതങ്ങളും അവ്യയങ്ങളും ഉണ്ടു്. ഇനിയും ഗതി തുടങ്ങിയുള്ള ഓരോ വിഭാഗത്തെയും വിവരിക്കാം.

൧ ഗതി. 'ഞാൻ രാമനെപ്പറ്റി ചോദിച്ചു, എന്ന വാചകത്തിൽ 'ഞാൻ' കർത്താവു്; 'ചോദിച്ചു' ക്രിയ; 'രാമനെ' എന്നതു നേരിട്ടുകൃത്യയോടു ചേരുന്നില്ല. 'പറ്റി' എന്ന പദം 'രാമനെ' എന്ന നാമത്തെയും, 'ചോദിച്ചു' എന്ന കൃത്യയേയും തമ്മിൽ പെട്ടിപ്പിക്കുന്നു. രാമനെ അല്ല ചോദിച്ചതു്, രാമനെ സംബന്ധിച്ചാണു്. 'രാമനെ' എന്ന പ്രതിഗ്രാഹികാവിഭക്തിയോടു ചേർന്നിന്നുകൊണ്ടു് പറ്റി എന്ന പദം ഈ വിശേഷാർത്ഥത്തെ ദ്വോതിപ്പിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ വിഭക്തിയോടു പറ്റിന്നിന്നുകൊണ്ടു് ഒരു പദത്തിനു വേറൊരു പദത്തോടുള്ള ബന്ധം കാണിക്കുന്ന പദത്തെ ഗതി എന്നു വിളിക്കുന്നു.

i) നാമത്തിനും നാമത്തിനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ കുറിക്കുന്ന ഗതികൾ:—

ഗതി.   നിചാരം.   അവ്യയം.   ഏതുവാക്കിൽനിന്നെന്നും.   ഉദാഹരണം.

ആയ	...	ആയ	ആകുന്നു	രാജാവായ	ശ്രീരാമൻ.
[നിർദ്ദേശിക]	...	ആകുന്ന	ആകുന്ന	കാലാകുന്ന	താമര.
...	...	എന്ന	എൻ	പതനംഭവിക്കുന്ന	പയ്യൻ
...	...	മുതൽ—വരെ;	മുതൽ—വരുന്ന	അടിയുതൽ	മുടിവരെ.
...	...	തുടങ്ങി	തുടങ്ങുന്നു	രാമൻ	തുടങ്ങി.

ii) വിഭക്തികളോട് ഒട്ടിനിന്നുകൊണ്ടു് നാമത്തിനും കൃതികാരന്മാരുടെയും ഉദ്ദേശ്യങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള വ്യക്തതകൊണ്ടിരിക്കുന്നതികൾ: -

വിഭക്തി	വിചാരം.	അവ്യയം.	എതുവാക്കിൽനിന്നെന്നും.	ഉദാഹരണം
ഒരു പ്രതിഗ്രാഹി	കൊണ്ടു്	കൊള്ളുന്നു	കൊള്ളുന്നു	അവനെക്കൊണ്ടു്
...	കുറിച്ചു്	കുറിക്കുന്നു	കുറിക്കുന്നു	അതിനെക്കുറിച്ചു്
...	പറ്റി	പറ്റുന്നു	പറ്റുന്നു	അതിനെപ്പറ്റി
...	ഒഴിച്ചു്	ഒഴിക്കുന്നു	ഒഴിക്കുന്നു	അതു് ഒഴിച്ചു്
...	കൂടെ	കൂടുന്നു	കൂടുന്നു	അവനെക്കൂടെ
ബി. സംയോജിക.	ചേന്നു്	ചേരുന്നു	ചേരുന്നു	അതിനോടു ചേന്നും
...	തെതു്	കെടുന്നു	കെടുന്നു	അവനോടൊത്തു്
...	അമിച്ചു്	അമിക്കുന്നു	അമിക്കുന്നു	രാമനോടു് അമിച്ചു്.
സി. ഉദ്ദേശിക.	ആയി	ആകുക	ആകുക	എന്നിടക്കായി.
...	വേണ്ടി	വേണ്ടുക	വേണ്ടുക	എന്നിടക്കുവേണ്ടി.
...	ആയ	ആകുക	ആകുക	തന്നാലായ
...	...	...	...	...
...	നിന്നും	നിൽക്കുക	നിൽക്കുക	മാളികയിൽനിന്നും.
...	വച്ചു്	വയ്ക്കുക	വയ്ക്കുക	അവരിൽവച്ചു്.
...	...	...	...	വദതിലൂടെ
...	ഉരടെ	...	...	...

---

* സംവേദനികപ്രകാരം കേൾക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ 'കളത്തിന്റെ നാന്നാരരംഗം' എന്ന പേരുള്ള ഉദാഹരണത്തിൽ നോക്കൂ. എ. 13 ശ്രീ 'കളത്തിന്റെ' എന്നാൽ 'കളത്തിന്റെ നാന്നാരരംഗം' എന്നായിരുന്നു. തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിക്കുന്നു എന്നു കല്പിക്കണം

iii) നാമത്തിനും ഭേദകത്തിനും തമ്മിൽ — ആയ.

കൃതിക്കും ഭേദകത്തിനും തമ്മിൽ — ആയ.

സമർത്ഥനായ രാമൻ — ഭേദകം നാമവും തമ്മിൽ

സുഖമായി ഉറങ്ങുന്നു - ഭേദകവും കൃതനിയം തമ്മിൽ

മേൽ കാണിച്ചിട്ടുള്ള പട്ടികകളിൽനിന്നും നാമത്തിന് നാമത്തിനും തമ്മിലും, നാമത്തിനും ക്രിയയ്ക്കും തമ്മിലുള്ള ബന്ധങ്ങളെ കുറിക്കുന്നവയാണ് അധികം ഗതികളും എന്നു കാണാമല്ലോ. മറ്റു ശബ്ദങ്ങൾക്കു തമ്മിലുള്ള ബന്ധം കാണിക്കുന്നതിനു ഗതികളുടെ ആവശ്യം ഇല്ല. അധികം ഗതികളും അവ്യയങ്ങളാണെന്നു പറയാം. 'ഉഴയ്' എന്ന ഒരു ഗതി മാത്രമേ നിപാതമായി മേൽകാണിച്ചിട്ടുള്ളൂ. എല്ലാ ഗതി ശബ്ദങ്ങളും മേൽ കാണിച്ചിട്ടില്ല ഉദാഹരണത്തിനു വേണ്ടി പ്രധാനപ്പെട്ടവയെ മാത്രമേ കാണിച്ചിട്ടുള്ളൂ.

2. ഘടകം. വേളരെ മനുഷ്യരും മൃഗങ്ങളും മരിച്ചു. രാമൻ വന്നു, എങ്കിലും കൃഷ്ണൻ വന്നില്ല; ഈ വാക്യങ്ങൾ നോക്കുക. ആദ്യത്തേതിൽ 'ഉം - ഉം' എന്നു രണ്ടു നാമപദങ്ങളോടു ഒട്ടിച്ചിരിക്കുന്നു. 'മനുഷ്യർ മരിച്ചു, മൃഗങ്ങൾ മരിച്ചു, എന്നു രണ്ടു വാക്യങ്ങളെ തമ്മിൽ 'ഉം' കൊണ്ടു ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. രണ്ടാമത്തേതിൽ 'എങ്കിലും' എന്ന ശബ്ദം രണ്ടു വാക്യങ്ങളെ ചർന്നു. ഇങ്ങനെ രണ്ടു വാക്യങ്ങളെ തമ്മിൽ ഘടിപ്പിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങളെ 'ഘടകങ്ങൾ' എന്നു പറയുന്നു.

ഘടകങ്ങൾ

നിപാതം. അവ്യയം. അത്ഥം. ഉദാഹരണം.
 ഉം " സമുച്ചയം രാമനും കൃഷ്ണനും.
 ഓ " വികല്പം രാമനോ കൃഷ്ണനോ.
 " എന്ന് വിവരണം വരുമെന്നു പറഞ്ഞു.
 എങ്കിൽ പാക്ഷികം വരുമെങ്കിൽചെയ്യാം.
 " എന്നാൽ വിരോധം വായിച്ചു; എന്നാൽ അ
 എങ്കിലും " ത്ഥം മനസ്സിലായില്ല. "

ഇവിടെ 'ഉം' 'ഓ' എന്ന രണ്ടു ഘടകങ്ങൾ നിപാതങ്ങളാണ്. 'ഉം' സമുച്ചയം; 'ഓ' വികല്പം. മറ്റു ഘടകങ്ങളെല്ലാം അവ്യയങ്ങളാണ്. എന്നിട്ടും, പിന്നീടും, എന്തെന്നാൽ, തുടങ്ങിയുള്ള മറ്റു പല ഘടകങ്ങളും സാധാരണ പ്രയോഗത്തിൽ ഉള്ളവയാണ്.

൩. വ്യാക്ഷേപകം. ഒരു പദത്തോടും ചേരാതെ സ്വതന്ത്രമായി നിന്നു വക്താവിന്റെ മനോവികാരങ്ങളെ അസ്പഷ്ടമായി പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന ചില ഭ്യോതകശബ്ദങ്ങളാണ് വ്യാക്ഷേപകങ്ങൾ. ഇവയ്ക്ക് അധികവും അവ്യയങ്ങളാണ്.

വ്യാക്ഷേപകങ്ങൾ.

നിപാതം അവ്യയം. അത്ഥം. ഉദാഹരണം.
 ഉച്ചം } സമ്മതം ഉച്ചം ഞാൻ പോ
 അനുവാദം } യിരുന്ന.
 അയ്യോ " ഭീഷ്മം } അയ്യോ! ഇങ്ങനെ
 സംഭവിച്ചല്ലോ.

അതെ അനുവാദം } അതേ. അവൻ പറഞ്ഞതു നേരത്തന്നെ.

തന്നെ ഉറപ്പ് തന്നെ. അതു നേരമാണ്.
ശിവാശിവാ } വൈരാഗ്യം ശിവ! ശിവ! ഇതോ നിവേദനം ലോകഗതം.

അവോ, അമ്പോ, കഷ്ടം, ബത, നാരായണ, കൊള്ളാം, എന്തു, ഇഴശ്ചരാ, ഓ, മോ, ഇങ്ങനെ അനവധി പദങ്ങൾ, അതൃപ്തം, രോഷം, നിവേദനം തൃപ്തിയുള്ള മനോഭാവങ്ങളെ പ്രകടിപ്പിക്കാൻ ഭാഷയിൽ ഉപയോഗിച്ചുപോരുന്നു.

കേവലങ്ങൾ.

വാചകശബ്ദങ്ങളിലും ശക്തി, ഘടകം, വ്യാക്ഷേപകം എന്ന ജ്യോതിഷങ്ങളിലും ഉൾപ്പെടാത്ത കേവലശബ്ദങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഇവയും നിപാതം അവ്യയം എന്ന രണ്ടിനങ്ങളിലും ഉൾപ്പെടുന്നു. 'ഏ' എന്നും 'ഓ' എന്നും രണ്ടേ നിപാതങ്ങളായി വിശേഷിച്ചുള്ളൂ.

കണ്ടു പോകൂ. ഏ. [നിശ്ചയാർത്ഥം ജ്യോതിഷിക്കുന്നു] 'അവനെ കണ്ടോ? ഓ. [ശ്യാദ്യാർത്ഥം ജ്യോതിഷിക്കുന്നു.] 'മാത്രം', 'തന്നെ' എന്നു രണ്ടു ശബ്ദങ്ങൾ നിശ്ചയാർത്ഥത്തെ കാണിക്കുന്നവയായുണ്ട്.

൧. അവൻ തന്നെ വരുന്നു, അവൻ മാത്രം വരുന്നു. 'മാത്രം', 'കീഴ്പോട്ട്', 'കീഴോട്ട്', 'വലത്തോട്ട്', 'വെമ്മെ' എന്നിവയ്ക്കു തൃപ്തിയുള്ള അനവധി പദങ്ങൾ കേവലാവ്യയങ്ങളായിട്ടുണ്ട്. ഇവയെ ക്രിയാവിശേഷങ്ങളായി വിശേഷിപ്പിച്ചു വ്യവഹരിച്ചു. അർത്ഥംകൊണ്ടു ഇവ ക്രിയാർത്ഥങ്ങളായതുകൊണ്ടാണ് ആ വാചകത്തിൽ പരിഗണിച്ചുള്ള 'രൂപംകൊണ്ടു' ഇവ അവ്യയങ്ങളാകുന്നത്.

അതുപോലെതന്നെ, 'നാളെ, മരണനാൾ, ഇന്നലെ, മിനി
 ണ്താനു' തുടങ്ങിയുള്ള പദങ്ങളും 'ഇങ്ങനെ, ഇന്നു, ഇ
 പ്പോൾ, ഇങ്ങു' തുടങ്ങിയുള്ള പദങ്ങളെപ്പറ്റി സർവ്വനാമ
 പ്രകരണത്തിലും ഭേദകപ്രകരണത്തിലും പ്രതിപാദിച്ചി
 ട്ടുണ്ട്. ദേശം, കാലം, പ്രകാരം ഇവയെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന
 പ്രത്യയങ്ങൾ ചേർത്ത സർവ്വനാമശബ്ദങ്ങളാണു് ഇവ.
 രൂപംകൊണ്ടു് ഇവയും അച്ചയങ്ങൾ തന്നെ. അതിന്നു് ആ
 സ്വഭാവമാണു് അവയെ ക്രിയാവിശേഷണങ്ങളായി പ
 രിഗണിച്ചതു്. ഇവ കൂടാതെ അനവധി ശബ്ദങ്ങൾ ഈ
 വിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതായിട്ടുണ്ടു്.

വാക്യപ്രകരണം.

വാക്യങ്ങളിൽ വരാവുന്ന ശബ്ദങ്ങളുടെ വിഭാഗങ്ങളെ
 പറ്റി വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു ഇനി വാക്യങ്ങളെ
 പറ്റിയുള്ള ചൊതുനിയമങ്ങളെ കുറിച്ചുണ പായാൻ
 തുടങ്ങുന്നതു്.

ഒരു പുണ്യമായ ആശയത്തെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ശബ്ദ
 സമൂഹമാണു വാക്യം. അതിൽ കുറഞ്ഞൊരക്ഷരം ഒരു ആഖ്യ
 യും ഒരു ആഖ്യാതവും ഉണ്ടായിരിക്കണം. [ആഖ്യയ്ക്കകർത്താ
 വെന്നും ആഖ്യാതത്തിന്നു ക്രിയയെന്നും ചേരുകൾ] ആ
 ഖ്യാതം സകർമ്മകരിയ വാക്യങ്ങളിൽ കർമ്മത്തിന്റെറസ്ഥാ
 നത്തിൽ ഒരു നാമം കൂടെ വരും. [ആകർ] എന്ന ക്രിയയുടെ
 വല്ല രൂപവും ആഖ്യാതമായി വന്നാൽ ക്രിയാപൂർണമായ
 ഒരു നാമം കൂടെ വരും. മുറയ്ക്ക ഉദാഹരണം:—

- അപ്പൻ ഉറങ്ങുന്നു. [അകർമ്മകം]
- അപ്പൻ അനുജനെ അടിക്കുന്നു. [സകർമ്മകം]
- ഇതു തിരുത്തുകുന്നു. [ക്രിയാപൂർണം]

ഇവിടെ ക്രിയാപുരണത്തെപ്പറ്റി മാത്രം അല്പം പറയാൻണ്ട്. 'ഇതു' എന്നതു 'ആഖ്യ'; 'ആകുന്നു' എന്നതു 'ആഖ്യാതഃ'; 'ആകുക' എന്ന ക്രിയ അകർമ്മകമായതുകൊണ്ട് 'തത്ത്വ' എന്ന നാമം കർമ്മമാണെന്നു പറയാൻ നാധികയില്ല. ആ പദം 'ആകുന്നു' എന്ന ക്രിയയെ പൂരിപ്പിക്കുന്നു.

മേൽ കാണിച്ച മൂന്നു വാചകങ്ങളിലും കർത്താവിന്റെ സ്ഥാനത്തു നില്ക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങൾ നോക്കുക. 'അർജ്ജുൻ' 'ഇതു' എന്ന പദങ്ങളിൽ ഒന്നു നാമവും മറ്റതു സർവ്വനാമവുമാണ്. രണ്ടും നിർദ്ദേശികാവിഭക്ത്യന്തവുമാണ്. ഏതെങ്കിലും ഒരു നാമത്തിനോ സർവ്വനാമത്തിനോ കർത്താവായി നില്ക്കാം എന്ന് ഇതിൽനിന്നു തെളിയുന്നു. *

'അർജ്ജുന ഉറങ്ങുന്നു' എന്നപോലെയുള്ള ചെറുവാക്യങ്ങളെല്ലാ ലഘുവാക്യങ്ങൾ എന്നു വിളിക്കാം. 'മ്യൂസ്റ്റിക്' എന്ന പേരാണ് ഇവയ്ക്കു കൊടുത്തിട്ടുള്ളതു്. ആഖ്യയോടും ആഖ്യാതത്തോടും കർമ്മത്തിനോടും വിശേഷണപ്പദങ്ങൾ ചേർത്തു് ഈ ലഘുവാക്യങ്ങളെ നീട്ടാമെന്നും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

ഉ.—എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട അർജ്ജുൻ സുഖമായി ഉറങ്ങുന്നു.

ഇങ്ങനെ വിശേഷണങ്ങൾ ചേർത്തു് നീട്ടുന്നതുകൊണ്ടു് വാക്യത്തിന്റെ ലഘുസ്വഭാവം മാറുന്നില്ല. വാക്യം ഏതു നീണ്ടാലും ശരി; ഒരു ആഖ്യയും ഒരു ആഖ്യാതവും മാത്രമുള്ള വാക്യം ലഘുവാക്യം തന്നെ.

---

* കൗടില്യയോഗത്തിൽ ആഖ്യ നിർദ്ദേശികന്തരമായി നില്ക്കും. കർമ്മവിധിയിൽ പദാഭിപ്രായം നോക്കുക. നിർദ്ദേശകർമ്മം എന്നും ഒരു വിശേഷണപ്രയോഗം ചേർന്നിട്ടുള്ളതിൽ ഉണ്ടു്, 'നാമന കന്തി കടിക്കുന്നു' കർമ്മസ്ഥാനം എന്നും ഉദാഹരണം എന്നു വാക്യങ്ങളിലെ കർമ്മപദങ്ങളെ പദങ്ങൾ എന്നു തന്നെ വിശേഷിപ്പിക്കുക. കിട്ടുക, വെണ്ടുക എന്ന ക്രിയകളുടെ ആഖ്യാതങ്ങളായ ശബ്ദങ്ങൾ ഉദ്ദേശിക്കാത്തതായി നില്ക്കും.

വാക്യത്തെ വേറൊരു പ്രകാർത്തിൽ വളർത്താം. ആ
വ്യയുടെ സ്ഥാനത്തു് ഒരു നാമപദത്തിനു പകരം ഒരു
പുണ്യവാക്യം നില്ക്കും.

‘മുസോലിനി അബിസീനിയ ആക്രമിച്ചതു തെറ്റാണ്’.

ഈ വാക്യത്തിൽ ‘ആണ്’ എന്നു് ആഖ്യാതം. ‘തെറ്റു്’
എന്നതു കൃതിപൂരണം. ക്രിയാപൂരണം വരുന്ന വാക്യത്തിൽ
ആഖ്യയും, ആഖ്യാതവും, ക്രിയാപൂരണവും ആണ് വരേ
ണ്ടതു് എന്നു നമുക്കു് അറിയാം. അതുകൊണ്ടു്, ഇനിയും
ശേഷിക്കുന്നതെല്ലാം ആഖ്യയാണ്’.

‘മുസോലിനി അബിസീനിയ ആക്രമിച്ചതു്’ എന്നതു
മുഴുവൻ ആഖ്യയാണ്’.

ഇതൊരു പുണ്യവാക്യമാണല്ലോ. ‘മുസോലിനിഅബി
സീനിയആക്രമിച്ചു്’ ‘അതു തെറ്റാണ്’ എന്നു പരമാർത്ഥ
ത്തിൽ രണ്ടു വാക്യങ്ങൾ ചേർന്നാണ് ഒരു വാക്യമായി നി
ല്ക്കുന്നതു്. ഇതിൽ ആദ്യത്തെ വാക്യം നാമത്തിന്റെ
സ്ഥാനത്തു നിൽക്കുന്നു. അതിനു നാമവാക്യം എന്നു പേരി
ടാം. ‘അതു തെറ്റാണ്’ എന്ന വാക്യത്തിനു പ്രമാണ്യ
മുള്ളതുകൊണ്ടു് അതിനെ പ്രധാനവാക്യം എന്നു വിളിക്കാം.
പ്രധാനവാക്യത്തിനു് അംഗിവാക്യം എന്നും, അതിനെ ആ
ശ്രയിച്ചു നിൽക്കുന്ന മറ്റു വാക്യങ്ങൾക്കു് അംഗവാക്യങ്ങൾ
എന്നും വ്യക്തരണത്തിൽ പേർ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു.

ഒരു വാക്യത്തിൽ നാമം നിൽക്കുന്ന സ്ഥാനങ്ങളിലെ
ല്ലാം നാമവാക്യങ്ങളും നിൽക്കും. [കർത്താവായും, കർമ്മമാ
യും, ക്രിയാപൂരണമായും വരമെന്നർത്ഥം].

ഉ:—കർത്താവു്—രാമൻ കാട്ടിൽ പോയതു് ഒരു അനുഗ്ര
ഹമായിത്തീർന്നു.

കർമ്മം— രാമൻ ബാലിയെ കൊന്നതിനെ ചിലർ
നിന്ദിക്കുന്നു.

ക്രിയാപുരണം— ഈ ചെടി പശു തിന്നതു്
ആകുന്നു.

നാമത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു നാമവാക്യങ്ങൾ വരുന്നതു
പോലെ വിശേഷണങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്തു വിശേഷണവാക്യ
ങ്ങളുണ്ടാകും.

നാമാവിശേഷണം— പലരും സ്തുതിച്ചിട്ടുള്ള കാര്യമാണു്.

ക്രിയാവിശേഷണം— പതുക്കെ നടന്നില്ലെങ്കിൽ തെറ്റിപ്പോ

അംഗവാക്യങ്ങളിൽ ക്രിയ പേരച്ചമയോ വിനയെ
ച്ചമയോ നിൽക്കും. പ്രധാനവാക്യത്തിൽ മാത്രമേ പൂർണ്ണ
ക്രിയ ഉള്ളൂ.

ഒന്നോ ഒന്നിൽ കൂടുതലോ അംഗവാക്യങ്ങളോടുകൂടി
നിൽക്കുന്ന ഒരു അംഗവാക്യത്തിനു സങ്കീർണ്ണ വാക്യം എന്നു
പേർ.

ഒന്നിൽ കൂടുതൽ പ്രധാനവാക്യങ്ങൾ തന്നിപ്പോ അംഗ
വാക്യങ്ങളോടു ചേർന്നോ നിന്നാൽ അതിനു മഹാവാക്യം
എന്നു പേർ.

ഉ:— കാക്കവന്നു പനമ്പഴവും വിന്നു. [രണ്ടു പ്രധാന
വാക്യങ്ങൾ ചേന്നതു്].

‘ശ്രീരാമൻ അർപ്പന്റെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ചു കാട്ടിൽ
പോയി; അവിടെവെച്ചു് അനവധി ക്ലേശങ്ങൾ സഹിച്ചു്
ടൊറ്റിൽ ഭായ്യാവിരമംകൊണ്ടു് ആത്മനായി കേണു
നടന്നു.’

നിന്ദിതജന്മാർ നിന്ദിക്കട്ടെ, അവർ സ്തുതിക്കട്ടെ,
ഐശ്വര്യം ഉണ്ടാകട്ടെ, അഥവാ എല്ലാംനശിക്കട്ടെ, ഇ
ന്നുതന്നെ മരിക്കട്ടെ, അല്ലെങ്കിൽ ഈ യുഗാന്തംവരെ ജീവി

ച്ചിരിക്കട്ടെ, എന്തുതന്നെ ആയാലും ന്യായമാർഗ്ഗത്തിൽനിന്നും ധീരന്മാർ വ്യതിചലിക്കുകയാല്ല.

അനവധി ലഘുവാക്യങ്ങളെ ഒന്നിച്ചു ചേർക്കാം:—

ഉ:—സ്വപജനങ്ങളിൽ ഭാഷിണ്യം കാണിക്കണം. ഭൃത്യന്മാരിൽ ഭയവു ഉണ്ടായിരിക്കണം. ദുർജനങ്ങളോട് ശാഠ്യം പുടിക്കണം. നല്ലവരോടു പ്രീതിയുണ്ടായ രാജിക്കണം. രാജാക്കന്മാരോടു നയം വേണം. പണ്ഡിതന്മാരോടു നേരായി പൊരുമാറണം. ശത്രുക്കളുടെ നേരേ ശത്രുത കാട്ടണം. തൃപ്തിനോടു വിനയം പ്രകടിപ്പിക്കണം. സ്ത്രീകളോടു പൊരുമാറുമ്പോൾ പ്രാബല്യവേണം. ഇങ്ങനെയുള്ളവർക്കാണു ലോകത്തിൽ വിജയം ഉണ്ടാകുന്നത്.

സ്വപജനങ്ങളോട് ഭാഷിണ്യവും, ഭൃത്യന്മാരോട് ഭയവും, ദുർജനങ്ങളോടു ശാഠ്യവും, നല്ലവരോടു പ്രീതിയും, രാജാക്കന്മാരോടു നയവും, പണ്ഡിതന്മാരോടു നേരായി പൊരുട്ടുടെ നേരേ ശത്രുതയും, തൃപ്തിനോടു വിനയവും, സ്ത്രീകളോടു പ്രാബല്യവും കാണിക്കുന്നവർക്കാണു ലോകത്തിൽ വിജയം ഉണ്ടാകുന്നത്.

മാനവാക്യങ്ങളെ ചെറുതായി പിരിക്കുകയും ചെയ്യും.

മാനവാക്യം.

ഉ: 'ഒരോ നിലയിൽ ഒരോരുത്തർക്കു' ഇതുപോലെ ചില കർത്തവ്യങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു ഞങ്ങൾ ചില നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു മനുഷ്യമനുഷ്യന്മാർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുപോലെ ജീവിതത്തിൽ തെളിപ്പിക്കാവുന്ന ഉദ്ദേശവും വിപരീതശക്തികളുടെ രേഖകൾ സഹിക്കുന്നതിൽ മഹത്വവും ഉണ്ടെന്നു ഞങ്ങൾ

ലഘുവാക്യങ്ങൾ.

'ഒരോ നിലയിൽ ഒരോരുത്തർക്കു' ഉണ്ടു്. അവർക്കു ഇതുപോലെ ചില കർത്തവ്യങ്ങൾ ഉണ്ടു്. അവയെ നിർവ

മിക്കണം. അതാണു മനുഷ്യധർമ്മം. എന്നുവണ്ണം വരുത്തിക്കൂടി. അതു മുതൽക്കു ഇങ്ങനെ വന്നു. ജീവിതത്തിൽ ഒരു ക്ഷണപോലുമുണ്ടാകാതെ ഉണ്ടു. വിപരീതശക്തികളുടെ രൂപരേഖകൾ സാധിക്കണം. അതിൽ മറ്റൊരുപാടുണ്ടു.

ഒരു വാക്യത്തെ അംഗംഗിവാക്യങ്ങളായും അവയെ പിന്നീടു പദങ്ങളായും പിരിക്കണം. ഓരോ വാക്കിനും വാക്യത്തിലുള്ള മറ്റു വാക്കുകളുമായുള്ള ബന്ധത്തെ അറിയുന്ന പരിശോധിച്ചു മനസ്സിലാക്കണം. അതുപോലെതന്നെ ഒരു വാക്യത്തിലെ ഓരോ പദങ്ങളുടെയും വ്യാകരണബന്ധങ്ങൾ എന്താണെന്നും പർച്ചയെണ്ടെന്നും, സകലജാതിയിലുമുൾപ്പെടുന്ന പദങ്ങളെ പറ്റി പ്രത്യേകം വിശദീകരിച്ചു പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. വാക്യത്തിലുള്ള ഓരോ പദങ്ങളെക്കുറിച്ചും വ്യാകരണസംബന്ധമായി പറയാനുള്ള വിവരങ്ങൾ പറയുന്നതിനു വ്യാകരണപ്പട്ട എന്നാണ് പേർ. വാക്യത്തിലെ കാന്തകർമ്മാദികളെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതിനു 'അപോലം' എന്നു പറയുന്നു.

ആദ്യമായി ഒരു വലിയ വാക്യത്തെ അംഗംഗിവാചകങ്ങളായി തിരിച്ചുകാണിക്കാം:—

ശ്രീകൃഷ്ണഭഗവാൻ പാണ്ഡവന്മാരുടെ ഭൂതപഥിച്ച് കൊണ്ടു കൗരവസദസ്സിൽ ചെന്നപ്പോൾ, അവിടെ ഇരുന്നവരെല്ലാം ഭൃത്യായനന്റെ ആജ്ഞയെ മറന്നു ചെട്ടെന്ന് എഴുതി. ആചാരപുരസ്സരം നിലകൊണ്ടു?

'ശ്രീകൃഷ്ണ'—തുടങ്ങിചെന്നപ്പോൾ, 'വരെ, ക്രിയാവിശേഷണവാചകം. 'നിലകൊണ്ടു' എന്ന ക്രിയയെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു.

ഈ അംഗവാക്യത്തിൽ തന്നെ പാണ്ഡവന്മാരുടെ ഭൂതപഥിച്ച്കൊണ്ടു' എന്ന ഭാഗം ഒരു കാന്തകർമ്മമാണു്. ഇതു് 'ചെന്നപ്പോൾ' എന്നു ക്രിയയെവിശേഷിപ്പി

കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഇതും ക്രിയാവിശേഷണവാചകം തന്നെ.

‘അവിടെ ഇരുന്നവരെല്ലാം ആചാരപുരസ്കാരം നിലകൊണ്ട്’ ഇതാണ് ഇവിടത്തെ അംഗിവാക്യം.

‘ഭയോധനന്റെ ആജ്ഞയെ മറന്നു പെട്ടെന്ന് എഴിറുത്ത്’ ക്രി. വി. വാചകം. ‘നിലകൊണ്ട്’ എന്നു ക്രിയയെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു.

ഇതുപോലെ മറ്റു വാചകങ്ങളും പരിശോധിച്ചുകൊള്ളാവുന്നതാണ്.

ഇനിയും മേൽ കാണിച്ച വാക്യത്തിലെ വാക്കുകളെ വ്യാകരിച്ചു കാണിക്കാം:—

തൃകൃഷ്ണഗോപാൽ — സംജ്ഞാനാമം; പുല്ലിംഗം; ഏകവചനം; നിർദ്ദേശിക. ‘ചെന്നപ്പോൾ’ എന്നതിന്റെ കർത്താവ്.

പാണ്ഡവന്മാരുടെ — സാമാന്യനാമം; പുല്ലിംഗം; ബഹുവചനം. സംബന്ധിക; ഭൂതു് എന്നതിനോടുചേരുന്നു. ഭൂതു് — നാമം, നപുംസകലിംഗം, ഏകവചനം; പ്രതിഗ്രാഹിക. [നപുംസകമായതുകൊണ്ട് പ്രതിഗ്രാഹികാപ്രത്യയം വിട്ടിരിക്കുന്നു]. ‘വമിക്കുക’ എന്ന ക്രിയയുടെ കർമ്മം.

വമിച്ചു — മുൻവിനയെച്ചം. ‘ചെന്നപ്പോൾ’ എന്നതിനോടു ചേരുന്നു.

കൊണ്ട് — അൻപ്രയോഗം. ‘വമിച്ചു’ എന്നതിനോടു ചേർന്നിരിക്കുകൊണ്ട് അതിന്റെ അർത്ഥത്തെ പരിഷ്കരിക്കുന്നു.

കുരവസദസ്സിൽ * — സാമാന്യനാമം; നപുംസകലിംഗം;

* ‘കുരവസദസ്സിൽ’ എന്ന രണ്ടു വാക്കുകളുടേതു പ്രായം തിട്ടിരിക്കുന്നു ഇതിൽ സമാസമനുസരിച്ച്. സമാസങ്ങളുടേതിൽ പല ചരച്ചം.

ഏകവചനം. ആധാരികാവിഭക്തി. 'ചെന്നതു എവിടെ' എന്നു കാണിക്കുന്നു.

ചെന്നപ്പോൾ—'ചെന്നു' എന്നും 'അപ്പോൾ' എന്നും ചേർന്നിരിക്കുന്നു. അംഗിവാക്യത്തിലെ ക്രിയയായ 'നിലകൊണ്ടു' എന്നതു് എല്ലാം എന്നു കാണിക്കുന്നു. ക്രിയ; ശ്രീകൃഷ്ണഭഗവൻ' എന്നു; ആഖ്യയുടെ ആഖ്യാരം; മുൻവിനയെച്ചക്രിയാവാശേഷണം.

അവിടെ—'ഇരുന്നവർ' എന്നതിനെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നും സ്ഥലവാചിയായ 'സർപ്പനാമകവാശേഷണം.

ഇരുന്നവർ—[ഇരുന്നു + അവർ] പേരച്ചത്തിൽ 'നന്നുള്ള നാമം; 'മരണം' 'എഴീറ്റം' എന്ന ക്രിയയുടെ കർത്താവു്; അലിംഗബഹു വചനം; നിർദ്ദേശിക.

എല്ലാം—സർപ്പനാമം.

കൃത്യോധനങ്ങൾ—സംജ്ഞാനാമം; പുല്ലിംഗം; ഏകവചനം; സംബന്ധിക. 'അജ്ഞയെ' എന്നതിനോടു ചേരുന്നു.

അജ്ഞയെ—ദേയവാമം; നപുംസകലിംഗം; ഏകവചനം; പ്രതിഗ്രാഹിക. 'മരണം' എന്ന ക്രിയയുടെ കർത്താ.

മരണം—മുൻവിനയെച്ചം. 'എഴീറ്റം' എന്നതിന്നു സഹായമായി നിലകുന്നു.

ചെന്നപ്പോൾ—ക്രിയാവാശേഷണം. 'എഴീറ്റം' എന്ന ക്രിയയെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു.

എഴീറ്റം—മുൻവിനയെച്ചം. 'നിലകൊണ്ടു' എന്നതിന്നു സഹായമായി നിലകുന്നു.

അമാരപുസ്തരം—ക്രിയാവാശേഷണം. 'നിലകൊണ്ടു' എന്ന ക്രിയയെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു.

നിലകൊണ്ടു—മുഖ്യക്രിയ; ഭൂതകാലം; നിർദ്ദേശകം, കർത്താവിഹിതം. 'ഇരുന്നവർ' എല്ലാം എന്നതിന്റെ ആഖ്യാരം.

സന്ധിയും സമാസവും

ഒറ്റ വാക്കുകളെപ്പറ്റിയും ചാലകരചനാസമ്പ്രദായത്തെപ്പറ്റിയും വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. ഇനിയും കൂടി ചേർന്നു നില്ക്കുന്ന പദങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള വിധികളാണു പറയാൻ ഉള്ളത്. ആദ്യം സന്ധി എന്നെ ഏകദേശം. രണ്ടു പദങ്ങൾ ഒന്നിച്ചുചേരുന്നപോൾ പൂർവ്വപദത്തിന്റെ അന്ത്യക്ഷരത്തിനും, ഉത്തരപദത്തിന്റെ ആദ്യക്ഷരത്തിനും ചില മാറ്റങ്ങൾ വരും. ഈ വ്യത്യാസങ്ങൾ നാലുപ്രകാരത്തിൽ ആകാം.

1. ഒ. ദിത്വം - ഉത്തരപദത്തിന്റെ ആദ്യക്ഷരത്തിനു ഹരട്ടിപ്പ്.
2. രോപം - പൂർവ്വപദത്തിന്റെ അന്ത്യസപരത്തിനു രോപം.
3. ആഗമം - പൂർവ്വപദത്തിനും ഉത്തരപദത്തിനും ഇടയ്ക്ക് ഇടനിലയാക്കി ചില അക്ഷരങ്ങൾ വരുക.
4. ആദേശം - പൂർവ്വപദത്തിന്റെ അന്ത്യക്ഷരത്തിനും ഉത്തരപദത്തിന്റെ ആദ്യക്ഷരത്തിനും പകരം ചേരുന്നതും വരുക.

1. ഒ. ദിത്വം.

ഉത്തരപദത്തിന്റെ ആദ്യക്ഷരം ദ്രവമാണെങ്കിൽ ആ ദ്രവം ഇരട്ടിക്കും.

- മര + ക്കൊമ്പ് = മരക്കൊമ്പ്.
- പുലി + തോലു = പുലിതോലു
- പുഴ + കെട്ടി = പുൽക്കെട്ടി
- ആന + ചന്തം = ആനച്ചന്തം.
- ശ്ലീഥിപമാണെങ്കിൽ ഇരട്ടിപ്പുവേണ്ട.
- മര + മഞ്ഞൾ = മരമഞ്ഞൾ.
- നര + നീണ്ടി = നരനീണ്ടി.

പൂർവ്വം ഒരു ധാതുവായി വന്നാലും ഈ ഇരട്ടിപ്പു വരികയില്ല.

അരുകല്ല് = അരകല്ല്.

തിരികല്ല് = തിരികല്ല്.

പൂർവ്വം ധാതു അല്ലെങ്കിൽ:—

അരുകല്ല് = അരകല്ല് [പ്രകൃതികല്ല് എന്നും

മുറിപ്പല്ലൻ = മുറിപ്പല്ലൻ, അത്ഥം]

*പ്രാചീനമാണെന്നിടം ഇരട്ടിപ്പുവരികയില്ല.

കൈകാലം = കൈകാലകൾ

രാപ്പകൽ = രാപ്പകൽ.

(ആ, ഇ' എന്ന സർവ്വനാമങ്ങൾക്കു പിമ്പിൽ നില്ക്കുന്ന വ്യഞ്ജനങ്ങൾക്കു ഇരട്ടിക്കും.

അപ്പകാലം = അപ്പകാലം

ഇപ്പകുളം = ഇപ്പകുളം

[ആ കാലം, ഈ കുളം എന്നും ആകാം]

മുൻപിനെയും, തൻപിനെയും, പാർക്കുകവിനെയും ഇവയ്ക്കു പിമ്പിൽ നില്ക്കുന്ന ദ്രശ്യാക്ഷരം ഇരട്ടിക്കും.

മുൻപിനെയും—ചാടിപ്പൊന്നം = ചാടിപ്പൊന്നം.

തൻപിനെയും—ഇരിക്കെപ്പത്തു = ഇരിക്കെപ്പത്തു.

പാർക്കുകവിനെയും—പോയാൽ പൊക്കുളം =

പോയാൽ പൊക്കുളം.

(എ, ആൽ, ഇൻ, കൽ, റ്റു' എന്ന വിഭക്തിപ്രത്യയങ്ങൾക്കു പിമ്പിലും ദ്രശ്യാക്ഷരങ്ങൾ ഇരട്ടിക്കും.

പ്രാചീനമാണെന്നു രേഖ വിവരിക്കും

പൊന്നുകണ്ടി, വന്നുകിടന്നു, ഉത്തന്നുതുടങ്ങി എന്നുള്ള ഉദാഹരണങ്ങൾ

ഇരട്ടിപ്പു കാണുന്നില്ല. ചകുഴംവായു മുൻപിനെയും ഇതിലും പിമ്പു

കാത്രം ഇരട്ടിപ്പില്ല

എ—അവനെ കണ്ടു=അവനെകണ്ടു.

ആൻ—പറഞ്ഞാൽ ചെയ്യാം=പറഞ്ഞാൽചെയ്യാം
ഇത്—വരുകിന് പോകാം=വരുകിൽപ്പോകാം.

എ—കാട്ടിലേ കടുവാ=കാട്ടു ലേകടുവാ.

[ഇതു ഇരട്ടിപ്പുകൾ ഉച്ചാരണകാര്യങ്ങൾ. അധികവും എഴുതിക്കാനിടയില്ല. പേറഞ്ഞാൽ ചെയ്യാം എന്നുപോലെയാണു സാധാരണ എഴുതുന്നതു].

൧. ലോപം

സ്വരങ്ങൾ വേരടവഴിയാണു ലോപം വരുന്നതെന്നു സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. പൂർവ്വപദാന്ത്യമായ സ്വര്യതാരെ സ്വരത്തോടു ചേർന്നാൽ ലോപിക്കും.

ചോറു്+ഇല്ല=ചോരില്ല.

വീടു്+ഉണ്ടു്=വീടുണ്ടു്.

ആഖ്യാതന്തമായ ഉകാരം ചിലപ്പോൾ ലോപിക്കും
നിന്നു്+ഇല്ല=നിന്നില്ല.

വന്നു്+ആൻ=വന്നൻ.

* വരന്നു്+എങ്കിൽ=വന്നെങ്കിൽ.

ചെയ്യന്നു്+ആകിൽ=ചെയ്യന്നാകിൽ.

വെറെ ഇടങ്ങളിലും ഇതുപോലെ തന്നെ സ്വരലോപം വരും.

ഉ:—അല്ല+എങ്കിൽ=അല്ലെങ്കിൽ

ഇല്ല+എന്നു്=ഇല്ലെന്നു്

ചെയ്യട്ടെ+എന്നു്=ചെയ്യട്ടെന്നു്

൧. ആഗമം

രണ്ടു സ്വരങ്ങൾ ചേരുന്നപ്പോൾ ഇടയ്ക്കു ചില അക്ഷരങ്ങൾ വരും. അവയെ 'ആഗമങ്ങൾ' എന്നു വിളിക്കുന്നു.

* 'വീണ' എങ്കിലും, 'വീണങ്കിലും'എന്ന രണ്ടു പ്രയോഗങ്ങൾക്കും ഇടയിൽ അല്പവ്യത്യാസമുണ്ടു്. ആഖ്യാതത്തിൽ 'വീണ' എന്നുള്ളതു് ഭൂതകൃത്യമാണു്. രണ്ടാംപദത്തിൽ 'വീണെങ്കിലും' അങ്ങനെ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും 'എന്ന അർത്ഥംകൂടെ ഉണ്ടു്'.

സ്വരസന്ധിയിൽ പൂർവ്വസ്വരം താലച്ചുമാണെങ്കിൽ 'യ' കാരം വരും; ഔഷ്ഠ്യമായാൽ 'വ', കാരം ആഗമമായി വരും., താലച്ചു — പിരി + ഉന്ന = പിരി + യ് + ഉന്ന = പിരിയുന്ന. ഔഷ്ഠ്യം — മുഴു + അൻ = മുഴു + യ് + അൻ = മുഴുവൻ.

ഇതുപോലെ വേറെയും ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണുക.

താലച്ചു — കുറ + ഉന്ന = കുറയുന്നു.

അരി + ആട്ടം = അരിയാട്ടം.

പാണ്ടി + ഇത് = പാണ്ടിയിൽ

ഔഷ്ഠ്യം — തട + ഉന്ന = തടയുന്നു

[ചിലപ്പോൾ 'യ' കാരത്തിനു പകരം 'ഭ', എന്നും 'വ' കാരത്തിനു പകരം 'ക' എന്നും വരും. ചിലസിയ-വിലസിനും പാവുന്നതും പോകുന്നു] *

അ, ഇ, ഐ, ഔ, യെ, എന്നീ സ്വരങ്ങളും ക്ഷോഭ സ്വരങ്ങളും ചേരുമ്പോൾ 'വ' കാരം വരും.

അ + അൻ = അവൻ

ഇ + അൻ = ഇവൻ

ഐ + അൻ = ഐവൻ

ഔ + അൻ = ഔവൻ

യെ + അൻ = യെവൻ

ദീർഘസ്വരങ്ങളോടുകൂടി 'യ' എന്നും, 'വ' എന്നും കൂടെ ചേർന്നാൽ

കാ-കായ് — വാ-വായ് — നാ-നായ്

പൂ-പൂയ്

'ക്ഷ' എന്ന പ്രത്യയത്തിനു മുമ്പു 'യ', എന്നു ഇടനില്പാറും.

തറ + ക്ഷ = തറയ്ക് [തറ + യ് + ക്ഷ]

വാറ + ക്ഷ = വാറയ്ക് [വാറ + യ് + ക്ഷ]

* 'വയ്ക്' പകരം 'ക' വരുന്നതു വളരെ സാധാരണമാണ് ആവുക, ആകുക, വേവുക, വേകുക. etc

പ്രഞ്ചനാസനമായ ശബ്ദത്തോടു പ്രത്യയങ്ങൾ ചേരുന്നതിനു 'നൃ' 'ഇ' എന്നീ ഇടനില വരും.

മാവു്—മാ ചിനെ, മാ ചിനോടു്, വൃക്ഷത്തിനെ എ എന്നല്ലാം ഉദാഹരണങ്ങൾ §

൧. ആദേശം.

രണ്ടു് അക്ഷരങ്ങൾ ചേരുന്നപ്പോൾ അവ രണ്ടും പോയി മൂന്നാമതൊന്നു വരുന്നതാണ്ല്ലോ ആദേശം.

ത്വർഗ്ഗാന്തമായ പദത്തിനു പിമ്പിൽ വരുന്ന 'ത' വർഗ്ഗം 'ട' വർഗ്ഗ സുവണ്ണമായി മാറും.

വെൺ + ത്തികൾ = വെണ്ടിതുകൾ [പണ്ടത്തെ രൂപം.

ഇന്നു ഇമ്മാതിരി പദങ്ങൾ പിരിഞ്ഞു നില്ക്കുകയേ ഉള്ളൂ] തൺ + താർ = തൺ + ടാർ = തണ്ടാർ.

നടു് + തു = നടു് + ടു = നട്ടു

വിടു് + തു = വിടു് + ടു = വിട്ടു

'ല' കാരത്തിനു പിമ്പു 'ത' വർഗ്ഗം വന്നാൽ ആ 'ല' കാരവും 'ത'വർഗ്ഗാക്ഷരവും ചേർന്നു വർത്തമാകും.

ഏൽ + തു = ഏറ്റു

തോൽ + തു = തോറ്റു

'ര' എന്ന ചില്ലിനോടു് 'രു' * ചേർന്നാൽ 'ടു' എന്നു മാറും

കേൾ + തു = കേട്ടു.

വേൾ + തു = വേട്ടു.

മുൻ, പിൻ, പൊൻ, എന്ന പദങ്ങൾക്കുവരാക്ഷരങ്ങൾ കൂടെ മുമ്പു മുൽ, പിൽ, പൊൽ എന്നു വികല്പിച്ചു മാറും.

§ മാവു് + ഇ + എ.

* ഇവിടെ പ്രത്യയം 'തു' എന്നല്ല 'ത്തു' എന്നാണു്. 'ത്തു'—'ടു' എന്നു മാറും. കാര്യങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ഭൂതപ്രത്യയമായ 'തു' കാരം ഇടിക്കാണു പരാതികൾ.

മനസ്സു

മുൻ—	മുല്ലാട്	മുൻകാലം	മുല്ലാലം.
വിൻ—	വില്ലാട്	വിൻകാലം	വില്ലാലം
പൊൻ—	{പൊൻതാരു പൊൻത്താരു		{പൊൻകലം. പൊല്ലാലം

കൽ, ട് എന്ന രണ്ടു പ്രത്യയങ്ങൾ ഒഴിച്ചു ശേഷം പ്രത്യയങ്ങളിലെ ഖരങ്ങൾക്കു പകരം സവർഗ്ഗാനുസാരികൾ വരും.

പറഞ്ഞു   പറഞ്ഞു.
നിറഞ്ഞു   നിറഞ്ഞു.

എന്നാൽ,

കൽ—രാമൻ + കൽ = രാമകൽ [രാമങ്ങൾ എന്നല്ല]

ട്—കൻ + ട് = കണ്ടു. [കണ്ണു എന്നല്ല]

ഇനിയും ശബ്ദാന്ത്യസ്ഥമായ അനുസപാരത്തിനു വരുന്ന മറ്റു ഖരങ്ങളാണു പറയാനുള്ളതു്.

പിമ്പു' ഒരു സ്വരംവന്നാൽ അനുസപാരം 'മ' കാരമായി മാറും.

ആരും + ഇല്ല = ആരുമില്ല.

അതും + ഇതും = അതുമിതും.

വർഗ്ഗാക്ഷരത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു വ്യഞ്ജനം അനുസപാരത്തിനു പിമ്പു വന്നാൽ ആ വ്യഞ്ജനത്തിന്റെ സവർഗ്ഗപഞ്ചമം വരും.

വരും + പോൾ = വരുമ്പോൾ.

പോകും + തോറും = പോകുന്നോറും.

സമ്യയനിപാതമോ, ആൻ' എന്നഭാവപ്രത്യയമോ ചേർന്നാൽ അനുസപാരത്തിനു 'വ' എന്നു് ആദേശംവരും

സമ്യയം— സ്വരം + ഉം = സ്വരവും

പുറം + ഉം = പുറവും

ആൻ— വരും + ആൻ = വരുവാൻ

ചെല്ലും + ആൻ = ചെല്ലുവാൻ.

അനുസാരം മറ്റു പ്രത്യയങ്ങളോടു ചേരുന്നപ്പോൾ
 'ത്ത' എന്നു മാറ്റം.

മരം + ഇൽ = മരത്തിൽ *

ഗുണം + ഏ = ഗുണത്തെ.

'കൾ' പ്രത്യയം ചേർന്നാൽ 'ങ്ങൾ' എന്നാകും.

ഗുണം + കൾ = ഗുണങ്ങൾ.

സമാസം

വിഭക്തിപ്രത്യയംകൂടാതെ രണ്ടു പദങ്ങൾ കർമ്മിച്ചു ചേർന്നു പ്രയോഗിക്കുന്നതിന്നു സമാസം എന്നു പേർ. വിശേഷണപദത്തെയും വിശേഷ്യപദത്തെയും കൂടെ സമാസിക്കാം. ഇതിന്നു തത്പുരുഷസമാസം എന്നു പേർ പറയുന്നു. ഏതു വിഭക്തിയും സമാസത്തിൽ ലോപിച്ചു നിൽക്കും.

നിർദ്ദേശികാതത്പുരുഷൻ—	കരുണില,
പ്രതിഗ്രാഹികാ—	{ ചവറുതോണ്ടി. { മൺചെട്ടി.
സുന്യോജികാ—	കന്നൊക്കം.
ഉദ്ദേശികാ—	കരുതിക്കോഴി.
പ്രയോജികാ—	ഇരുമ്പുകത്തി.
സംബന്ധികാ—	പുന്നയ്ക്കയെണ്ണ.
ആധാരികാ—	കയ്മണി

വിഭക്തികളോടു ചേർന്നില്ലെന്നു ഗതികളും സമാസത്തിൽ ലോപിക്കും. 'നാടുനീങ്ങി' എന്ന സമാസം പരിശോധിച്ചു നോക്കുക.

ഉപമാത്മത്തിലും രൂപകാത്മത്തിലും പദങ്ങൾ സമാസിക്കും:—

---

* ഈ പദങ്ങൾ സർവ്വമതാലം.

ഉപമിതസമാസം-കൈത്തളിർ— [തളിരുപോലുള്ള
കൈ എന്നർത്ഥം]

‘കൈയ്യാകുന്ന തളിർ’ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ‘കൈ
ത്തളിർ’ രൂപകസമാസവും ആകും.

വേറെ ഉദാഹരണം;—ഉറപ്പു; മുഖചന്ദ്രൻ.

മൂന്നു പദങ്ങളുള്ളതിൽ നടുവിലത്തെ പദം ലോപി
ച്ചു് ആദ്യത്തേതും അവസാനത്തേതും ആയ പദങ്ങൾ സ
മാസിക്കും. ഇതിനു മദ്ധ്യമപദലോപിസമാസം എന്നു
പേർ.

ആവിക്കപ്പൽ-ആവികൊണ്ടു് ഓടിക്കുന്ന കപ്പൽ.
മരപ്പെട്ടി മരംകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള പെട്ടി,
പുകയിലപ്പെട്ടി-പുകയില വയ്ക്കാനുള്ള പെട്ടി.

വിശേഷണം വിശേഷ്യത്തോടു ചേർന്നു് പദേഷ്യപ്രത്യ
യം ചേർന്നു് നിന്നാൽ ‘ബഹുവ്രിഹി’സമാസമാകും. വിശേഷ
ണത്താൽ സൂചിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന അർത്ഥത്തോടുകൂടിയതു്
എന്നു് അർത്ഥം വരും.

കിളിമാഴി-കിളിയെപ്പോലുള്ള മൊഴിയോടുകൂടിയവരും.
പേടമാൻകണ്ണി-പേടമാനെപ്പോലുള്ളകണ്ണോടുകൂടിയവരും.
സമുച്ചയാർത്ഥത്തിൽ രണ്ടു പദങ്ങൾ സമാസിക്കാം.
ഇതിനു ‘ദണ്ഡസമാസം’ എന്നു പേർ.

മാതാവും പിതാവും മാതാപിതാക്കൾ.

കൈകളും കാലുകളും കൈയ്യാലുകും

ആടുകളും മുട്ടുകളും ആടാമുട്ടുകൾ.

കിളിമാഴി-കിളിയെപ്പോലുള്ള മൊഴിയോടുകൂടിയവരും.
പേടമാൻകണ്ണി-പേടമാനെപ്പോലുള്ളകണ്ണോടുകൂടിയവരും.
സമുച്ചയാർത്ഥത്തിൽ രണ്ടു പദങ്ങൾ സമാസിക്കാം.
ഇതിനു ‘ദണ്ഡസമാസം’ എന്നു പേർ.

ഉമ്പുകോൻ [അർലോപിക്കുന്നില്ല.]
ശാചകളുടിക്കു് [കൾ പ്രത്യയം ലോപിക്കുന്നില്ല].
പൊണ്ണൻ പാഴ് [അൻ പ്രത്യയം ലോപിക്കുന്നില്ല].

